

Kick ta đi, thần tình yêu Cupid!

Contents

Kick ta đi, thần tình yêu Cupid!	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	11
4. Chương 4	15
5. Chương 5	20
6. Chương 6	25
7. Chương 7	29
8. Chương 8	34
9. Chương 9	38
10. Chương 10	43
11. Chương 11	46
12. Chương 12	53
13. Chương 13	59
14. Chương 14	64
15. Chương 15	69
16. Chương 16	75
17. Chương 17	80
18. Chương 18	85
19. Chương 19	89
20. Chương 20	94
21. Chương 21	99
22. Chương 22	105
23. Chương 23	110
24. Chương 24	115
25. Chương 25	119
26. Chương 26	121
27. Chương 27	124
28. Chương 28	127
29. Chương 29	131
30. Chương 30	134
31. Chương 31	140
32. Ngoại Truyện 1	145
33. Ngoại Truyện 2	146

Kick ta đi, thần tình yêu Cupid!

Giới thiệu

Thể loại: Tình cảm hài hướcĐánh giá: 16+Tình trạng: HoànCảnh báo: no sex, đoạn đầu không đặc

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kick-ta-di-than-tinh-yeu-cupid>

1. Chương 1

Đó là đêm cuối cùng Phạm Linh Giang còn ở lại thành phố Hoà Bình

Năm nay cô học lớp 12 chuyên Anh trường Hoàng Văn Thụ, vừa nhận được giấy báo đậu Đại học ngoại thương khoa Kinh tế đối ngoại. Nhận được tin này, cô shock phát điên, còn nhà cô sững phát rồ

Sax, cuối cùng cũng thoát khỏi thành phố núi này. Sau hơn một tháng học như chạy đua, tối nay, Linh Giang quyết định tiếp tục chơi Gunny

8h tối, vừa ăn cơm xong, bà Dương Mỹ Lan - mẹ Giang – đã mở cửa phòng nhẹ nhàng, giọng nói dịu dàng trôi chảy, cười mở ám:

- Hơ hơ, con gái, con thấy vui chứ? Mai là đến được Đại học ngoại thương trong mơ rồi.

Linh Giang nhìn nụ cười quái dị của mẹ, run lấy bả đến nổi cả da gà, nuốt nước miếng khó nhọc nói:

- Mẹ...mẹ chưa đi ngủ ả??

Bà Mỹ Lan liếc nhìn đồng hồ, gườm gườm bĩu môi. Mới có 8h tối, nó bảo mình ngủ chẳng khác gì nó **** mình là lợn. Ngúng nguẩy lắc đầu, bà đổi giọng lạnh lùng nói:

- Ngủ sớm đi, mai còn đón xe không thì muộn đấy.

Hừ, sói vẫn là sói, dịu dàng đến mấy cũng không thành cừu được

Xoay mình trên chiếc ghế, bắn nốt phát Wow cuối cùng, Linh Giang uể oải lôi máy ra nhắn tin cho chị em tốt Ngọc Anh:

“Ngọc Anh à, cậu lên chưa, mai mình mới đi. Chờ mình nhé”

Kể kia phũ phàng nhắn lại:

“Lên thì lên, liên quan gì tới mình. Mà mình chờ cậu làm gì, gọi cho chồng cậu ý. Chả lẽ Giang ngu si lại có xu hướng thích con gái? Đồng tính nữ rồi? Cậu không thấy cảnh hai đứa con gái chờ nhau ở bến xe kích thích lắm sao?”

Giang giận dữ lướt danh bạ, xoá cái tin nhắn vô tình của Ngọc Anh đi. Cô nàng này là ngoại lệ của ngoại lệ của ngoại lệ đồng tính. Khi người ta thích BL, thì một mình nàng thích GL, còn xem Black swan đến mù mị đầu óc. Hừ, gọi được cho chồng thì đã gọi rồi. Ngày trọng đại như thế này, vậy mà chẳng thấy anh ta đâu mới sợ.

Giang quay sang nhắn tin cho Ngọc Trinh

“Thuý Kiều à, tú bà sắp lên Hà Nội đấy. Kiều lên sớm, ra đón mình được không?”

Ngọc Trinh còn thân với Giang hơn cả Ngọc Anh. Chả là, hôm diễn kịch kết thúc khoá, lớp Anh phải đóng kịch bản của lớp Văn, mà Trinh thì ngũ quan xinh đẹp, tứ chi phát triển. Giang lôi cái danh đó ra trên Trinh suốt từ hồi nào đến giờ khiến cô bạn phát điên lên

Píp! Píp! Có tin nhắn lại

“Cậu bị ả IC à? Sốt cao? Hay nào thoát hoá thành óc chó rồi? Cậu có biết Học viện tài chính với Đại học Ngoại thương cách nhau bao xa không? Tốt nhất là cậu đừng nhắn cho tớ thêm một tin nào nữa, trước khi tớ đón xe về Hoà Bình xách tai cậu”

A...a...a....phản bạn!

Giang trên tầng ba gào thét, đập gối như lợn bị chọc tiết, khiến mấy miếng dưa chuột đập trên mặt mẹ cô rơi lả tả. Bố cô, vốn là bác sĩ của khoa Thần kinh, giận giữ mắng con gái:

- Linh Giang, sao thế? Tâm thần phân liệt à? Có cần bố gọi điện cho Châu Quỳnh đến đón con không? Đang lên cơn động kinh thì nick chồng Giang sáng, khiến cô ngậm miệng hoàn toàn

Cửa sổ chat riêng 1...

[Lilithy_death] : Aaaaaa, chồng lâu quá, vợ chờ suốt cả đêm

Đầu máy bên kia nhú mày, khoé môi giật giật, chậm rãi đánh

[Noname_SDS]: Vợ thân yêu, bây giờ là 8.30h tối

[Lilithy_death]: ...???

[Noname_SDS]: Vợ chồng mình vừa nói chuyện đêm qua

[Noname_SDS]: Đừng nói với chồng là vợ bị tâm thần phân liệt

Linh Giang mặt đỏ phừng phừng, ông chồng này quả là lúc nào cũng kiến Giang chết vì ngưỡng

[Lilithy_death]: (>o Người kia bó tay, mua túi xách lần đầu gặp mặt mà bảo không cần nhiều?

[Noname_SDS]: Vợ quả là tham lam, nhưng mai chồng không ra đón vợ được

[Lilithy_death]: What?

Còn ai thê thảm hơn Giang nữa không, đến chồng cũng bỏ rơi mình

[Noname_SDS]: Chồng đang ở quê, mai mới lên

[Noname_SDS]: Còn nữa, Milkface và Rojer sắp li hôn đấy, khuyên họ hộ chồng, chồng không ngăn được. Rojer hiểu lầm, Milk face đã đi cầu cứu bốn phương rồi. Rojer còn đang tích tiền để li hôn đấy

Roger cũng là bạn của Giang trong Guil, là đàn chị mà cô vô cùng kính trọng. Đánh quái giỏi, căn độ chuẩn, ăn nói có học thức, mỗi tội là nóng tính

Đúng là hết việc, động tí là lại có cặp rủ nhau li hôn

Cửa sổ chat riêng 2...

[Lilithy_death]: Chị gái xinh đẹp, ra đây em bảo

[Rojer_moneydog]: Chị quyết li hôn

[Lilithy_death]: Li hôn rất tốn tiền, vô vị, các anh chị đã yêu nhau nhiều năm rồi, đừng nông nổi

[Rojer_moneydog]: 2 năm 3 tháng, không nhiều. Chị quyết li hôn, em đừng cản

[Lilithy_death]: Em nhớ hai hôm trước chị kêu thiếu tiền

[Lilithy_death]: em nhớ chị gào thét qua điện thoại, em là đồ phản bội, không cho chị được đồng nào

[Rojer_moneydog]:

[Lilithy_death]: Em nhớ chị còn nói, hai anh chị ra trường sẽ kết hôn

[Rojer_moneydog]: Nhưng chị thấy hẳn đi với cô gái khác

[Lilithy_death]: Thế giới này có rất nhiều con gái

[Lilithy_death]: Nói như chị, thì anh ấy phải đi viếng toàn con trai hả?

[Lilithy_death]: Cùng mê fanfic như nhau, đọc truyện của Nguyệt tử cũng nhiều rồi, chị không biết con trai ở với con trai lâu quá sẽ bị ức chế thần kinh, gây ra hiện tượng đồng tính nam hả?

Loading>>>>>

Loading>>>>>

[Rojer_moneydog]: Chị sẽ suy nghĩ lại. Em gái, em sắp lên Hà Nội rồi à? Chị rất mong gặp em

[Lilithy_death]: Dạ. chúc chị mau làm lành với anh Milkface, anh ý đặt status trên facebook là: “Bye bye các bạn của tôi, tôi thất tình, chuẩn bị đu dây điện đây”

Linh Giang tắt nick, thở dài

Haizzzz...Việc mình còn chưa lo xong, đã phải xí xốn đi lo chuyện người khác, thật bất hạnh Thực tế đã chứng minh: “Mồm thối nói thiêng” đó là điều không thể bác bỏ

Vì vậy có thể rút ra kết luận, hôm qua mẹ Giang ăn cháo hành, chưa kịp đánh răng, nên hôm nay Giang dậy muộn, các chuyến xe Hoà Bình – Hà Nội đều OUT hết

Sh*t, số khổ, 10h sáng, Linh Giang đứng dưới trời nắng chang chang, tay giữ cái vali kéo nặng trĩu, mặt đỏ gay, nhăn nhúm như khi ăn ớt. Cô đang định gọi điện cho bố mẹ, vốn đã đi làm từ cái đời tám huế nào, thì có chiếc xe Bình An nhún chuông toe toe. Một anh phụ xe nhìn rất gian manh, nhảy xuống, tươi cười hỏi:

- Nhóc, nhóc đi Hà Nội phải không?

Giang gật đầu, ánh mắt đầy cảnh giác, liếc nhìn cái xe thích chơi nổi sơn đen xì, trên viết ngoặc ngoặc dòng chữ: “Hà Nội thân yêu, ta đến đây” bằng sơn trắng kinh dị, đúng là nhát ma người ta, chơi nổi toàn tập. Mấy cái thứ quặt quẹo như vậy xuất hiện ở thành phố này, đúng là mất mỹ quan. Tuy nhiên, cũng đã muộn, với lại đã hẹn ngày mai đi mua sắm với Trinh và Ngọc Anh nên Giang đành cắn răng lôi xềnh xệch cái vali to nặng trĩu lên xe, cười gượng gạo với bác tài thân thiện.

“Em ngồi đây nha!” Anh phụ xe chỉ vào ghế đầu của hàng ghế thứ nhất. Ôi trời, xe chỉ có mấy người bọ, một thiếu phụ đang cho con **, một cô gái mắt xanh môi đỏ, một anh chàng đang ngủ gục dựa vào cửa kính và Giang. Cô khá chú ý đến chàng trai ở cùng hàng ghế với mình. Không nhìn ra mặt, nhưng anh ta có nước da trắng hơi xanh, mặc chiếc áo sơ mi đen xắn tay áo qua khuỷu, cơ bắp rắn chắc, mái tóc đen mềm mại thoang thoang mùi hoa nhài tây. Đang mơ màng, cô bỗng bị giật nảy mình bởi tiếng nhạc kinh dị phát ra từ loa xe: “Chất bùm bum, chất bùm bum, mẹ đi đánh Mỹ, lúa trên nương bà cấy cho con, chất bùm bum, giã gạo...”, là tiếng nhạc của một bài hát kháng chiến, giai điệu cũng không quá tệ, nhưng mỗi lần “chất bùm bum” lại có tiếng giã gạo rầm rầm, khiến ai muốn ngủ khó lòng ngủ được.

“Chú!” Chàng trai bên cạnh gất lên, nhíu mày. Sax, anh chàng này quá đẹp trai, mũi cao khác thường, mắt đen sâu thẳm, đôi môi hoàn mỹ, nhìn cứ tưởng ngôi sao điện ảnh, lại có nét gì hao hao giống thần tượng Lee Min Ho của Giang, tuy vẫn khác biệt rõ ràng. Anh ta có vẻ là con cháu của bác tài, vì bác ấy tắt nhạc ngay lập tức

“Bác chỉ muốn thay đổi không khí, buồn chết được. Mà không ngờ cháu đi cũng đi chuyến xe của bác nha, bác cứ tưởng cháu lại chờ chuyến khác”

Chàng trai lạnh lùng nói:

- Đó là vì hôm nay cháu lên Hà Nội. Đáng lẽ cháu phải đi chuyến hôm qua, nhưng vì không đi nên mới không đón được cô ấy. Tí nữa đến bến xe, gặp thì sao? Còn nữa, cháu thích sự tĩnh lặng, ai muốn nghe thì mua Ipod đi, đừng làm phiền người khác

Lạnh lùng ghê...

Linh Giang nghĩ thầm rồi cắm earphone vào cái Nokia 6303, bật bài Oh chế cho bớt căng thẳng. Nếu mà làm thân được thì tốt, nhưng mà những kẻ lạ đẹp trai thường rất nguy hiểm

“Sax, sao thế nhỉ?” Giang ngơ ngác, vì bài hát đã chạy rồi nhưng loa vẫn không kêu. Cô ngáp ngừng xoay cái earphone, rồi rút mạnh ra

“ .. Đợi vừa rồi mẹ mua cho em cái quần đôn mông, nhưng papa em lấy nó để mà đội vào đầu. Oppa oppa em bị down down down...”

Giang ngượng kinh khủng, hất bực chiếc điện thoại xuống đất. Cục pin văng ra, trượt nhanh về phía chân của anh đẹp trai

Hix, trời muốn diệt ta a a a.....!!!!!!

“Hơ hơ hơ, không ngờ em gái nhìn hiền thực thể mà cũng thích bài Oh chế, đúng là cùng sở thích với anh mày” Phụ xe nhìn Giang bằng ánh mắt đầu thiện cảm

No, máy em toàn bài trong sáng, On rainy days với Balloon. Cái này là Ngọc Anh cài vào, nghe cho thay đổi không khí thôi mà a.

Giang quay sang anh đẹp trai, nhìn bằng ánh mắt khẩn khoản, đại ý là muốn anh ta lấy hộ cục pin

Anh đẹp trai khịt khịt mũi, không có vẻ gì là khinh bỉ mà còn cười, với tay lấy cục pin, bình luận:

- Đúng là chú cừu nào cũng giống nhau. Có vẻ ngoan hiền, nhưng lại thích những thứ khác biệt.

Câu này nghe quen quen, hình như Noname cũng từng bình luận: “Nhìn thì tưởng là cừu, hoá ra lại có sở thích thật khác biệt”

Hừ, đã bị nghĩ xấu rồi, giải thích cũng vô ích. Thôi thì người đừng đi, mặc xác. Đằng nào tí nữa cũng không còn gặp nhau, nghĩ nhiều mà làm gì

Giang đeo tai nghe, lần này đã sửa được, bật On rainy days.

“Alo, alo 1 2 3, chuyến xe Hoà Bình - Hà Nội số 34 đã đến bến, mời hành khách xuống xe” Giọng của ông chú thân thiện lọt vào tai các hành khách. Giang ngủ gà ngủ gật, giật nảy mình, mắt nổ mắt xẹt ngồi dậy, thấy anh đẹp trai nhìn mình nhếch mép cười. Hu hu, khi ngủ Giang có thói quen rất xấu, mồm há hốc, nhìn ngu chết được. Cô tránh ánh mắt cười cợt của anh ta, luống cuống kéo chiếc vali có bánh xe xuống, đặt mạnh xuống nền si măng.

Cạch!

Thôi rồi!

Lúc mẹ hào phóng đưa cho Giang loại có bánh xe, cô đã thấy nghi nghi. Bà chằn Dương Mỹ Lan vốn là bà chằn ki bo số 1 khu phố phía Nam Bắc Trần, khó lòng cho con gái loại va li giá thấp nhất là 600 nghìn như thế được. Bây giờ nghĩ lại, cái mẹ cô mua chắc chắn là secondhand, nên mới vỡ nhanh như thế. Vali vỡ => Phải bê => Chết chắc. Giang tức đến thổ huyết, khao khát giết người cho hả giận, đứng **** một tràng ở bến xe rồi bất thần đầu óc loé sáng, mở vali, định ném ra tất cả những gì có thể.

“Có chuyện gì vậy?” Anh chàng đẹp trai lúc này nhíu mày hỏi, vẻ mặt ngạc nhiên như vừa thấy người ngoài hành tinh xâm lược Trái Đất. Cô gái này thật là, giữa đường giữa chợ lại mở vali, lôi sách ra ném sọt rác, mắc hai trọng tội. Thứ nhất là lãng phí của giờ, thứ hai là vô duyên

“Ha ha, không sao đâu ạ. Chỉ là vali của em bị gãy bánh, nên em đang định vứt bớt sách đi”

Bánh xe vali gãy nên vứt sách đi? Cô bé này quả là thông minh, việc ấu trĩ như thế mà cũng nghĩ ra được

“Cô sống ở đâu?” Đành phải ra tay cứu giúp vậy, con cừu ngốc.

“Nhà trọ Hoa Đỏ gần Đại học Ngoại thương ạ”

“...Không biết gọi taxi à?” “Em...ha ha, không sao đâu ạ” Giang cười dần, tiền đâu ra chứ.

“...Đừng nói với tôi là cô không có tiền”

“...” Dĩ nhiên là không có, anh làm như ai cũng giàu vậy

Anh ta bắt lượm cái Iphone 4 trong túi ra, bấm 211.

“Cho tôi một taxi đến bến xe, nhanh nhanh lên”

Giang cúi gầm mặt không nói, mân mê cái ve áo. Giàu đến nỗi mua được Iphone 4, việc quái gì phải đi xe khách nhỉ?

5phút sau, taxi đến. Anh đẹp trai ấn Giang và đóng đồ lên xe, trả tiền, nói ngắn gọn xúc tích:

- Nhà trọ Hoa Đỏ, Đại học Ngoại thương

Giang lắc đầu hét:

“Em không nợ ai bao giờ. Anh cho em địa chỉ đi, cả tên nữa, em nhất định sẽ trả lại” Cảnh kinh điển, bà đây cũng muốn cướp lăm, nhưng vẫn muốn kết thân với mỏ vàng hơn, khai thác được thì sướng ba đời

“Không cần trả lại. Còn nữa, tôi cũng học Đại học Ngoại thương” Anh ta lạnh lùng đáp

Chiếc taxi lao đi, chàng trai mới nhếch mép cười vu vơ

Cô gái đó...

Sao mà giống Lilithy của anh thế nhỉ?

2. Chương 2

Nhà trọ Hoa Đỏ vốn là nhà trọ cao cấp, phòng ở một người. Giang rất hài lòng với kiểu nhà trọ này, vì cô bé mới đến mấy cũng không bị ai nhìn ra. Giang ngồi trên đệm, đọc Thả rơi tình yêu đến mục đầu óc, nhìn đâu cũng có thể tượng tượng ra Jejoong và Yunho quần nhau trên giường. Đang định chuyển sang đọc Đồng thoại bốn mùa thì tiếng nhạc ai oán vang lên:

“Ngày mà anh yêu em cũng chính là ngày Trái Đất bị huỷ diệt...”. Cô mắt lơ đãng, không nhìn danh bạ, với tay uể oải:

- Who are you?

“Lại lên cơn thần kinh à, bạn yêu quý? Dậy đi, tớ với cậu đi chọn váy cho tớ trong buổi hẹn đầu tiên”

“Ai thế?”

Lạ trời, đọc nhiều phát rồ rồi, nghe câu “buổi hẹn đầu tiên” thì Giang lại nhớ đến cặp Max và Kim Ki Bum.

“...Cậu vừa đọc “Thả rơi” phải không? Hay là Seoul by night? Chị cậu đây, Ngọc Anh đây.”

“...a...” Giang mấp máy môi, 15 giây suy nghĩ bắt đầu

, , , , ,

, , , , , , , , ,

“NGỌC ANH? A, nhớ ra rồi, đồ phản bạn, cậu còn gọi điện đến làm gì?” Giang hét ầm lên kích động.

“Haizzz...Tràng Giang à, cậu gập laptop lại, bước ra ánh sáng đi. Mua váy với mình, sau đó mình chỉ cho Link hentai BL của Sasuke với Naruto cho” Ngọc Anh bó tay thở dài “Cổng đại học nha”

Ngọc Anh và Giang cũng đỗ Đại học Ngoại thương, chỉ là điều kiện khác nhau nên không thể ở trọn cùng nhau được. Giang vợ cái áo phông màu kem in đầu lâu sừng chéo dài, buộc tóc, mặc quần tất đen rồi chạy vội ra.

“Cậu mượn được xe máy chứ?” Giang hỏi. Năm thứ hai cô mới được mua xe

“Ồ, Click của chị tớ. Đến khu chợ nhá, hay Shop XL?” Ngọc Anh tươi cười nói

“Tuỳ” Giang bấm ngón tay, lời điện thoại ra, tiếp tục lên Watpad đọc truyện

Địa điểm là khu chợ mới gần Đại học Ngoại thương

“Tên mới đó thích loại con gái nào? Loli? Thực nữ? Cá tính? Sư tử? Chín chắn?” Giang hỏi một lèo, đưa tay sờ chiếc váy liền màu xanh nõn chuối cực kì dễ thương. Kiểu váy đầm, ngắn, mặc quần bò bó bên dưới sẽ rất hợp. Nếu Ngọc Anh không mặc được loại này, cô sẽ mua

“Chịu! Nhưng hần không thích chắn đâu. Hôm trước nói chuyện với nhau, không phải hẹn hò, hần rất khó chịu khi thấy một chị đeo kính đi qua. Còn thực, nữ, hình như hơn quê, hần cũng không thích” Ngọc Anh đáp, giơ chiếc váy xanh lên thử Giang chăm chú nhìn bạn: dong dỏng cao, tóc ngắn, rất cá tính. Mặc xác hần, hần thích quái gì thì thích, dù gì thì chị em tốt của cô của cũng rất xinh đẹp. Cuối cùng, Giang mua cái váy xanh, còn Ngọc Anh mặc sơ mi hơi rộng, kết hợp với quần bò xanh cá tính, kèm theo phụ kiện bạc lủng lẳng. Hai mỹ nữ đi trên đường thật sự sáng láng, khiến tất cả những thằng con trai đều ngược nhìn

Theo lời dặn của Ngọc Anh, Giang phải túc trực ở nhà, tuyệt đối tránh xa fanfic, để nếu mình bị bắt nạt thì sẽ gọi cho hổ cái là cô, dù là hổ giấy nhưng còn uy phong hơn hổ vằn lần.

Cô chán nản vào Gunny

[Hệ thống]: Noname kéo bạn vào Gà khó, bạn đồng ý chứ?

Lilithy_death kick yes

Cả nhóm vừa bắn vừa trò chuyện rôm rả

[Noname_SDS]: Thế nào vợ yêu, lên đường thuận lợi chứ? Hôm ấy chồng gặp cừu đấy, xấu xa y hệt vợ

[Lilithy_death]: Vợ xấu xa? Chồng nói thế không thấy hổ then lương tâm à. Cùng ngày, vợ gặp được Hắc mã hoàng tử đẹp trai, đang chuẩn bị công kích người ta đấy. Chồng cứ chờ đấy, vợ bỏ đi sớm à xem

[Noname_SDS]: Vợ dám?

[Lilithy_death]: Sao không?

[Noname_SDS]: Haizzz...bỏ đi. Thực ra chồng cũng rất đẹp trai, tin hay không thì tùy

[Lilithy_death]: Đẹp trai? Con người như chồng, khí chất hạn hẹp, giọng điệu ai oán, lên đỉnh Yên Sơn tu luyện đi rồi hăng trở lại nói mình đẹp trai

[Noname_SDS]: Thật, thật mà. Khi nào có thời gian, vợ chồng mình sẽ gặp nhau, xem xem vợ có xứng với ông chồng thiếu khí chất này không

[Lilithy_death]: Vợ cũng là đại mỹ nữ

[Ngu như bò tót]: Đề nghị vợ chồng son không gây nhau ở nơi công cộng, mất mỹ quan quá

[Đôi cánh thiên thần]: Yes, phô trương quá đi. Làm như sợ không ai biết hai người là vợ chồng không bằng

[Lilithy_death]: Cảm ơn đã nhắc nhở

[Đôi cánh thiên thần]: No problem. Chỉ cần mai đến dự đám cưới của mình và gio' là được

[Lilithy_death]: gio' tho[^]i? ma[^]y tro[^]i cũng muốn kết hôn rồi à? Sao độ này nhiều người kết hôn thế nhỉ

[Ngu như bò tót]: Đề nghị Lilithy và Noname dừng lại. Bắn hết lượt đi chứ. Còn wow lượt đạn, tính sau

Giang đang đập lu vàng thì có điện thoại gọi đến

“Cậu đến đây với tớ đi, café tri kỷ” Tiếng Ngọc Anh trong điện thoại không rõ biểu cảm. Giang thấy dự cảm xấu, chạy như bay đến quán cà phê

“Anh đúng là loại đàn ông không biết xấu hổ, có thể tát con bé này như vậy được” Giọng Ngọc Anh sắc lạnh, không hổ là cử nhân Luật, rất có sức thuyết phục. Trên sàn nhà, một đứa con gái cầm cái giỏ hoa lẩn lóc, mặt đỏ tấy khoé môi chảy máu. Người yêu của Ngọc Anh gào lên:

“!!!#\$\$%^&*, con bé đó va vào người anh trước, em không thấy sao. Nó làm phiền chúng ta hẹn hò”

“Phiền chúng ta? Hay cứu tôi khỏi nanh vuốt của tên khon nan là anh? Sờ tay tôi, vuốt vuốt, đúng là dễ tiện. Tôi thật ngu vì tin kẻ như anh” Ngọc Anh gào lên, nhưng nhìn rất yêu đuối

“#\$\$%^&*, cả cô nữa, chó chết, thái độ với tôi à, này thì...” Hắn giơ tay lên, định tát Ngọc Anh

“DỪNG LẠI!!!”

“Thôi đi”

Giọng nói lạnh lùng của chàng trai ngồi ở bàn số 3, hoà với tiếng thét giận dữ của Giang ở ngoài cửa. Giang bước tới, giật mạnh tay hắn ra khỏi Ngọc Anh “Biến đi, phiền phức”

“Á à, mày...” Hắn định tát thêm cả Giang thì bị bàn tay cô nắm chặt bẻ ra sau. Hừ, dám gây với đai đen Teakwondo, người tới số rồi “Đừng phá nữa” Chàng trai ngồi góc lạnh lùng nói, bước lại gần. “Hai cô ngồi xuống đi. Còn anh, tốt nhất là đi nhanh, trước khi tôi ghi bản kỉ luật, gọi cảnh sát. Quấy rối phụ nữ, tội nặng đấy”

Tên kia giận dữ đẩy cửa chạy ra, tay phải vẫn còn run lẩy bẩy vì vừa bị bẻ gập.

Chàng trai cúi xuống, nhẹ nhàng nâng cô bé dưới snà lên, dịu dàng hỏi:

- Em không sao chứ?

Cô bé mặt đỏ ửng:

- Dạ không...

Linh Giang trịnh trọng nói:

- Cám ơn em đã giúp bạn chị

Cô bé đưa tay áp má, lắc đầu

“Chị dẫn em đi mua thuốc nha?” Ngọc Anh đột nhiên nói, còn nháy mắt ra hiệu với tôi. Muốn mình tốc chiến tốc thắng?

“Ha ha, cảm...” Giang quay sang nói, ngậm miệng lại “Sao lại là anh?”

Trái lại, chàng trai không có vẻ gì là kinh ngạc:

- Sao lại không thể là tôi?

Anh đã chuẩn bị tâm lí sẵn, đã cùng học Ngoại thương thì nhất định có thể sẽ gặp lại

“Hi hi, cám ơn, tôi mời anh uống nước nha” Giang cười tươi

Anh khẽ cười đáp lại. Cô bé này trông giống như một con cừu, mắt thì to như chú thỏ con, nước da cũng trắng mịn. Không biết thế nào, tự nhiên lúc đó anh muốn trêu cô bé này một chút:

- Cám ơn. Vậy cho tôi bánh ngọt, cà phê sữa

Môi Giang run run:

- Anh dùng cả mấy thứ đó?

Con trai bây giờ sở thích đặc biệt ghê, nhìn lạnh lùng vậy mà vẫn ăn mấy thứ ngọt ngọt. Bồi bàn vừa bê ra, bắt chợt hoàng tử đối ý

“Ồ nhìn ngọt quá. Tôi thích đen đá hơn” Anh vẫn cười rất giả tạo

Sax, lại đen đá? Anh có bị ám đầu không vậy? Hắc mã hoàng tử cái gì, chồng vẫn tốt hơn nhiều, hôm trước vừa cho không mình 3000 xu. Cô ám ức nghĩ, gọi đen đá. Thôi thì, đã cảm ơn thì làm cho chót, tí nữa ăn cũng không sao, về mua hình nộm đóng đinh vào thân cây hằng đêm là OK

“Nghĩ lại rồi, Capuchino vẫn số 1” Anh ta thư thái nói, lông mày còn hơi rung rung, trông vô cùng gian manh. Đùa cô bé này một chút, nếu cô ấy có mệnh hệ gì thì không phải lỗi tại anh đâu

“What??!!” Anh bị tâm thần phân liệt à, giờ lại gọi Capuchino? Nhấn nhin, nhấn nhin, gọi thì gọi, sợ gì. Làm thì làm đến cùng, Linh Giang không muốn trở thành kẻ vong ân bội nghĩa

Anh chàng nhìn cả đồng đồ trên bàn, kết luận:

- Đùa thôi, lúc nãy uống nâu đá rồi, không muốn nữa

Gya..., biến thái, siêu biến thái, vô đối biến thái! Gọi ra hết rồi lại bảo đùa thôi, là cái lí luận kiểu gì vậy

Sợ lãng phí, Giang quyết định xử lý hết. Chàng trai cười mỉm:

- Tôi về nha. Tạm biệt. “Bye bye” Giang đáp, ngón bánh ngọt. Lượn đi cho nước nó trong, đập đầu vào tường chết mới hả giận

“Cẩn thận không tiểu chảy nhá!” Lại cười

Giang suýt sặc. Ồ vâng, cảm ơn anh đã nhắc nhở

Ya, Trái Đất nổ tung đi, trời diệt ta đi, diệt hán đi

Rin: Diệt thì còn gì để Rin viết nữa, cô bị ám đầu à?

Giang: Bà nó chứ, cô kém thông minh thế, cứ viết về cảnh thế giới bị hủy diệt là được

Rin: Oh yeah, đúng rồi, cứ viết truyện kinh dị là say yes hết

Giang: Biến đi, lãng phí cảm xúc

Chuyện này để lại di chứng, tức là hai hậu quả

Hậu quả 1 là, Hắc mã đại nhân biến, Ngọc Anh tỉ tỉ thì lặn mất tăm, người yêu dè tiện bị đuổi, nên toàn bộ đều do Giang trả tiền. Cô cắn răng, gào khóc, gấp 5 lần tiền ban đầu, đúng là lạm phát cắt cổ.

Hậu quả 2 là, nhân sinh đảo lộn, Giang tiêu chảy đến xanh lét mặt mày, vừa tống ra ngoài vừa đọc Đồng thoại. Cái này gọi là bách khổ, là bách khổ, Phật dạy cấm sai bao giờ.

Vì vậy, giờ đó, phút đó, giây đó, khoảnh khắc đó, được tác giả tự ỉnh là thông minh đặt tên là Khoảnh khắc định mệnh, Giang đã khắc cốt ghi tâm mối thù với anh chàng đẹp trai chưa biết tên. Thấy một lần, chém một lần, thấy mười lần, chém mười lần, thấy một trăm lần thì nhất định phải chém chết.

Xoa xoa bụng, Giang vật vờ lết đến đệm, nằm vật lên giường

Status trên facebook: Lilithy đại tiểu thư danh tiếng lẫy lừng vừa bị đo ván ở nhà hàng, xin các vị thấp cho vài nén hương muỗi. Chân thành cảm ơn, oh yeah.

Comment:

Ta là người đẹp trai nhất thế gian, la la la: Bị hôn à, bị cưỡng bức à? Bị hạ đo ván là sao

Mai này con lớn: Đầu đất óc sh*t, chỉ giỏi viết linh tinh làm đại nương bực mình

Con là siêu nhân: Chết đi, thừa hơi rồi việc. Tôi không rảnh đến nỗi đi mua hương muỗi thấp cho cậu. Mà còn oh yeah được, oh yeah là cái gì.

Giang hận thiên cổ, hận không thể bóp chết lũ phản bạn ngu ngốc ấy. Sao các người, các người có thể??? Tôi gặp bất trắc mà các người có thể nói những câu vô tình như thế được sao???!!!

Giang lên mạng, tình một hình cục sh*t hoàn hảo, vẽ mũi tên, photoshop ảnh lớp vào góc, bên dưới viết dòng chữ: “Các người là đồng này”. Đang hạnh phúc viên mãn, thì nhận được tin nhắn tới tấp của chồng trong mục chat riêng trên Zing

[Noname_SDS]: Vợ đang chăm Sky garden à, dự lễ cưới của Đôi cánh thiên thần với gio' tho'ì? ma'y tro'ì

[Noname_SDS]: Nhanh lên, đến giờ rồi, vợ chết ở đâu rồi

[Noname_SDS]: #\$\$^, đừng nói với chồng là em gái vợ đang on hộ đấy nhá.

Giang chân tay bủn rủn, cười hi hi, đăng nhập vào Gà chiến, vào Guild sau đó đến lễ đường kết hôn
Chat Guild...

[Rojer_moneydog]: Lili cũng thật đáng trách, lúc nào cũng đến muộn

[Rojer_moneydog]: Báo chi em biết tin vui, chị đã làm lành với ông xã rồi, hehe

[Milkface]: Thank Lili nha, giúp anh giải quyết được vấn đề rắc rối. Lúc nào anh sẽ tặng em 5 xu

[Lilithy_death]: 5 xu? Thôi anh phứa bớt đi, keo kiệt vẫn hoàn keo kiệt, nhận được xu của anh thì em thà đi ăn kẹo cao su còn hơn

Tiếng nhạc toe toe từ chiếc loa máy vang lên. Cuộc chat ngừng lại. Hệ thống tự động xếp khách mời vào hai hàng bằng nhau. Noname mới thay đổi set quần áo, bây giờ là cái hình Avatar xanh xanh đỏ đỏ xấu chết đi được. Giang đưa tay ngáp to, nhìn khung cảnh trong lễ đường kết hôn. Nhân vật nữ mặc cái váy trắng dài, nắm tay nhân vật nam mặc let bước đi. Trang bị của Đôi cánh thiên thần rất vip, nên nhìn cái váy này có phần đơn điệu. Cn cá quẫy nước. Hai người cùng nhau bước lên bậc thanh, đứng dưới thánh giá

[Hệ thống]: Con có đồng ý lấy Đôi cánh thiên thần làm vợ hay không?

Gio' tho'ì? ma'y tro'ì kích Yes

[Hệ thống]: Con có đồng ý lấy Gio' tho'ì? ma'y tro'ì làm chồng không?

Loading>>>>

Loading>>>>>>>>

Đôi cánh thiên thần kích No, OUT khỏi game

Gio' tho'ì? ma'y tro'ì OUT khỏi game

Cả hội trường náo loạn

Chat Guild...

[Noname_SDS]: Vợ ơi, chồng OUT đây, bọn họ xảy ra chuyện rồi

Noname_SDS đã OUT

[Rojer_moneydog]: Gio' ngu ngốc, sao lại nhận lời của thằng đó chứ. Sã, chị cũng OUT đây

Rojer_moneydog đã OUT

[Lilithy_death]: Chuyện gì xảy ra vậy? Lại gì nữa?

[Ngu như bò tót]: Nực cười thật. Gio' hôn một đứa con gái ngay trước quán net mà Đôi cánh thiên thần đang chơi, bị xe máy đâm

[Lilithy_death]: Có sao không?

[Ngu như bò tót]: Không sao, chảy máu nhẹ. Nhưng cậu ta chết thảm rồi. Đôi cánh thiên thần đang hoảng loạn phát điên lên.

[Lilithy_death]: Cho em số chị ấy

[Ngu như bò tót]: 0168 9 321 456. Gọi nó đi, chắc con bé đang làm loạn lên đây

Ngu như bò tót đã OUT

Giang chán nản nằm vật ra giường

Yêu với chả đương, sao phiền ghê thế nhỉ?

3. Chương 3

Hôm đó, rốt cục Giang đã không liên lạc được với Đôi cánh thiên thần dễ thương. Vấn đề có vẻ khá tệ, vì cô gọi cuộc nào thì đều được thông báo là “Không liên lạc được”, khiến cô lo sốt vó. Trong Guild này, Giang rất quý Đôi cánh thiên thần. Cô gái ấy có vẻ cùng tuổi với Giang, hơn nữa cố gắng rất nhiều, còn nhiều lần kéo Giang đi ả Rồng khó. Cô ấy với gio’, tuy chưa kết hôn nhưng thấm thiết yêu nhau, nghe còn sến hơn cả cặp Lilithy – Noname nữa. Tuy nhiên, Giang lại không biết họ là ai, nên đành bó tay chờ kết quả từ chồng yêu quý, thôi thì phó mặc vậy

Ngày thứ hai, Phạm Linh Giang mang một hòn đá trong lòng đến giảng đường.

Đại học Ngoại thương được nhận định là đại học VIP nhất trong giới tài chính kinh tế. Trường nằm ở trung tâm thành phố, đối diện là Học viện Ngoại giao trực thuộc bộ Ngoại giao trung ương, vô cùng sầm uất. Để vừa đủ điểm vào khoa Kinh tế Đối ngoại, Giang đã học lồi mắt, vêu môi, chảy máu chất xám. Hôm nay cô mặc một chiếc áo sơ mi trắng, quần bò xanh, tóc kẹp lên bằng chiếc kẹp gắp đá giả kim màu đen, trông vừa tri thức lại vừa dễ thương kinh khủng. Cộng thêm khuôn mặt baby, nước da trắng, dáng người chuẩn, cô và một cô gái nữa, hiển nhiên trở thành tâm điểm của cả trường.

Cô gái kia có vẻ đẹp quý phái lạnh lùng, mái tóc mềm mại, dài quá ngang vai. Cô ấy mặc một chiếc váy liền thân màu trắng, bên ngoài mặc một chiếc áo vest ngắn màu hồng, đứng vô hồn dựa vào thân cây ở góc sân. Thật khác với những tân sinh viên khác, cô nàng này thật u buồn, giống như công chúa tuyết vậy.

“Chào bạn!” Linh Giang thân thiện mỉm cười, xoè tay ra. Cô luôn tự tin về khả năng kết bạn của mình, từ phương đều là bạn. Thế nhưng, cô gái kia không có vẻ gì là muốn kết bạn, quay mặt đi không nói.

Hừ, kiêu quá đi, nhìn biết ngay là dân Hà Nội. Tinh tế, lãng mạn gì chứ, ai nói thế vậy?

“Bạn tên gì?” Linh Giang tiếp tục. Hừ, để xem cô kiêu đến mức nào, tôi rất giỏi làm tan chảy mấy cục băng trôi không chất bảo quản đây

“Bạch Huyền My, nói lắm!” Cô ta giận giữ quay ra, nhìn chằm chằm vào Giang “Cô có biết con người đáng sợ nhất khi nào không?”

“...Lúc tức giận chẳng?” Giang rút rề, sao tự nhiên tôi thành cái chậu đốc bầu tâm sự của cô vậy

“Không, là khi thấy người con trai mình yêu hôn hít người con gái khác ngay trước mặt mình” Cô ta lạnh lùng đáp “Tôi vừa bị thế, nên rất đáng sợ

A, Đôi cánh thiên thần hình như cũng bị thế thì phải. Tự nhiên Giang thấy thương thương cô nàng này, vỗ vỗ vai:

- Không sao đâu, bỏ hấn đi, quên hấn đi, hấn giải thích gì cũng tuyệt đối đừng nghe nữa. Hấn hạ mình thì tát cho hấn một phát, đập vào bụng, rồi lạnh lùng quay đi (Tham khảo 30 phương pháp bạo lực gia đình thông dụng do Rin – sama biên soạn)

Bạch Huyền My tròn mắt nhìn cô gái đối diện mình. Nhìn rõ hiển thực, vậy mà nói những câu thật khiến chân tay bủn rủn, lòng người ai oán. Cô lắp bắp:

- Người yêu cậu...ha ha...chắc là rất chung tình

Chung tình là phải rồi, không thì chắc chắn đã bị cô nàng này đập chết

“Mình không có người yêu, chỉ có chồng” Giang đáp hồn nhiên

“...” Tròng mắt My lồi ra ngoài, cô ấy quả là nghĩ thoáng

“Ha ha, không cần phải có vẻ mặt ấy. Cậu họ Bach ha, nghe Trung Quốc ghê nhỉ!” Giang cảm thấy kế hoạch của mình đang tiến triển tốt, công chúa tuyệt đang tan ra, hạnh phúc trào dâng, mạnh khoẻ vui vẻ

“Cụ của cụ của ông của ông nội của bố mình là người Trung Quốc” My đáp hồn nhiên, khiến Giang rối tung hết cả óc

Hừm hừm...

Hai người đang nói chuyện rôm rả. **** rửa Suju có mỗi Kyu Hyun, Dong Hae và Choi Sin Won là phình phồng nhất, bình luận về những chap mới nhất của One piece và Nico Robin thì có tiếng loa dè dè vang lên.

“Chào mừng tất cả các tân sinh viên đến Đại học Ngoại thương khoá 2012 – 2013!” Giọng nói trầm đục của Hội trưởng hội sinh viên Đại học Ngoại thương vang lên. Bạch Huyền My khịt khịt mũi: - Ông anh họ mắc dịch, tỏ vẻ quân tử đánh gục trái tim thiếu nữ thuần khiết.

Rồi quay sang Giang:

- Linh Giang yêu quý, cậu không được gục trước anh ta.

Giang nheo mắt nhìn người đứng trên khán đài, gật đầu. Hừ, chẳng rõ mặt gì cả

“Trong không khí tưng bừng của buổi khai giảng, tôi rất cảm ơn sự cố gắng của các bạn để vào được Đại học Ngoại thương, để có thể đứng ở đây...” Anh ta còn lăm nhăm cái gì gì nữa, nhưng cũng tạm coi là ngắn gọn xúc tích dễ nghe dễ hiểu. Cuối cùng, anh ta nói lớn, giọng lớn hơn cả lúc này:

“Thứ nhất, xin thông báo ban quản trị Đại học Ngoại thương năm nay, gồm có:

- Chủ tịch Hội sinh viên, Nguyễn Minh Đức, năm ba khoa Tài chính quốc tế
- Chủ tịch Công đoàn, Lê Bích Ngọc, năm hai khoa Kinh tế Đối ngoại
- Ủy viên Văn thể, Vũ Anh Tuấn, năm ba khoa Công nghệ thông tin
- Ủy viên Vệ sinh, Đinh Thiên Vũ, năm ba khoa quản trị mạng”

“Top 5 người điểm cao nhất trong kì thi gồm có:

- Phan Âu Dương, Tài chính quốc tế
- Phạm Văn Bách, Tài chính quốc tế
- Lê Thị Mai, Kinh tế đối ngoại
- Vũ Văn Càn, Quản trị mạng
- Bạch Huyền My, Kinh tế đối ngoại”

Giang ngạc nhiên, ngưỡng mộ nhìn Bạch Huyền My. Cô nàng cúi đầu quý phái, đưa tay hất tóc ra đằng sau. My cười tươi, kéo tay Giang ra sau giảng đường:

- Đi nào, vào học rồi đấy!

Hô hô...

Giang kết bạn được với thiên tài rồi sao??!!!!

*

Có đàn chị năm hai đã bình luận, học cấp 1 như trâu, học cấp hai như chó, cấp ba như lợn, đại học như mèo quả không sai chút nào. Những năm cấp ba học như rồ như dại, như lên cơn điên, nên bây giờ học Đại học cảm thấy nhàn nhã, nhàn chán, buồn ngủ. My dành hết thời gian của mình để hoàn thành bức vẽ chì hình Kudo Shinichi đánh đậm nhạt, còn Giang thì quay ngang quay ngửa để kết bạn với mọi người

“Cậu tên gì?” Giang vớ được một anh chàng nhìn khá bỏ mắt ở bên cạnh, hồ hởi nói

“Ông Đại Vương” Cậu ta mỉm cười trả lời, sax, thất vọng ghe, răng chẳng đều gì cả

“Cậu họ Ông, tên Đại Vương hay biệt danh của cậu là Ông Đại Vương?” Nói thế thôi, chứ nếu người ta đặt cho cậu biệt danh Ông Đại Vương thì quả thật đầu óc họ có vấn đề

“Mình họ Ông, tên Đại Vương. Lạ chứ? Không phải người dân tộc đâu, là một trong những họ hàng hiếm hoi của Ông Cao Thắng đấy” Cười, cười cho lắm vào, nhìn rằng cậu đại tiểu thư đây phản cảm chết đi được.

“Ông Cao Thắng không phải biệt danh sao?”

“...” Cậu ta cũng không biết sao, còn tự hào cái gì

Chán nản quay sang Bạch Huyền My, thì thấy cô ấy đang bị làm phiền bởi một cô bé Loli. My nhú mày khó chịu, khi cô ấy lay tay dữ dội

“Cậu tên là Bạch Huyền My sao? Trông cậu giống y hệt nhân vật truyện tranh mà tớ yêu thích, thật hâm mộ” Cô ấy Loli khủng khiếp

“Linh Giang...” My yếu ớt nói, cầu cứu Giang bằng ánh mắt khẩn nài. Giang kéo cô bạn Loli sang, hỏi: - Truyện gì? Mình là fan cuồng của manga Nhật Bản đấy

- Hội quý tộc, thực ra truyện đây không hay lắm nhưng mình rất thích.

Không biết, hừ, cô ấy đọc cái truyện quái gì đấy

“Nhìn phụ kiện của cậu rất dễ thương, rất hợp với khuôn mặt cậu”

“Mình bắt chước To love ru ấy. Biết không, là ecchi manga lớn nhất của Jump ic ấy”

...Cô gái này cũng đọc ecchi sao trời???!!!

Một cậu con trai đeo kính tri thức ở bàn dưới thì thầm:

- Có máy không, mình mượn. Hôm nay mình chưa vào Avatar, mà máy mình bị rơi xuống nước rồi

Hôm đó thầy giáo nói không một ai nghe cả

Hôm đó, Giang đã kết bạn được với nhiều người mà cô mong muốn

Học đại học rất là vui

(Tuy nhiên nếu học năm cuối thì không vui đâu nhĩ! >o *

Giang vui vẻ về nhà, hứng thú xếp sách ngay ngắn lên giá. Vừa vào Gun, đã thấy tin nhắn tới tấp của các thành viên trong Guild

[Noname_SDS]: Vợ ở đâu, ra mau, cứu gió thổi mây trôi đi, hần bị cự tuyệt rồi

[Rojer_moneydog]: Chính xác là bị giết không bằng dao, đang vạ vật ở nhà

[Ngu như bò tót]: Không dao? Không phải bị gãy nốt cái tay còn lại sao?

[Milkface]: Không hổ là Ngu như bò tót, ngã gãy tay còn lại chứ có phải là dùng dao đâu

[Bánh mì kẹp ruốc]: Với tư cách là chủ Guild, anh mong em hãy cứu lấy sinh mạng nhỏ nhoi của gio'. Dù gì em cũng thân với Đôi cánh thiên thần nhất mà. Đôi cánh thiên thần đã rời khỏi Guild, đang thái độ với bọn anh. Anh sẽ đưa em lên làm phó Guild, nếu em giúp được

Giang nhìn lời nhắn cuối cùng, shock phọt máu mũi. Chủ Guild? Không phải con của gia đình cuồng võ hiệp, được đặt tên là Trương tam Phong, không có lòng yêu nước đó sao? Hần một năm không ghé ngang đến Guild, biến đến nước Mỹ xa xôi nào đó, bây giờ cũng trở về rồi? Giang nhìn lịch, hôm nay là tháng 9, không phải ngày cá tháng Tư. Có vẻ vấn đề khá trầm trọng. Do Đôi cánh thiên thần đã rời khỏi Guild, lại không gọi điện được, nên Giang lấy hương muỗi, vừa uối đờ đốt chân, vừa xem khi nào Đôi cánh thiên thần lên Face.

2h đồng hồ dài đằng đẵng chậm chậm trôi qua, Giang ngồi ôm quyển Tình yêu đau dạ dày, đọc đến chân tay bủn rủn. Vừa định đọc sang Chờ một ngày nắng, thì nick của cô nàng này sáng

[Sự kiện]: Angel wing vừa đổi status và đăng photo

Cô nàng này thật, face là Angel wing, yahoo là wing angel in heaven, Gunny là Đôi cánh thiên thần, đúng là yêu thích lũ giả nai cánh trắng

Angel wing's Status : Một ngày mới bắt đầu, cuối cùng thì tên đó cũng gặp quả báo, ha ha ha. Ta đã trở thành ác quỷ, hahaha.

Bên dưới là dạng tự ment của y, một dãy khuôn mặt biến thái, kèm theo một dãy dấu chấm than dài thiệt dài

Dưới nữa là Comment của đồng bọn:

Shaman king: Thiên thần trở thành ác quỷ, là đoạ thiên thần, thật kì tích

I hate everything: Thừa đại tiểu thư, nàng đánh dòng này vào lúc 7h tối mà kêu là ngày mới bắt đầu, đúng là chỉ số IQ hai chữ số

Lilithy tiểu thư: Bắt nạt người ta thế là không được, đồ bạo lực

Đánh xong mấy dòng này, Linh Giang vào chat với Angel wing. Cô ấy có vẻ rất thoải mái, đánh người mà toàn dùng biểu tượng mặt cười, quả là khiến lòng người thấp thỏm

[Lilithy tiểu thư]: Về Guild đi, bạn thân

[Angel wing]: never, ở ngoài rất tốt

[Lilithy tiểu thư]: Next đi, thực ra cái này do chồng nhờ, chứ mình đây hoàn toàn tôn trọng quyết định của cậu. kể đi, mình sẽ nghe tâm sự của cậu

[Angel wing]: Mình nhớ cậu gia nhập Hội những người thích buồn dưa trong face

[Angel wing]: Mình nhớ cậu tự hào rằng có thể móc truyện của người khác để viết fic

[Angel wing]: con người cậu, tâm sự chắc chắn sẽ khiến cả thế giới đều biết

[Angel wing]: con người cậu, thật không đáng tin

Linh Giang cảm thấy bức mình, thật khâm phục khả năng đánh máy của con bé Angel wing đó

[Lilithy tiểu thư]: Cho mình nói đã, đừng đánh thêm gì cả

[Lilithy tiểu thư]: Cậu đã làm gì anh ta, khai mau! Anh ta làm gì cậu, khai mau! Nếu không mình cho hai cậu trong fic yêu nhau đến chết đi sống lại, thì các cậu cứ ở đây mà khóc [Angel wing]: Gây với cậu, thật mệt người

[Lilithy tiểu thư]: Khai ra mau!

[Angel wing]: Haizzz...Thực ra hôm trước, hấn cá với một thằng cùng lớp tán hoa khôi lớp bên cạnh. Hôm hấn và mình kết hôn lại đúng hôm hấn đi hẹn với cô ta, nên nhò tên cùng phòng vào cưới hộ. Run rủi thế nào, mấy nhà mình hồng, ngồi ngoài quán net, vừa đúng lúc thấy hai đứa đấy đang hôn nhau. Thế là mình, từ hôn, cuốn gói biến luôn

[Lilithy tiểu thư]: Next!

[Angel wing]: Hấn tìm cách xin lỗi mình, mình cũng hơi rung động. Những học theo một cô bạn, mình bảo chúng ta đã hết rồi. Hấn quỳ xuống, mình giơ tay tát cho hấn một phát, hấn vãn quỳ, thế là mình đập vào bụng

[Lilithy tiểu thư]: Sau đó?

[Angel wing]: Khổ thân thằng bé, chỗ đó là bậc tam cấp. Mình không điều chỉnh được lực, thế là hắt hấn xuống. Tay bên phải cũng gãy nốt lại còn bị trẹo chân. Đáng đời

[Lilithy tiểu thư]: Tổ tưởng mỗi mình và Rojer bạo lực thôi, ai ngờ cậu cũng là ác quỷ

[Lilithy tiểu thư]: Cứ phát huy, bye bye

Giang tắt máy, cười tủm tỉm. Hồi trước học cùng Thuý Hằng, cô bạn này bình luận, Giang có máu làm người khác cũng có xu hướng bạo lực theo. Kết quả là, đào tạo được một Rojer động tí là bỏ chồng, một Đôi cánh thiên thần hất bạn trai xuống bậc tam cấp.

Rất chi là vui

Từ từ đã, Giang không hề dạy Đôi cánh thiên thần chiêu nào, sao cô ấy bạo lực được?

Gượng, không phải Giang được giao nhiệm vụ hàn gắn tình cảm sao?

Vậy lúc này, cô đã làm gì?

Có tin nhắn của chồng, đi Bộ lạc anh hùng đi

Chồng ơi, Giang có lỗi với chồng, không cứu được bạn chồng rồi

Trương Tam Phong đại thúc, con có lỗi với thúc, thú từ cái đất nước khỉ bố xa xôi nào đó lưu được mấy dòng tin, em lại không làm được gì

Gió thổi mây trôi, muội càng có lỗi với huynh, không giúp huynh còn ủng hộ cho vụ bạo lực gia đình

Giang dẫn đo suy nghĩ, rồi quyết định mặc xác, không chơi bộ lạc anh hùng nữa, tải Hùng đông về xem

Rin: Cô là đồ vô trách nhiệm, dám bỏ bê việc triều chính, có lỗi với nước với dân

Giang: Không phải cô là tác giả thôi, còn nói ai. Viết với viết vắn, làm khổ con người

Rin: Rin thích bị kịch, ha ha ha

Một lúc sau, sau cánh gà vang lên tiếng thét kinh hoàng, kèm với tiếng khóc ai oán

Rin sama bị gio' đập bầm dập, tiếp tục lui về sau hậu đài viết cảnh H

Gió thổi mây trôi, người đã từ ta, ta quyết không cho người có kết cục tốt đẹp

(Giang: Stop, fic này viết về Noname và Lilithy cơ mà)

4. Chương 4

Do cấp ba là những chuỗi ngày trình chiến gian khổ, nên đại học có đôi chút nhàm chán, gần như là chỉ ăn chơi ngủ nghỉ. Hôm nay, là ngày học thứ hai, thì Giang lười chảy thây lại được nghỉ. Cô nằm phơi bụng trên đệm, một chân rút khỏi giường, chần chập lên mặt, cái gối ôm bị một đòn Teakwondo tung lên cao rồi rơi ngay cạnh mấy hộp mì rồng đã ăn hết.

"I'm a baby girl, in a baby world,..." Giọng hát nhí nhảnh đến phát chán quá Jessica vang lên từ chiếc Nokia nằm chổng chơ giữa đồng chần mần tùm lum. Giang đưa tay quệt nước dãi, mò cái điện thoại, nhìn đồng hồ. Sax, mới 3h sáng, ai gọi vậy?

"Alo?" Giang nửa tỉnh nửa mê, cau có

"Hello baby, anh họ em nè, anh Phạm Minh Dương đó. thế nào, vui không?" Giọng nói kinh hoàng volume 100 ở đầu dây bên kia vang lên. Vui cái đầu ông, điên thì có

"What, anh gọi chỉ để nói câu này thôi sao? Bây giờ mới có 3h sáng thôi" Giang uể oải đáp, muốn xuyên không gian để đập cho ông anh họ thân thương cái dép vào mặt

"3h sáng?"

Đầu dây bên kia đặt một câu hỏi lơ lửng rồi im lặng rất lâu

"...Em gái, phòng em có rèm cửa đúng không? Hơn nữa còn là rèm cửa rất dày?" Dương hỏi

“Sao anh biết?”

“Ồ, vậy em hãy chui khỏi giường, ngồi dậy, bước tới cửa sổ, lật rèm lên” Dương còn bổ sung câu “Làm ngay tức khắc”

Giang bật dậy, cau có. Anh ta muốn nhìn xem sao bằng hả?

Chiếc rèm nặng nề màu xanh xám được lật lên, ánh nắng chiếu vào đến chói cả mắt. Mặt trời đã lên khá cao. Giang nhìn bầu trời đơ đơ một lúc, sau đó quay lại nằm chiếc đồng hồ điện tử. Số 3.00 AM nhấp nháy trên màn hình, chứng tỏ món đồ vô dụng ấy đã hỏng

“Ha ha, đồng hồ em bị đơ” Giang cười trừ đáp.

Dương không kìm nổi nữa, mắng xối xả:

- Đơ cái đầu em, sao em suốt ngày ngủ thế hả? Em không phải lợn, không phải chó, vậy ngủ ghê đến thế làm gì? Đi chơi với bạn anh. Hôm nay bọn anh mở tiệc đón một người bạn ở Anh trở về, tiện thể đón em đến Hà Nội luôn. Anh cho em 30 phút, nhanh gọn nhẹ KTV 363, em mà không đến thì đừng trách anh không khách sáo

Đầu dây bên kia phũ phàng dập máy cái bụp

Linh Giang khóc

Why?

Tại sao từ bé đến giờ tên anh họ khốn kiếp đó vẫn luôn bắt nạt mình nhỉ? Bây giờ là 8.30 AM

Giang mặc chiếc đầm xanh nõn chuối vừa mua hôm nọ, kết hợp với quần bò bó, trông tràn đầy sức sống và tươi trẻ. Kết hợp với ví da màu trắng và tóc buộc hai bên, Giang chạy như bay đến KTV 363

Nghe một vài người bạn nói, đây là KTV rất khá, là quán karaoke quý tộc phục vụ đầu đủ tiện nghi với màn hình cảm ứng và cập nhập tất cả các bài hát từ mới nhất hiện nay. Theo lời dặn dò như thánh chỉ của ông anh họ, cuối cùng Giang cũng mò được đến phòng A17 tầng hai, mồ hôi mồ kê nhễ nhại

Đúng là đồ ăn chơi, thiếu gì chỗ sáng, vậy mà lại chui và cái toà nhà u mê xanh đỏ này àm quái gì.

Cánh cửa vừa mở, Giang đã nghe thấy tiếng gào rú kinh hoàng vô ngần bài hát Anh khác hay em khác do anh Dương hát. Đúng là anh em họ, giọng hát có một không hai, thật khiến người nghe muốn cầm dép đập vào mặt

“Ha lô, em đến vừa đúng giờ nha” Giang nói khê, thấy anh họ nhíu mày, hất đầu ra hiệu ngồi vào sofa. Vừa ngồi xuống thì đã thấy chiếc váy trắng với bóng người quen thuộc:

- Bạch..Bạch Huyền My

Bạch Huyền My cũng ngạc nhiên đứng dậy:

- Sax, cậu là em học của anh Dương sao?

Phạm Minh Dương, năm thứ ba đại học Bách khoa, khoa Công nghệ thông tin. Thật đúng tính cách bốc đồng của lão, ai cũng kết bạn được. Vì không chỉ có Huyền My băng giá, mà còn có cả hai bà chị xinh đẹp và tên kẻ thù mới nhập môn của Giang.

À quên, và đó còn là hội học sinh Đại học Ngoại thương mới đáng buồn

Chị Bích Ngọc nóng nảy xinh đẹp,. xăm xoi Giang như thể xinh vật lạ:

- Ha ha, Minh Dương đầu óc không bình thường như thế, không ngờ có em là đại mỹ nhân như vậy.

Anh Tuấn xen vào:

- Minh Dương, cậu là đồng hợp lặn của gia tộc đúng không? Sao có thể thiếu khí chất như vậy, thật hổ thẹn với cô em họ dễ thương này

Dương bĩu môi, bản chất khó đối:

- Xinh đẹp, giỏi giang? Cậu không thấy mấy mĩ từ đó không chút cân xứng nào với thứ đang đứng trước mặt cậu đây hả? cậu biết bao nhiêu lâu nó mới giặt quần áo không? Có kì nghỉ tớ lên quá giang nhà nó, con bé này đã làm cho tớ phải bãi phục, 1 tuần không giặt, quần áo chất đống lên. Còn nữa, nó là fan cuồng của Omachi với Hảo Hảo, nếu ở nhà một mình thì nó có thể ăn mì cả tháng được

Lạy trời, rốt cục anh là anh của em, bồi bác em gái như vậy thật không phải

Minh Đức cười rất gian tà, “cứu bồ” Giang:

- Không sao, có ấy là người thông minh, tiết kiệm. Ăn mì Hảo Hảo có thể tiết kiệm tiền mua thực phẩm, tiết kiệm điện, tiết kiệm ga

- Một tuần không giặt vừa là tiết kiệm lại vừa hảo tâm, coi như ủng hộ chút chút cho những hàng nước hoa khử mùi, lại tiết kiệm bột giặt, nước, đúng là một cô bé không chỉ có lòng yêu nước nồng nàn mà còn có trái tim nhân hậu

Một câu khiến Linh Giang á khẩu, Minh Dương sướng như trên trời, thật là nội công thâm hậu, thật khiến cho người nghe hiểu thấu tâm can, người bị hại tức đến thổ huyết

Ngay bên cạnh, Thiên Vũ đang gào khóc với Bạch Huyền My bằng chất giọng vô cùng bi lụy:

- Huyền My, anh sai rồi, xin em hãy cho em một cơ hội. Em muốn giết anh cũng được, hành hạ anh cũng được, đập chết anh ăn thịt cũng được, nhưng đừng cự tuyệt anh, anh thực sự muốn khóc

Huyền My vừa nhấp môi ngậm cô ca, vừa nở một nụ cười sắc như dao:

- Ô, cô bé kia đâu, sao không rủ người ta đến. Em rất muốn mời cô ấy ăn cơm, xem cô ấy là thể loại người thế nào.

Không hổ là cùng huyết thống, một câu nói đủ khiến Vũ hoá đá

Mỹ nhẹ nhàng nhấp ngậm tiếp theo, chọn bài hát trên màn hình đang hiện lên

Giang liếc nhìn anh ta. Anh chàng này nhìn mặt mũi cũng khá, mỗi tội trông khá thảm, một lớp bông băng cực cool quấn từ bắp tay xuống khuỷu tay, chắc là bị đập xương khớp. Má phải cũng dán hũ, thật đáng buồn. Vừa thấy My đi ra, anh ta liền chạy theo, nhìn vừa giống một chàng trai ngoan hiền yêu vợ, vừa giống một kẻ biến thái bám gái. Đúng lúc Huyền My bước đến gần, thì cánh cửa bật mở ra.

Ánh sáng màu đỏ cam từ bên ngoài hắt vào lấp lánh, lấp lánh

Một chiếc giày da đen bóng lộn đặt vào nửa thảm, tiếp đó là những ngón tay trắng bệch, có vẻ kool Đức dựa người ra đằng sau, thư thái nói:

- Ai cha cha, nhân vật chính của bữa tiệc cuối cùng cũng đến rồi

Anh ta bước cả người vào phòng karaoke, khiến cằm Giang suýt rớt xuống sàn.

Ấn tượng đầu tiên, thật không thể chấp nhận được

Đây quả là chàng trai bê bối nhất thế kỉ. Tóc tai bù xù, cà vạt nới lỏng, da mặt trắng bệch, mặt hốc hác, hai mắt có quầng thâm lớn chưa từng thấy. Anh ta vạ vật liêu xiêu bước vào phòng, 1 2 3 đổ vật ra sofa bên trái, rên hừ hừ

“...Hôm nay bị say...má bay...”

“Tối hôm qua vừa bị ông bà già ép uống đi xem mắt”

“Múi giờ chênh lệch, đồng nghĩa với việc anh mày đã...ba ngày không ngủ rồi”

“Ngậm hết mồm vào, đứa nào mở ra anh chém tung xác, nhớ đấy”

....

.....

Cả đám tĩnh lặng không một tiếng động

Chị Bích Ngọc giận giữ lôi tay Giang ra khỏi phòng A17, gào lên:

- Lần sau hần chưa đến, tối nhất là đừng gọi con gái chúng tôi. Tôi nguyện rửa anh, đàn anh dở hơi, rửa cho anh chết không toàn thân, máu bắn tung toé

Giang bị lôi như bao cát xuống tầng một, bị lôi ra hàng nước và bị ép uống cà phê đá

“Em...” Giang muốn dứt khỏi tay chị ấy thì bị nạt lạnh

“Im mồm”

Giang tưởng, Giang đã là loại người thâm hậu nhất

Giang tưởng, mình là người bê bối nhất

Cũng tưởng, mình ghê gớm nhất

Thế mà sau khi lĩnh ngộ đám bạn của anh họ, Giang nhận ra một chân lý “Núi cao còn có núi cao hơn”

*

Nửa tiếng sau, trở về thì anh chàng bê bối kia đã dậy. Anh ta cầm mic, đang rú bài hát trẻ con, We wish you a merry christmas, thật khiến người ta liên tưởng đến những anh chàng yêu trẻ. Thế nhưng vừa kết thúc bài hát, anh ta lại buông một câu:

- #\$\$%^&, đúng là bài hát vợ vãn nhất trần đời

...Vợ vãn sao anh còn chọn, lại còn hát bê bối đến thế?

Thấy đám con gái lượn vào, anh ta ôm chầm lấy Ngọc trước tiên:

- Ha ha, cô gái xinh đẹp, không hổ là vợ chưa cưới của Tuấn

Chị Ngọc cười rất mãn nguyện

“À quên, anh quên chưa nói, càng ngày em càng khác người, càng ngày càng giống sư tử”

Ai đó bị hất cốc nước nóng vào mặt thật ngu ngốc

Rồi quay ra vồn vã ôm Giang:

- A a, Bạch Huyền My, sao em ngày càng thay đổi vậy, thay đổi đến mức anh không nhận ra nữa

Bạch Huyền My, có vẻ đã hất căng được Thiên Vũ, đứng ở góc tối của bức tường, lạnh lùng nói:

- Anh à, em là Bạch Huyền My

Anh ta buông tay Giang ra ngay tức khắc

“Anh em mình vừa gặp nhau tuần trước, đừng nói với em là anh không nhớ được mặt em”

“Ha ha...” Anh ta cười rất tươi, nghe giọng không có vẻ gì là xấu hổ “Thực sự là khuôn mặt em tầm thường quá, anh không nhớ được”

Dám nói đại mỹ nhân xinh đẹp như thế là tầm thường, khả năng chữa cháy của anh quả là kém cỏi “Vậy cô bé này tên là gì?”

“Em là Linh Giang, em họ của anh Dương ạ. Vậy tên anh là gì?”

Anh ta suy nghĩ rất lâu, rồi đáp

“Trương Gia Phong”

Cả đám tròn mắt nhìn

“Anh mới đổi tên, các chú ý kiến gì. Thôi em cứ gọi anh là Jack đi, gọi thế cho lịch sự”

Lập tức có ment phản hồi, đầu tiên là My:

- Lịch sự gì, có mà tại tên anh xấu quá thì có

Minh Đức:

- Anh đổi tên cũng không đổi được bản chất của mình, vô cùng dở hơi, siêu siêu quái dị

Bích Ngọc:

- Cái tên của anh, ngu vẫn hoàn ngu, dở vẫn hoàn, dở thôi em xin khiêu

Gia Phong gào thét:

- Các chú đúng là ăn cháo đá bát, hồi bé anh chăm sóc các chú thế nào, vậy mà giờ các chú lại quay lại bắt nạt anh

Mọi người đều im lặng, một phút mặc niệm bắt đầu

Bích Ngọc im lặng rất lâu, rồi mỉm cười quái dị

“Anh thân yêu...”

Đáp ngu ngơ “Hả?”

“Hồi bé em rất sợ sâu róm...”

“...”

“Anh nhét con sâu róm vào váy em, khiến em gào thét hai ngày, đúng là kì tích”

Im lặng đến đáng sợ

Minh Đức ngả người

“Đừng nói với em là anh quên anh đã là gì em trong ngày cá tháng Tư. Bảo với em, lợn đất của em rơi ngoài ào rồi, khiến em lội xuống ao ngửa hết cả chân tìm lợn”

“...”

“..Trong khi lợn của em ở trên bàn trong phòng”

Trương Gia Phong cười khan, rõ ràng kẻ này sống ở đời vô cùng nhơ bẩn đã gây nên nhiều nghiệp trướng

Bạch Huyền My kết luận cuối cùng:

- Anh cứ cẩn thận, vụ anh nghịch lửa đốt cháy tóc em, còn lấy bút dạ dầu viết lên cánh tay em “Tôi là đồ con lợn” nhất định em sẽ trả

Thế là, bữa tiệc chào mừng một kẻ xấu xa về phá đất nước từ anh trở về, lại trở thành bữa tiệc kẻ tội

Con người này đúng là bất chấp thủ đoạn, lièn lòi Giang ra làm bia đỡ đạn, cười toe toét:

- Ha ha, anh nhớ Linh Giang vẫn chưa hát, hát đi nhanh lên

Rồi còn tự tiện bắt Công chúa bong bóng

“Hát đi em, hát to lên nha”

Bích Ngọc nhú mày nhưng lại giãn ra, nói:

- Chị thấy giọng em rất trong, hát rất được

“Chị ơi, em...”

“Hát đi, cho tên dở người này biết tay đi” Bạch Huyền My cổ vũ

Mọi người đều không hiểu, không hiểu nỗi khổ của mình

Phạm Linh Giang phó mặc số phận, mở miệng cất tiếng anh vàng thỏ thẻ trong mơ

.....

.....

Kính vỡ loảng xoảng!

Tổ chim rơi lộp bộp xuống đất

Minh Dương chạy từ phòng vệ sinh về, hét, ai cho nó hát vậy thì mọi người đều thăng thiên hết rồi

10 phút sau đó, Trương Gia Phong đã đạt được mục đích, mọi người quya sang đã kích chất giọng kinh hoàng của Linh Giang

“Giọng cậu...quả là độc đáo”

“Cách em hát...có sức sáng tạo”

“Em hát rất...không thể tưởng tượng nổi”

Giang đau buồn định đập đập vào tường, nhưng sợ đau lên lại đập đầu vào sô pha

Cái bữa tiệc này....

Thế nào gọi là tiệc chào mừng, phải là tiệc đã kích thành viên mới đúng!

5. Chương 5

Tối đó, sau khi ăn chơi nhảy múa tung bừng và ngồi nghe đã kích đến tim rướm máu, Linh Giang cũng được thả về lúc 9h10. Với những bước đi nghiêng ngả, đâm nát 3 hộp mì rỗng, cuối cùng Giang cũng lăn mình được lên chiếc giường mềm mại ấm áp. Vừa ngả lưng, mở máy chăm con Sky garden, cô đã bị tiếng chuông điện thoại nhí nhảnh đến nản làm oải hết cả người, quyết tâm nghe xong điện thoại sẽ đổi nhạc chuông

“Alo” Cô nhắc máy

“Ha ha, chị mới thay số đây em gái cưng, lưu lại đi” Giọng Ngọc Anh vang lên the thé. Kể cũng lạ, giọng nói của nó nghe rất tỏm, nhưng giọng hát lại cực kì hay, ngược lại với Giang giọng mềm mại dịu dàng, nhưng giọng hát thì...không tả nổi

“Cậu gọi chỉ để nói thế thôi sao?” Chán, chán lắm rồi, để yên cho người ta sống bình thường hộ cái

“Dĩ nhiên là không. Cậu đã nộp sổ Đoàn chưa? Cả giấy phép xin gia nhập các lớp học thêm nữa?” Ngọc Anh hỏi

“Oát đờ heo?” Giang hét ầm lên, suýt lăn xuống giường “Phải làm cái đấy hả?”

Giang nhớ từ hồi được kết nạp ở lớp 9 đến giờ, do sự bê bối thiếu trách nhiệm của gia đình và đoàn trường mà sổ của Giang còn mới tinh, và chẳng không biết có còn lại trên đời không nữa.

“Ồ hay con này? Mà lại bị đập đầu vào cột điện màu xanh hả? Tổ nói cho cậu biết, đây là những vật vô cùng quan trọng, hình như còn ảnh hưởng đến luận văn và kì thi cuối năm nữa. Tổ không biết, nên đang định rủ cậu đi nhưng mà thôi, rủ Thanh Trang cũng được” Ngọc Anh nản đời đáp

“Từ từ đã, làm...” Vừa định hỏi câu cuối cùng thì Ngọc Anh dập máy, đúng là cái đồ tiếc tiền

Hu hu...

Hết cái nọ rồi cái kia, sao học đại học nhiều vấn đề thế hả?

*

Bây giờ là môn Triết học.

Nhiều người ngủ gà ngủ gật, chống tay lên tay rồi lại gục xuống. Bàn sau, ba kẻ tự xưng là tam đại thiên vương nằm nhât đang trong giai đoạn tự kỷ ám thị. Ông Đại Vương đeo một đôi tai nghe, hai tay úp lên tai, mắt lơ lơ nhìn về phương xa đó. Vương Hoàng không mang earphone, bật loa nhỏ trên chiếc Ipod nano

cải tiến nhỏ xíu, mồm há hốc, mắt nổ mắt xẹt. Đạt điên thì nhìn hai kẻ kia, tay chống cằm, mắt cũng lơ đãng hết vậy. Giang bỗng chồm quay sang, định hỏi Bạch Huyền My về vấn đề giấy phép, đoàn trường thì thấy cô ấy đang đọc sách Triết một cách chăm chỉ, nên lại thôi. Cuối cùng, không chịu được nữa, Giang mới giật giật:

- My này...

“Hả?” Bạch Huyền My ngạc nhiên quay ra, cái bìa sách triết rơi xuống, bên trong là truyện cổ Grim, khiến Giang shock cực độ. đồng chí này quả là con người của tuổi thơ, đọc truyện cổ tích như đúng rồi, lại còn trong giờ học. Giang nuốt nước bọt, cười khan, quyết tâm không để ý đến cái sở thích khác người của cô bạn:

- Xin giấy phép với sổ Đoàn ở đây.

My đặt sách ngang ra, cái tựa Nàng bạch tuyết và bảy chú lùn viết bằng chữ nghệ thuật hiện lên rõ mồn một. Cô đáp:

- Giấy phép là trực thuộc hội sinh viên, còn sổ Đoàn thì xin trường cấp 3 của cậu là được

Giang nhớ Minh Đức, chủ tịch hội sinh viên hình như là anh họ của My

“My xin ỉnh giấy phép nhá?” Ngọt ngào nói

Vậy mà My thẳng thắn đáp lời:

- Never

“What?” Đúng là cái đồ vô tình, bạn bè mà không giúp nhau lúc hoạn nạn gì cả

“Thứ nhất, mình đang cự tuyệt tên Đinh Thiên Vũ, không đến đó được. Thứ hai, 1 tháng nhìn thấy mặt ông anh học ấy một lần là thần kinh tớ đã ức chế lắm rồi, đừng nói gì đến việc phải chạm mặt hẳn quá 30 phút”

Quan hệ của anh em nhà này không tốt, thật đen đủi

Mà từ từ đã, xin sổ Đoàn ở trường cũ, nghĩa là phải xin từ chỗ cái tên Bí thư đoàn trường xấu xa kia sao? Hồi cấp ba, ngoài Ngọc Trinh và Ngọc Anh chơi thân với Giang lúc nào cũng nhớ mặt, thì người gây cho Giang nhiều ấn tượng nhất chính là tên bí thư Đoàn trường Vương Nguyễn Đình Dương

Dĩ nhiên, không phải ấn tượng tốt đẹp gì hết

Đó là năm thứ hai Giang học ở trường cấp ba Hoàng Văn Thụ dễ xương. Đang cau có vì bà mẹ nhất quyết không ua xe đạp điện, cô giờ chân đạp bộp bộp vào gốc cây bàng có cái bảng “Hãy bỏ rác vào thùng to tướng”. Đúng lúc đó, thì nghe thấy tiếng nói nhỏ nhẹ dịu dàng của một cô gái nhìn thực nữ ghê hồn đeo cặp kính gọng trắng: “Anh à, anh sẽ yêu em mãi chứ?”

Tên con trai, nhìn được mỗi cái mã, cao cao chút chút, mỉm cười đáp:

- Đương nhiên, anh không yêu em thì yêu ai được.

Hôm sau, cũng dưới tán cây ấy, khi Giang đang thư thái đi bộ cùng Trinh thì lại nghe thấy giọng thì thầm của cô gái và chàng trai, vẫn tên con trai hôm qua, tuy nhiên cô gái đã thay đổi, nhìn rất ăn chơi, giọng sắc lạnh

- Anh yêu thì yêu cho tử tế, yêu ai khác thì chết với tôi

Hắn đáp giọng rất phịch tùng:

- Dĩ nhiên, nữ hoàng của anh ạ

Hôm sau nữa, lại dưới tán cây ấy, vẫn hắn, làm Giang shock cực độ, lần này là một Lolita. Có thể khẳng định rằng, đây là tên *****, trẻ con cũng không tha. Săn tiện tâm trạng không ra gì vì bà chề ba màu ra đề quá thâm hậu, Giang lao đến, ột đòn Teakwondo, lúc đó đang là đai xanh trắng vào mặt hắn, khiến hắn văng xa hai mét, sau đó mắng:

- Anh là đồ sở khanh, tôi đi qua đây ba hôm, hôm nào cũng thấy anh, mỗi hôm một nàng. Tôi nguyên rửa anh chết sớm, ở lại hại đời

Về mặt hần rất khó đoán, sau đó quay người bước đi

Kết quả là hôm sau, một cô bé lớp 10 cực kute mặt đỏ bừng lao đến lớp chuyên Anh đang kính:

- Chị ơi, chị thật may mắn. Anh Dương lớp 11 Lý nhờ em gửi cho chị. Anh ấy ngược không dám tự gửi

Cô bé này đúng là có tài sáng chế tiểu thuyết tình yêu thời đại mới, nội dung câu nói đều là bịa ra hoàn toàn

Sự thật, hần không tự gửi là vì lười, không phải vì ngược, đi từ tầng 5 nhà A sang tầng 5 nhà D rất chi là tốn noron thần kinh

Sự thật, hần không nhờ, mà cưỡng ép có bé đi gửi cho hần

Và cũng là sự thật, được hần nhắm không phải là may mắn, mà là điều xui xẻo nhất nhất trần đời của mỹ nữ đại tài Phạm Linh Giang. Cuối cùng cô cũng được trải nghiệm thế nào là cảm giác lấy đá tự đập vào chân mình

Nghe đồn, hần vừa thấy kiều nữ Linh Giang đã dính một tình yêu sét đánh, thứ tình cảm cô đúc ngàn năm không thể nào có được

Nghe đồn, hần làm gối ôm có hình Linh Giang đặt ở đầu giường, thật sự là biến thái nhất thế gian

Tình địch của cô lũ lượt kéo đến, nhưng đều chúc cô hạnh phúc, thật muốn khóc mà không được

Valentine, hần cắt hết cỏ trường, gào rú: “Linh Giang tớ yêu cậu” dưới sân bóng, bị nộp phạt 800 nghìn, còn bị mời phụ huynh đến trường xới nước với thầy cô

Cô xuống phòng y tế, kiểu gì hần cũng biết đường xin nghỉ xuống theo không hiểu là hần cài gián điệp ở những nơi nào của trường

Một ngày cuối đông, Giang lôi hần ra sau sân trường, lạnh lùng nói, tớ không thể yêu cậu được

Hần nói, hần từ bỏ, nhưng lại loan tin Giang đang chờ đợi một hình bóng ở phương xa.

Giang cực chẳng đã, lên kết hôn trên mạng

Còn nhớ, lúc đó là thời kì đỉnh điểm của Gun, hot vô đối, nổi cực độ. Giang vào đã thấy hợp với chồng, còn kể chuyện của mình dưới ten nhân vật A, B, C, D, tìm được hàng tá lời khuyên hữu ích

Cuối năm, hần nói hần sẽ hơn người, giành Giang từ tay tên người yêu ảo không biết ở đâu kia

Về sau, tình cảm của Giang với chồng ngày càng tốt, không dứt ra được

Về sau, hần hack spit thành bí thư đoàn trường, liên tục gây khó dễ ấy cái giấy phép của Giang

Về sau nữa, Giang lên Hà Nội, học Ngoại thương chờ ngày đoàn tụ với chồng yêu, còn hần cũng lên Hà Nội nhưng lại học Bách khoa, hai người càng ngày càng xa cách

Nhiều thứ đã trôi đi thì mãi mãi không trở lại được, có trách thì trách hần không biết coi trọng quá khứ, làm cho người mà hần nói lời yêu mãi mãi không thể chọn hần làm người yêu

Buồn!!! Chờ tên ***** ấy on yahoo thì đã 9h tối

Thực ra cái nick yahoo này cũng có cả một truyền thuyết. Năm lớp 12, hần đột nhiên trở thành ngôi sao lớp Lý, trong khi Giang học Anh thì nghĩ mãi còn chẳng nhớ ra mạch điện là cái gì. Năm đó lại vào đúng bà già quái tính nhất trường, giờ thi hoàn toàn trống cây si. Cực chẳng đã, Giang mới xin số tên bí thư rơm ấy để hỏi giờ kiểm tra. Hần được thể lần tới, bắt Giang ad cả Yahoo. Cái nick đó là nick chính của hần, còn Giang lại ad vào cái nick mình không bao giờ dùng

Giang gõ bàn phím: “Hello, lâu không gặp cậu” Thực ra là vừa gặp trước hôm Giang rời thành phố ra đi

Hần liếc mạng phũ phàng: “Ốc lợn”

“Hôm nay cậu ầm đầu à?”

“Ốc lợn”

“Mình là Giang nè, có phải cậu nhầm mình với ai không?”

“Ốc lợn”

Giang nhớ, Yahoo Messenger không hề có phần mềm trả lời tự động như QQ nên chắc chắn là hắn vừa bị đập đầu vào tường, hắn cố tình hoặc hắn đang rơi vào thời kì khủng hoảng tiền mãn kinh. Cô tức điên lên, gõ

“Cậu vô duyên vừa thôi, muốn gây sự à? Cậu còn **** một câu nữa thì tớ rửa ba đời nhà cậu”

Có tin nhắn lại:

“Xin lỗi chị, chị đừng rửa ba đời nhà em. Thế theo nguyện vọng của anh trai em, cứ ai đến là trả lời “Ốc lợn” hết”

Liên sau đó là một tin nhắn:

“Sorry Giang, thằng em tớ không biết điều, dám nói bậy với chị dâu tương lai. Thế nào, có phải là cậu suy nghĩ lại rồi, muốn làm người yêu tớ đúng chứ?”

Giang vừa uống được một ngụm cô ca vào miệng liền phụt ra tung toé, vô cùng mất vệ sinh, hơn nữa còn ho loạn xạ ngẫu do bị sặc cô ca giai đoạn một. Cái gì là chị dâu tương lai, cái gì mà làm người yêu hắn, có vẻ hồi bé hắn uống nhiều “Phít – xi” quá rồi. Giang cân nhắc thật kĩ làm sao để không làm mất lòng tên bí thư kia, rồi quyết định gõ:

“He he (biểu tượng mặt cười hiền hoà), cậu vui tính ghê. Thực ra tớ on là có việc muốn nhờ cậu” Tốt nhất là mau lẹ lên, tôi chờ cậu suốt buổi tối rồi đấy

“Hu hu, cậu cứ làm mình khóc. Thôi được, no pro, phương châm của mình là: Trường kì kháng chiến, nhất quyết thành công. Có chuyện gì cần mình giúp nào?” Tên này, đã ngu tiếng Anh lại còn bày đặt, no pro là cái quái gì thế.

“Đóng dấu hộ mình sổ Đoàn, gửi lên ỉnh” Ngắn gọn xúc tích thôi, một hết cả người

“Đây là một vấn đề khá nan giải”

“Why? (biểu tượng giả nai, mắt long lanh chờ đợi)”

“Phải hỏi thầy Mạnh, cái này...he he...mình cũng không biết”

Không biết lại còn he he, cậu là loại bí thư Đoàn trường vô trách nhiệm gì vậy? (>o “Này, thế còn...” Giang đang vội vàng gõ thì nick tên Vương Nguyễn Đình Dương ấy tắt lịm, không lời chần chối. đúng là loại cuốn chiếu theo chân, xấu xa tàn bạo

Thực tế đã chứng minh, tất cả những đứa con trai tên Dương đều là những đứa thâm kinh có vấn đề. Đầu tiên là ca sĩ Tùng Dương gầy đét xi mo như nghiện hút, lảm nhảm toàn những bài hát đám ma kinh hoàng. Sau đó đến ông anh họ “đáng kính”, nói chuyện với lão thà nói chuyện với cái đầu gối còn hơn. Cuối cùng là tên bí thư Đoàn trường, bất tài vô dụng, ảo tưởng thái quá, thật khiến những người xung quanh nản đến muốn giết người

Giang định đập đầu vào tủ kính, nhưng sợ đau nên lại đập vào chần bông.

Đúng lúc đang tiến thoái lưỡng nan thì có tin nhắn của Ngọc Anh: “Hello baby, đi ăn kem không? Ngày mai con Trinh được nghỉ, nên hôm nay nó lên nhà trọ của tớ, tối nay ngủ với tớ. Ra công viên đi, hơi xa chút nhưng mát”

Giang nghĩ 5 giây, rồi gửi tin Ok. Hừ, ngồi đây mặc niệm cũng chẳng làm được gì cho đời, thà đi ăn kem cho khoẻ

Công viên cạnh bờ hồ, gió thổi lồng lộng. Không giống như Hoà Bình, chỉ có một cái hồ lớn toàn kim tiêm, hai cái công viên rẻ rách, Hà Nội có rất nhiều hồ, hồ nào cũng sạch đẹp cái mã. Trinh nhìn giống như con

búp bê, mắt to má hồng, gọi một cốc kem cầu vòng bự chẳng. Ngọc Anh cá tính, tóc ngắn, quần bò gọi kem chanh. Giang gọi kem socola chuối, màu sắc tươi sáng, nhìn rất mỹ nữ căng tràn sức sống.

Cô cười tươi, hỏi:

- Ngọc Anh xinh đẹp, Ngọc Anh kute, he he he...

Ngọc Anh run rẩy:

- Thôi cậu đừng cười nữa, làm tớ lạnh hết cả sống lưng, da gà rụng đầy dưới đất rồi đây này. Nói, muốn gì?
“Cậu làm sổ Đoàn chưa?”

Ngọc Anh khoát tay:

- Choài oai, mẹ em làm hết cho em rồi chị ạ.

Hừ, mẹ làm hộ thì không được. Nhờ mẹ mình làm hộ thì có mà năm sau vẫn chưa có gì cho đời. Cô quay sang Trinh, nhìn bằng ánh mắt long lanh:

- Trinh... “Tớ là người có trách nhiệm, trước khi tốt nghiệp đã làm xong hết rồi. Cậu hỏi tớ không tác dụng gì đâu” Hừ, không hổ là lớp trưởng, cái gì cũng hoàn hảo đến phát điên

“Vậy cậu có sổ thầy Mạnh không?”

“Không, tớ lưu sổ lão ý làm gì? Lên Ola mà hỏi” Nói rồi, lôi cái Samsung trong túi ra. Cái này là đời Samsung dành cho học sinh cấp 2, giá cả phải chăng, kiểu dáng nhỏ nhắn

Ola sáng, vào chat riêng

[Godbaby]: Woa oa oa, lâu rồi mới thấy bạn Giang on Ola nha

[LinhGiangPhạm]: Vào vấn đề chính luôn, biết sổ thầy Mạnh không?

[Godbaby]: Không, lưu sổ ông ý làm gì

[LinhGiangPhạm]: Next!

Sáng hôm sau, vào facebook, tình hình cũng tương tự

Status: Ai biết số ông Mạnh thì cho tớ với, tình hình khẩn cấp.

Comment:

[Mary U]: Chịu, lưu sổ ông ý làm gì

[Con là siêu nhân]: Không có. Cha chả, chưa gì mà đã nhớ thầy ý đến thế rồi sao

[Mai này con lớn]: Sao lúc nào cậu cũng post mấy thứ dở dẩn thế hả bạn?

Đúng lúc đang đuối sức, nước mắt lưng chòng thì Minh Minh, cô nàng nghìn năm nick sáng một lần đột nhiên on

[Minh mũ hai]: 0979 664 123. Đùa mấy cái đùa này, chẳng quan tâm đến thầy cô gì cả

Sax, quan tâm làm khỉ gí. Chả lẽ học Anh lại không đâu đi hỏi số của thầy sinh, người ta không mắng biến thái hơi lạ. Tuy nhiên, Giang vẫn mừng rớt nước mắt, gọi cho thầy:

“Alo!” Giọng thâm trầm

“Alo, thầy Mạnh ạ. Em là Phạm Linh Giang 12 Anh khoá gần đây nhất. Gửi cho em sổ Đoàn được không ạ?”

Thầy ý đồng ý, tắt máy, sau đó có tiếng lục tìm cái gì đó rất lâu

2 tiếng sau, thầy gọi lại

“Thủ tục này đơn giản lắm. Thầy đã gửi chuyển phát nhanh cho em rồi. Đùa, không phải bí thư đoàn trường theo đuổi em sao, sao cậu ta vô trách nhiệm đến vậy? Chép sau trang, đóng một dấu, vậy mà nhờ hiệu phó, em đúng là liều mạng”

Thôi em lạy thầy, thầy đừng đưa hàm ý vào trong câu nói nào nữa, dù em có khả năng giải đoán hàm ý nhưng cũng không có da mặt dày như áo chống đạn đâu

Tên bí thư Đoàn đó là đồ rởm, là nỗi nhục của Đoàn viên, là kẻ hack spit thành người tài

Lần sau nhờ hần, thà đi nhờ cái tường còn hơn!!!

6. Chương 6

Ví dụ cơ bản nhất về ả kiến chúa: Gồm kiến thợ và kiến chúa, mà không đánh kiến chúa thì mãi mãi không thể ra khỏi ả được. Vì vậy, có thể ví đám chộn rộn làm sổ Đoàn là kiến thợ, còn boss chủ kiến chúa chính là chủ tịch Hội sinh viên Nguyễn Minh Đức, anh họ của Bạch Huyền My.

Đây là loại boss đáng sợ xấu xa nhất thiên hạ

Giang vừa gặm bánh mì, vừa đánh ả rồng thường lại vừa suy nghĩ

Vừa nuốt được miếng bánh thứ hai thì trên đầu nhân vật của Noname hiện lên vẻ mặt chán không thể tả

Thì thầmm...

[Noname_SDS]: Vợ bắn tử tế hộ cái đi, không là không được nhận đồ vật đâu đấy

Giang tiếp tục nghĩ, không thèm đọc tin cũng không nhả lại

[Đôi cánh thiên thần]: Lilithy, mình cho cậu một cơ hội, bắn không khá thì mình sẽ ép Bánh mì kẹp ruốc hạ cấp cậu, sau đó đích thân mình sẽ kích cậu

Giang bỏ qua lượt bắn thứ năm, tiếp tục gặm bánh mì, vẫn không thèm nhả lại

[Gio' tho^? Ma^y tro^i]: Anh lạy em đây, Lili, nương tử của anh sắp phát điên rồi

[Đôi cánh thiên thần]: Anh cút ngay cho tôi, đồ đàn ông phản phúc. Tôi là BX của anh lúc nào hử? Lili, một là cậu Wow ngay ỳnh, hai là đêm nào mình cũng rửa xả cậu, hành cho cậu chết không toàn thay, máu me be bét

Đang tiếp tục ngơ ngơ thì cái Nokia 1202 có tiếng kêu. Đây là máy dành riêng cho Guild, dù sao Lili cứng cứng cũng có hai số.

“A...” Giang vừa nhắc máy thì bị tiếng hét kinh hoàng của Con thú vang lên, không rõ tiếng. Đây là lần đầu tiên cô ấy gọi cho Giang, nhưng lại là số lạ.

“Wow ngay! Cậu có tình người không hử? Trong khi cậu ở phía xa, vạch máu còn đầy thì ba bọn này ở đằng trước chỉ còn một nấc là thua. Có 4 cửa thì bọn tôi bắn cho cậu 3 cửa rồi. Không cần biết là cậu đang làm gì, bắn ngay!!!!!!!!!!” Dù là qua điện thoại nhưng giọng của Đôi cánh thiên thần vẫn rất khùng, có thể cảm nhận được đồng dấu cảm thán sau câu nói của cô ấy nữa. Giang sức tỉnh, buông rơi về sữa rồng xuống sàn, Wow. Thực ra boss chủ còn mỗi một vạch máu, nên cú cửa Giang cũng chỉ là đòn dứt điểm. Vừa định ra shop mua búa đập lu vàng thì Noname đã nhảy vào chat Guild

Chat Guild...

[Noname_SDS]: Hôm nay vợ làm sao thế? Bắn cứ ngơ ngơ ngơ ngơ. Lúc vợ bắn, Đôi cánh thiên thần đã đập nát bàn mấy lần. Mặc dù nó rất ít khi nổi giận

[Lilithy_death]: Haizzz...Vợ hỏi chồng nhá, nếu chồng bắt buộc phải qua một ả khó, mà con boss chủ của ả đấy gần như bất tử, thì chồng sẽ làm gì?

[Noname_SDS]: Lao vào mà giết. Gần như bắt tử chứ có phải bắt đầu. Gunny là game đồng đội, mình die thì đồng đội tiếp tục bắn, đồng đội 1 die thì đồng đội hai tiếp tục bắn. Bắn lose thì đi nâng cấp đồ, sau đó lại tiếp tục bắn. Lu gạch thua đổi sang sấm sét, sấm sét thua đổi sang lựu đạn. Không thì đầu tư tí, mua vip thiên sứ là Ok, chồng không tin không bắn được

Đánh một lời nhắn dài thế trong 10 giây, không biết là đẳng cấp của Noname cao hay đời máy của anh ta cao nữa.

[Lilithy_death]: Hữu ích chẳng?

[Rojer_moneydog]: Noname ak, cậu đúng là đầu đất. Giải thích cho người kém thông minh như Lili thì không được dùng ngôn ngữ chuyên môn

[Lilithy_death]: (>_ [Bánh mì kẹp ruốc]: Noname ngốc, Lili cũng không đánh trường kì được đâu. Nói chung, nghe lời Trương Tam Phong này, em cứ mua chuộc những người xung quanh boss đó đi. Để lính hợp sức bắn chết boss là được

[Lilithy_death]: Giả sử lính đó còn không thêm bảo vệ boss

[Bánh mì kẹp ruốc]: Thì đổi sang lính khác. Em có sắc, có tài gì cứ bộc lộ ra hết, cho lũ lính ấy hoàn toàn về phe em thì thôi

Giang suy nghĩ rất lâu rồi tắt máy. Lính của boss, không phải mình biết rất nhiều sao?

* 8h tối

Phạm Minh Dương đang chơi CF với lũ bạn thì có điện thoại của em gái cưng. Nhìn cái tên nhảy múa trên màn hình, anh ta bần rần nhấc máy

“A...lo...” Lih Giang là ác quỷ, một ngày phình phướng nó gọi ình, chắc chắn là không có ý tốt

“Alo, anh họ yêu quý của em phải không? Hehe, dạo này anh thế nào?” Giang cười dịu dàng, giọng ngọt xớt, nhưng Dương có thể cảm nhận được tà khí trong câu nói. Giang chờ mấy lâu, cứ có tiếng lục cục, bực mình thét lên

“Anh đang làm cái gì vậy hả?”

“Đang lo trời có bão. Em họ à, nhiều lúc em còn chẳng nhớ tên anh, hôm nay hỏi thăm sức khỏe, biết đâu mai là ngày tận thế. Vong đã tiên tri thế mà” Dương đáp

“Hơ...” Giang thở hắt ra, rồi cười lạnh “Vậy em đi thẳng vào vấn đề: Anh có thân với lão đại Nguyễn Minh Đức không?”

“What? Em họ à, em không thấy tên đó toả ra sát khí ùng ùng sao? Em họ nó, Bạch Huyền My, còn phải bình luận đó là sinh vật nguy hiểm. Anh mày chỉ chơi thân với trưởng môn phái Võ Đang Trương...Gia Phong thôi” Dương vừa đáp, vừa thở phào, may mà nó không hỏi mình cái gì quá nguy hiểm

đầu dây bên kia, Giang đắm chiêu suy nghĩ khoảng 10 giây. Trương Gia Phong? Hình như là anh chàng về từ Anh quốc, có quan hệ khá chặt chẽ với tên boss đó thì phải. Nghĩ xong, cô lại dịu dàng nói với anh họ:

- Vậy...cho em số anh ấy, na!

Sax, con bé này là ác quỷ. Dương nhớ có một đợt, hồi cấp hai, có đứa con gái bắt nạt nó, nó “..., na”, sau đó giơ tay tát bốp vào mặt con bé ấy, mà con bé ấy vẫn không làm gì được. Nhưng làm thế là bán đứng bạn bè, là trao bạn cho ác quỷ. Nghĩ kĩ, Minh Dương quyết định cho. Thà đẩy hấn chết, còn hơn mình chết. Con em họ đáng ghét, bắt nạt được nó đúng 5 lần, còn nó bắt nạt mình suốt 18 năm nó sống rồi đấy

Lại nói đến Trương Gia Phong, kẻ tội đồ thứ hai bị bắt thóp. Đang quặt quẹo say giấc nồng như lợn ươn bụng trên thót, chiếc điện thoại lại vang lên tiếng nhạc chuông kinh dị ình tai, sản phẩm của Bạch Huyền My sinh đẹp đáng mến: “Ồ ó o o, dậy ngay cho tao, đồ con lợn” Volume mã, to vô xờ đối, khiến anh ta lăn lốc xuống sàn. Như ở Anh quốc, đúng trạng thái ngái ngủ, anh ta xỏ một chàng câu ***** tiếng Anh, sau đó mới hỏi:

- #\${&*#}, I am sleeping. Who are you?

Giang chớp chớp mắt, nhẩn mặt. Anh ta muốn đuổi mình?

“Oh, sorry. I’m Linh Giang, Dương’s sister. And I’m Vietnamese”

Phong ngáp một cái dài, mở tung mắt mới nhớ ra đây là Việt Nam. Anh ta cười đáp vào điện thoại:

- Ồ, em họ Dương à? Có chuyện gì thế?

“Anh có thân với anh Đức không ạ?” Giang dịu dàng đáp, dịu dàng như mèo kêu

Có tiếng đổ vỡ loảng xoảng, cùng tiếng gào rú kinh hoàng:

- Em hỏi anh có thân với nó không? Anh muốn tránh nó còn chẳng được. Từ hồi nào giờ nó cứ nhăm nhe trả thù me. You đừng dại gì mà đâm vào nó. No, no, anh lạy em, đừng hỏi về nó với anh, để anh sống một cách yên ổn

Hừ, anh ta hoảng loạn đến nỗi Anh Việt lẫn lộn. Hix, Minh Đức, anh đúng là gây nhiều nghiệp chướng, ám khí khôn nguôi, để anh em bạn bè nghe đến tên mà như thấy tử thần sắp đến

Giang nằm vật ra giường, nghĩ ngợi

Thôi, dù sao cũng phải nộp, đành đâm đầu vào vậy

*

Dạo này Đức thấy mình suốt ngày bị hắt xì, mà hoàn toàn không có triệu chứng của bệnh cúm, biết ngay là mình thường xuyên bị ****. Bạch Huyền My cùng Guild với anh mà tránh anh như tránh tà, rủ nó đến nhà chơi thì nó phải sang phòng khác. Đang làm thống kê giá trị gia tăng triết khấu của nước ta những năm gần đây thì điện thoại reo vang, số lạ:

“Alo” Anh nhú mày. Khổ thân mình, đẹp trai, suốt ngày có các cô gái đến tán (Rin: Oẹ, chẳng quá đó cha nội)

Đầu dây bên này, Giang bịt mũi, giọng nghèn nghẹn. Hừ, tên hội trưởng hội sinh viên xấu xa, một bí thư Đoàn trường bắt tài vô dụng hack spit tôi còn diệt được, tôi không tin không diệt nổi anh. Để lấy được số anh, tôi tốn tiền mời My đi ăn kem, tốn tiền mua sim mới đây

“Dạ, chào anh. Cho em hỏi, có phải hội sinh viên làm giấy phép xét chỉ tiêu phải không ạ?”

“...Ừ, có gì không?” Cái này ai chả biết, còn phải hỏi

“Vậy, anh có ở Hội lúc nào ạ? Em không biết lúc nào để đến”

“Xem nào...” Anh lười biếng nhào người ra lấy cái thời khóa biểu “Chiều mai thì sao, em đến được không? 4h nhé”

Giang bye bye rồi úp máy. Hôm trước nhìn rõ mặt đã rất shock, nên mới thù ghét ghê gớm vậy. Chính là kẻ ẩn tượng đầu vô cùng tốt, sau đó ẩn tượng thứ hai lại như cá mập lặn

He, anh đúng là vui tính. Lúc tôi lấy được giấy phép rồi, nhất định sẽ coi anh là rác. Rác đấy, hiểu không hả.

Đang cười man rợ thì Ngọc Anh gọi điện, rú lên:

- Hey, baby! Nhóc có cầm USB của chị không hả? Cái mà có mấy cái video Unti Són ấỵ.

Ngọc Anh ghét đặc SNSD. Cô ấy mới làm cái MV chế mới, chắc hẳn rất háo hức được đăng lên. Hình như Giang có cầm. Cô ngó cái USB trắng trên bàn, nhét nó vào túi sách rồi đi ngủ

Rin – sama vừa bị 6 toán đại một tiết cười man rợ phía sau cánh gà

Các người, tất cả các người...

Ta sẽ cho các người chết trong bất hạnh hết

* Kinh tế sơ cấp quả là một bộ môn vô cùng khó hiểu, lại thêm ông thầy giáo họ Tống ***** với giọng nói của rùa, khiến Giang không thể nào tỉnh được. Nếu hôm nay không phải làm giấy, thì cô đã nhờ Hương Trà xin nghỉ rồi. Hương Trà chính là tên của cô bạn Loli. Cô ấy vẽ siêu đẹp, nét bút như rồng bay phượng

múa, bất kể là Conan, One piece, Naruto hay Fairy Tail, cô ấy đều có thể bắt chước không sai một ly. Tiếng chuông vừa kêu ầm ỉ, mọi học sinh đã đổ ra ngoài

“Nghe nói ở Cầu Giấy mới mở một quán kem siêu mê li đi không?” Bạch Huyền My vui vẻ hỏi, có vẻ hôm nay tâm trạng cô ấy rất lạ

“Sao vậy, nhìn cậu như vớ được vàng” Hương Trà tò mò bình luận, trông dễ thương thuần khiết vô đối

“Wa ha ha, cậu nhìn xem! Hôm nay tên ác ôn đình Thiên Vũ không hề xuất hiện ở đây. Không - hề - xuất - hiện - đấy! Từ lúc tớ chia tay hần, hần không để tớ ngày nào được yên ổn. Bây giờ out rồi, yo yo yo, out rồi”

“Cậu thấy hụt hẫng, đúng không?” Giang mỉm cười thâm nho, rõ ràng My không phải loại con gái có thể yo yo yo. Đó là một mỹ nữ lạnh lùng, vô tình. Hơn nữa, nếu nghe kĩ, giọng của cô ấy đầy vẻ châm biếm “vì anh ta không chờ cậu như mọi hôm? Anh ta bỏ cuộc rồi?”

Nét mặt My vẫn rất tươi rói, nhưng đôi mắt lại đặc đến lạ. Cô ấy mím môi, nắm bàn tay, rồi kéo tay Trà bước đi:

- Không thèm quan tâm đến đồ dở người như cậu nữa. Cái gì mà bỏ cuộc chứ? Hần về nơi suối vàng, tớ sẽ ăn mừng một tuần, vô cùng hạnh phúc

“Thật?” Giang hỏi thì My đã chạy vội đi, còn Hương Trà vẫn ngơ ngơ không hiểu vấn đề

Haizzz...Con người ta khi yêu, đúng là không thể hiểu được

Cô bước đi trên sân trường thật chậm, ánh nắng vàng rực chảy đầy vai. Bây giờ đang là mùa thu, bầu trời xanh màu thanh thiên. Cao và rộng. Tự nhiên Giang thấy nhớ một cái gì đó. Có thể là những bông hoa cúc vàng rực bệ búi trồng giữa bồn cây trên đường Trần Hưng Đạo, có thể là những dãy núi xanh trùng trùng điệp điệp tú phía tây quanh. Vừa đi vừa nghĩ ngợi lung tung. Trường bên kia, Học viện ngoại giao, bây giờ mới tan. Họ lao nhanh ra đường, hét ầm ỉ, vui vẻ. Tự nhiên...

Nghĩ ngợi lung tung quá, cô không biết là đã đến trước cửa phòng họp Hội sinh viên từ lúc nào.

Thực ra cái này cũng chỉ là một phòng thuyết trình cũ, nhưng đã bỏ hoang từ lâu. Cô đứng nép vào cánh cửa, định đẩy cửa bước vào thì nghe thấy giọng của hai người con trai

“Đức, mình không thể chịu đựng được nữa. My lạnh lùng với mình, coi mình như không khí. Thực sự không thể chịu đựng được” Giọng này là của Đình Thiên Vũ

“Tự làm tự chịu, mình không quan tâm” Giọng nói trầm trầm lãnh đạm này là của tên boss xấu xa Nguyễn Minh Đức

“Bạn bè thế à. Cậu không làm gì để giúp mình được sao”

“Giúp cậu? Cậu không biết My ghét mình đến mức nào à”

“Mình sẽ bỏ chức uỷ viên vệ sinh. Mình cần dành nhiều thời gian cho My hơn”

“Không được, không có người thay thế. Nếu nó không đồng ý thì cậu định thế nào?”

4

“Mình không biết...có lẽ...mình nên bỏ cuộc”

“KHÔNG ĐƯỢC BỎ CUỘC!” Giang đứng sau cánh cửa, hùng dũng tiến lên, hét to “My rất thích anh, một ngày anh không đến mà cô ấy đã thấy hụt hẫng. Anh mà bỏ cuộc thì sẽ ân hận cả đời”

Sáu mắt nhìn nhau, chớp chớp

Đình Thiên Vũ lay vai Giang “Thật không? Những điều em nói đều là thật chứ?”

Giang gật đầu chắc nịch “Bây giờ cô ấy đang ở quán kem Cầu Giấy. Anh đến đi”

Vũ hura thật to, rồi lao ra đường

Giang cười anh ta sau đó giật mình quay lại

Sax...

Thỏ đã vào hang rồi.

* Vũ ù ù ù...

Giang nghe thấy tiếng gió thổi, thấy lạnh lạnh sau gáy. Nhìn Đức cười gian tà, cô không tài nỡ, nhất thời sh*t dồn lên đầu, cười ngu si

“Em đến đây làm gì?” Phải cười thân thiện, cho cô ấy có ấn tượng tốt với mình

“Em đến ...xin giấy phép” Lạ anh, anh đừng cười, tôi sờ cả gai ốc

“Được thôi” Đức rùng bay phượng múa ba nháp, đóng dấu đỏ rồi mới chợt nhớ ra “Em làm Ủy viên vệ sinh được không?”

“Không...không ạ” Giang lấy tờ giấy rồi chuồn lẹ. Thỏ ở cạnh sói sao được, bị ăn thịt trong tích tắc mất

“Oh...” Anh đang mơ màng thì cô đã biến đi. Đúng là con thỏ dễ thương, làm mình càng muốn chơi đùa

Giang về đến nhà thì đã sẩm tối

Ngọc Anh phủ phục sẵn trước cửa, hét ầm ĩ:

- Baby, USB chị đâu? Chị phải đăng MV ngay bây giờ

Linh Giang gật đầu, lục túi sách thì không thấy đâu

“Mất...” Giang lắp bắp “mất...mất rồi”

“What?????????” Cảm thán ghê hồn, thật đáng sợ “Làm mất rồi? Cả MV chế, Hot boy nổi loạn bản full lẫn clip bạo lực của tớ?”

“Cái gì? Cậu nói trong đó có cái gì?” Giang nổi điên lên

“Hot boy nổi loạn bản full, xin mãi con bạn cùng phòng mới cho. Phim bạo lực, có cảnh đầu bút ra khỏi cổ kinh điển. Tìm đi, con bé này” Ngọc Anh ấn đầu Giang xuống

Sex nam? Sex nam nhiều cảnh H vô đối?

Bạo lực? Đầu lia khỏi cổ?

Nếu cái USB đó rơi ở phòng Hội, chắc chắn Giang sẽ chết rất thảm

Nếu nó rơi ở sân trường, Giang sẽ thành Mỹ nữ cuồng #\$\$%^& có một không hai

Why???

Tại sao bất hạnh lại rơi liên tiếp vào đầu Giang thế nhỉ???

7. Chương 7

Đêm hôm đó, Giang đã thăng thiên tiến hoá thành loài gấu trúc.

Cả buổi đêm, mỹ nhân của Rin bị hành hạ bởi tiếng lòng ai oán của kẻ sắp mất danh dự, của tiếng chuông điện thoại do chị Ngọc Anh hành hạ, nên nằm đến 5h sáng mắt mở trừng trừng. Vừa nhắm mắt vào được 2 tiếng thì Bạch Huyền My baby so kute đã đến lôi bạn ra khỏi nhà trọ thân yêu

“WT*?” (một thể hệ 9x do đọc quá nhiều beelzebus, nên khi mộng du hoặc vừa ngủ dậy thường xuyên **** bậy) Giang rú lên khi My kéo cô như kéo xác chết khỏi cái giường mềm mướt như nhung “Cậu lòi tớ đi đâu vậy?”

My ném bạn xuống đất:

- Đi học!

“Sao cậu biết được hôm nay tớ không đi học chứ?” Mà hôm nay tớ không định đi học thật đấy, chẳng lẽ cậu có khả năng ngoại cảm à

My nhìn Giang bằng ánh mắt sắc lạnh đến giết người:

- Này, có ai nói là cậu hay bị mộng du không?

Giang không cần nghĩ, rồi đáp:

- Dĩ nhiên, ai cũng bảo tớ mộng du kinh khủng. Con Trinh bảo với tớ, nếu hôm nào tớ không mang chìa khoá, thì tuyệt đối đừng sang nhà nó. Còn mẹ tớ bảo, buổi tối ngủ tốt nhất là nên khoá tớ trong phòng, nếu không tớ sẽ biến cả nhà thành thịt viên chiên

“Tốt, cậu rất thành thật” My à, cậu quả là giống anh họ mình, giọng nói sắc lạnh, nụ cười nham hiểm, đủ để khiến da gà tớ rơi đầy trên đất “Vậy cậu có biết trong lúc mộng du cậu làm gì không?”

“Nhắn tin cho cậu nhờ cậu xin nghỉ hộ?” Sax, Giang nghĩ, bây giờ mộng du còn có khả năng nhắn tin, quả là Giang đã đạt đến cảnh giới tiên nhân cao siêu thâm thúy

“Chỉ thế thôi?” My cao giọng, sau đó hạ thấp xuống -100oC “Cậu làm phiền tớ 5 phút 1 lần thì có”

“Đâu m...” Giang đang định cãi thì My giật mạnh điện thoại, mở nhật ký cuộc gọi. Quả là vậy, mỗi cuộc gọi kéo dài 1 phút, cách 5 phút lại gọi một lần, tổng cộng là 6 cuộc gọi

“Câu thứ nhất, cậu nói, cứu em, Romeo, em không tìm thấy MV chế” (Romeo và Juliet, Sheakper)

“Câu thứ hai, Sasuke, tôi sẽ cho Rasengan nếu cậu không trả USB cho tôi”

(Naruto Shippuden, quên tên tác giả rồi ^.^)

“Câu thứ ba, Jejoong, cậu muốn hôn Yunho cũng được, nhưng trước khi hôn, nhớ trả USB cho tôi đây” (Tôi là con mèo của Kim Jejoong, Nguyệt Tử)

“Câu thứ tư...” My vừa mấp máy môi thì Giang đã hét to lên “Stop hear!!!!” Giang cảm nhận thấy, nếu để cô ấy nói tiếp, nhất định Giang sẽ chết vì mất máu, tim nổ lộp bộp, die không toàn thân “Vậy làm thế quái nào mà cậu biết được mình muốn nghỉ cơ chứ?”

“...” Im lặng

Im lặng đến đáng sợ

Chiếc đồng hồ phản chiếu, đã bị ném xuống đất từ đêm hôm qua, bắt chợt kêu reng reng

“Mình tức điên gọi điện đến cho cậu”

Nuốt nước bọt, mình lại làm gì sai à?

“Cậu đập máy, sau đó nhắn: Tiểu tì, người là đồ đần, mai ta phải đi tìm mảnh Rave thứ sáu, loại tiện tì như ngươi không biết đường mà liệu à. Bảo với đường chủ, đại nương phải tìm One piece, không thể đến yết kiến đường chủ được”

Giang ngồi, khóc T.T

Không phải lỗi tại cô, chỉ vì từ bé mami đã mê phim kiếm hiệp Trung Quốc. May mà cô không họ Chu, nếu không hồi bé, mami đã đặt tên cô là Chu Chỉ Nhược

Không phải tại cô, chỉ vì từ bé, chị gái đã mê fanfic, đọc đến mù mắt cả người, cô em gái phải tiếp nối sự nghiệp gian truân của chị, đọc các fanfic đến khi đầu thai thành tiên thì thôi

Nói chung, cô chỉ là kẻ bị dụ dỗ lôi kéo vào con đường phạm tội, bị nhồi hết cả kho truyện nhà Yến bà bà vào đầu, nên đại nãi mới chứa toàn tạp chất, mới hay mộng du ngu si

Giang nhìn My bằng ánh mắt long lanh vô tội:

- Vậy sao cậu không xin nghỉ ỉnh? Bây giờ xin nhé, by by

Vừa dính vào giường tiếp, thì My túm lấy áo Giang:

- Không được phép

“Why????” Ánh mắt vô tội, cho em ngủ để em có sức tìm kiếm bảo bối của Ngọc Anh được không?

My cười thâm nho, bí hiểm, bên trên khuôn mặt bị bóng tối che khuất:

- Vì anh họ mình dặn, hết giờ nhớ gọi cậu lên phòng Hội sinh viên

Phọt!

- Các cậu phải hạnh phúc đấy nhé.

Chẳng lẽ...

Chẳng lẽ????

Chẳng lẽ!!!!!! Giang ngồi học mà lòng cứ như lợn sẽ bị quay trên lò lửa, lại được nhen thêm tiếng cười fu fu kinh hoàng của My. Nếu ở nhà, on Gunny, Giang nhất định sẽ lên hỏi ý kiến chồng, nhưng bây giờ không được. Cô run run on facebook, nick bạn bè Zakuza_babykute

“Nếu bạn mắc một tội tày trời, có khả năng làm sụp đổ danh dự của bạn, thì bạn sẽ làm thế nào?”

Ngay lập tức có Comment, hôm nay có khá nhiều người nghỉ:

Kể nào gọi ta là Thuý Kiều sẽ chết thảm: Bất chúc Hai bà Trưng trong lịch sử chống giặc ngoại xâm, tự tử để bảo vệ danh tiết.

Ốc sên chạy no 1: Chối tội. Đúng là đầu đất óc sh*t, thế mà cũng không nghĩ ra

Zuminkyang: Cần quái gì danh dự. He he, mà bà đây cũng không có danh dự mà mất

Axit clohidric: Vãi...xác định chết rồi, cưng ạ. By by lady, khi nào cũng die chị sẽ mua hoa ly, không lo thất thiệt

Giang đập đầu xuống bàn, đập đầu, xuống bàn. Các đồng chí, tôi đang hỏi nghiêm túc, các đồng chí có hiểu trọng tâm vấn đề không đây

Lần đầu tiên trong đời, Giang mong ước tiết học dừng bao giờ kết thúc.

Bên cạnh, mọi người đều đã nản. Lê Thị Mai, cô nàng siêu sao đứng thứ hai top 5 người điểm cao nhất, có cặp kính có một không hai trong lịch sử, to khủng bố cũng hòa vào nghe truyện cười của Hường Trà

Tiếng chuông trường điểm, Giang cứng nhắc đứng lên như một cái máy, mặt tái mét không còn giọt máu. My vỗ vai cô, bước đi, liếc nhìn Thiên Vũ đang đứng chờ ở ngoài. Thiên Vũ cũng nhìn Giang thâm thuý rồi chạy theo My, vừa đi vừa nghĩ

Haizzz...Băng đá ngàn năm, ác quỷ hiện hình, cuối cùng cũng tìm được mùa xuân của mình rồi

Mùa xuân? Có mà đồ chơi thì có

*

“Buồn thay cho cái danh hiệu Idol dân quốc của són

Khi bị phanh phui vụ dùng tiền mua 600 fan giả cổ vũ

Hoá ra lần đầu tiên **** sang Nhật

Lại chẳng được ai đoái hoài...”

Nhạc bài Lonely của 2ne1 vang lên, kèm theo đó là lời Mv chế ngay dưới màn hình, khiến Giang có cảm giác mất mình sắp nổ. Anh ta cũng unti SNSD? Lại còn hả hê xem trên cái màn chiếu to như thế. Vậy nếu anh ta cầm USB của mình thật thì có thể xin lại. Nghĩ vậy Giang tiến lại gần đại gia, mỉm cười cầu toàn:

- He he...Hội trưởng, anh cũng thích thể loại đó hén

Minh Đức khẽ ừm một tiếng

“Vậy anh có cần không? Nếu anh thấy và trả được USB, em nhất định em sẽ cho anh nhiều thứ hay ho”

“...Um...”

“Đó anh biết có gì trong đây?”

“...Biết”

“...” sax, biết, vậy phải đổi chiến thuật “Anh thích chứ, em sẽ nhượng lại cho”

“Không cần, anh đã copy rồi”

“Anh không thích, không có hứng thú”

“Nhân tiện, cái trên màn chiếu cũng là của em”

“Còn những cái...không tiện nói”

Anh ta vừa nói vừa đỏ mặt, trông rất ngu ngốc, nhưng Giang có thể tưởng tượng được anh ta đang nói đến cái gì

Anh ta không thích?

Nhử mình?

Minh Đức, anh thật giỏi, quả thật là quả giỏi, màn chắn máy chiếu, cái gì cũng to thật to, chủ yếu là ôm cây đợi thỏ

“Vậy...trả cho em” Co mạnh dạn xòe tay ra

“Đây” Anh ta hào phóng đưa ra, lắc lư “Nhưng có một điều kiện”

Biết ngay mà

Anh là đồ khốn, nhiều chuyện, còn muốn gì nữa đây??? >o< như=“” tác=“” giả=“” đã=“” giới=“” thiệu=“” ở=“” trước:=“” bây=“” giờ=“” đang=“” là=“” mùa=“” thu=“”>

Ánh nắng màu vàng nhạt chiếu xuống thảm cỏ xanh, dải mây trắng lững lờ trôi phía trên đỉnh trời. Khác với hoà bình xưa cũ, bầu trời ở đất thường xuyên có màu xanh. Các sinh viên sống ở kí túc xá đang trong trạng thái năng nổ làm việc thì thấy một cặp nam thanh nữ tú

Một người là mỹ nam năm ba, hội trưởng Hội sinh viên, quyền lực đầy mình, mặc chiếc áo sơ mi màu đen, trông càng đen huyền bí, vẻ đẹp của viên kim cương biển Đông

Một người là mỹ nữ năm nhất, quần bò, áo sơ mi trắng khuôn mặt thanh tú yêu kiều, thẹn thùng mềm mại, lấp lánh dưới ánh nắng, nghe đồn cũng học Kinh tế đối ngoại, khá là giỏi, giống như viên kim cương than khiết không vẩn đục

Các nữ sinh viên ồ lên đầy ngưỡng mộ, xì xào bình luận về cặp đôi hoàn hảo này

Tiết thay, có một vài vấn đề học đã nhảm:

Mỹ nam Minh Đức, không phải kim cương đen, mà là ác quỷ, sói đội lốt...chó chặn cừu chuyên bắt nạt trẻ con, sức sát thương đủ để lật đổ mặt đất

Còn mỹ nữ Linh Giang, kim cương thanh khiết cái khỉ gì, chính xác là siêu cừu thể kỉ XXI, là lao công công ích mới lên ngôi của Đại học Ngoại thương

“Em thấy bãi cỏ mùa thể nào?” Đức hỏi, giọng dịu dàng thoải mái

“Rộng”

“Tiếp!”

“Rậm rạp”

“Bẩn”

“Thế thì chính nó đấy”

Giang nghe câu này, bàn tay nắm chặt, day nghiêng cái máy xén cỏ cũ kĩ trên tay, rất muốn lôi nó lên quật anh ta. Bình thường, nếu là những cô gái yếu ớt yếu điệu, chắc chắn sẽ giả vờ xỉu, rầm rập nghe lời, run rẩy yếu ớt, sức sát thương đủ lớn để làm mũi lòng nam nhân

Nhưng, tên đó không phải là nam nhân mà là nam tiện nhân, thích trêu trẻ con, sở thích quái dị

Nhưng, Giang không phải yếu điệu thực nữ mà là cao thủ Teakwondo đai đen, ba năm không một lần hất xì
Cô chống nạnh, nhìn như đi cãi nhau với mấy bà hàng thịt:

- Nói cho em lý do, tại sao em phải dọn đám cỏ này

“Là bài kiểm tra...”

Kiểm tra? Không phải anh ép tôi làm cái chức vụ Ủy viên vệ sinh chết dẫm đó sao? Nghĩ tôi ham lắm à?

“...Để xem có nên trả USB cho anh hay không”

Nụ cười trên mặt Đức khiến mọi cô gái đều mê mẩn, nhưng không hiểu sao Giang cứ nhìn thấy là lại muốn tát cho anh ta một phát. Nhưng cô quyết định ngậm miệng. Vì lý tưởng cao đẹp, vì chị Ngọc Anh bao năm gắn bó, ta nhất định sẽ lấy lại được USB, sau đó đảo chính, không thêm làm cái chức UV đó nữa

Thấy mỹ nữ cầm cái dao phay, cầm cái máy xén cỏ, cả đám sinh viên kí túc xá “Ồ, men” với một giọng cực kì ngưỡng mộ

Minh Đức được thể, hét to với bàn dân thiên hạ:

- Hãy ủng hộ cô ấy. Phạm Linh Giang, năm nhất, Kinh tế đối ngoại, cô ấy làm việc này là để thể hiện thành ý muốn làm Ủy viên vệ sinh của các bạn

Tất cả đều Oh yeah, tâng hô Giang như tâng hô nữ thần mặt trời

Có cô gái ở kí túc xá nữ còn cắn môi ngưỡng mộ:

- Haizzz, không hổ là Hội trưởng hội sinh viên, còn đưa bạn gái và hệ thống quyền lực

- Thật ngưỡng mộ cô ấy, đại mỹ nhân. Thấy chưa, nòi nào úp vung đấy thật chẳng sai chút nào, cậu cứ mơ mấy giấc mộng tiểu thuyết lọ lem của mình đi, không thành hiện thực được đâu

- Sai rồi. Phải là ngư tử tầm ngư, mã tầm mã. Cậu nói vung nổi gắn với những viên kim cương cao quý như thế, thật chẳng có chút thông minh nào

Dưới này, Giang suýt đánh rơi dao phay, có ngay ý muốn đập đầu vào tường, nụ cười đông cứng trên mặt. Bây giờ đang hội chứng kim cương à, ai cũng có thể thành kim cương, quả là đáng sợ. Đang đau buồn lại lảng thì Đức đại ca lại quay sang nở một nụ cười dịu dàng, khiến đám sinh viên ấy lại ồ lên

Đúng là người thông minh có khác, nghĩ ra diệu kế này để không ình đảo chính, con người anh đúng là nham hiểm, Hội trưởng hội sinh viên

Lúc ấy, anh chỉ nghĩ, cần phải dịu dàng với cô ấy, phải răn đe cô ấy, giữ cô ấy ở bên mình, khiến cô ấy bị nụ cười của mình mê hoặc

Còn cô thì nghĩ, anh ta muốn bắt nạt mình đến cùng, nhất định mình phải bài trừ anh ta, tránh xa anh ta, tìm cách trả thù anh ta nhanh nhất có thể, rồi cuốn gói biến

Bầu trời xanh thật xanh

Thần tình yêu Cupid đang xem phim tình cảm đời thường qua cái gương thiên giới, gạch vào sổ

Duyệt: Nguyễn Minh Đức S2 Phạm Linh Giang

Tối về, vừa mở Gunny thì My gọi điện, hí hửng:

- Tình hình thế nào, anh họ mình tỏ tình rồi chứ?

Giang uất nghẹn, cố gắng gạt bỏ mong muốn ném cái điện thoại xuống sàn nhà

“Tỏ tình cái cục c, anh cậu bắt mình làm Ủy viên vệ sinh. Toàn phải lao động công ích”

“Cậu bị ngu à? Ủy viên là người đứng trên vạn người, chỉ huy mọi người lao động cơ mà”

Giang hoá thành cát bụi, bay bay bay

Là người chỉ huy, nên thiên vũ mới làm

Anh lại lừa tôi, còn tôi là đồ ngu

Nguyễn Minh Đức

Nu baca si!!!!!!!!!

8. Chương 8

Đạo này Noname phát điên lên, vì trình độ bắn của cô vợ ảo Lili thấp đến thảm hại. Không cần gió, bỏ lượt bắn, không Wow, thực sự là đáng chết vạn lần. Thế là, nhờ Đôi cánh thiên thần, anh tìm nick yahoo lẫn nick facebook, làm phiên Lili

Sau ngàn vạn tin nhắn đáng sợ, và bảng xếp hạng công hiến tụt đến thảm hại của mình, Lili công nương quyết định đi tu luyện ở phòng tu luyện, nâng cấp đồ, gia hạn cả năm, tụt lại nhan sắc

Quá trình này, Rin sama đặt tên là: Ải gian truân

Đêm hôm khuya khoắt, trăng lu sao mờ, Giang ngồi im trên giường, mắt mở trừng trừng, sùi bọt mép, da trắng nhợt nhạt, ngón tay lia nhanh vội trên bàn phím và di chuột khắp muôn nơi. Căn gió thực ra không khó, nhưng Giang là loại “thông minh đột xuất, ngu ngốc thường ngày” nên nghĩ mãi không ra. Theo nhận xét khách quan của đàn chị Rojer, thông minh ngồi ngồi, mặt mày sang láng như chĩa mà cũng phải mất ăn mất ngủ nửa năm, thì Lili kém thông minh chắc chắn tu thành chín quả 1 năm là ít

Vậy là, một ngày trời quang mây tạnh, không mưa không nắng, chú gấu trúc quý hiếm đã ra đời

“Giang...” My lay nhẹ Linh Giang, bực mình vì bạn không chịu dậy. Cái con bé này, sắp thành gấu trúc đến nơi rồi, mà còn là gấu trúc ưa ngủ...thu mới chết chứ

“Ha ha, giáo sư Vương, cô đến à!” My cười gian tà, hích vai Hương Trà, cả hai háng giọng hét to. Hở giấy đang mờ màng giật mình tỉnh giấc, giữa giờ ngôn ngữ Anh sơ đẳng đứng bật dậy, nghiêm chỉnh vô đối, lòng mắt trắng dã, hét to với cô giáo dậy Anh trẻ măng cũng họ Vương:

- Chào giáo sư Vương. Nhìn cô hôm nay như trẻ ra ba mươi tuổi ạ.

Cả đám ở dưới khúc khích cười, còn cô giáo dạy Anh tím mặt. Minh mới hai lăm mà nó bảo mình trẻ ra ba mươi, hoặc là nó muốn xoáy mình, hoặc là nó bị tâm thần phân liệt

“Ha ha, thank you very much. What is your name?” Phải giữ hoà khí, Phật dạy. Gia đình cô Vương theo đạo Phật, nên cô phải tuân thủ. Tiếc, rằng, Giang vẫn đang trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê, quay sang đưa bên cạnh, nói lớn:

- Ô mày, bà này mọi khi ngu tiếng Anh lắm cơ mà, sao hôm nay thông minh đột xuất thế nhỉ?

Cô giáo run run tay phần, hồn thoát xác, thổ huyết rồi xỉu. Giang, cô đúng là giỏi, bắt nạt cô giáo đến cùng cực, đến nỗi cô ấy phải xỉu. My nhìn Giang, muốn nói không nói được, đành gậm miệng lại.

Giờ học kết thúc. Lý do: Cô giáo đột quy, đã biến khỏi lớp Kinh tế đối ngoại năm nhất. Vừa khoác cặp lên vai thì Giang nghe được tiếng hét buồn nản của My:

- Hix, chị Bích Ngọc mời bọn mình đi ăn. Tập trung dưới phòng hội.

Cả đám đi xuống, Giang vẫn đang mơ màng. Buồn ngủ, thực sự buồn ngủ chết đi được. Tổ chức mấy trò ngớ ngẩn ấy làm gì, tha muối để muối về nhà an dưỡng được không?

Vừa bước vào, chị Bích Ngọc đã lao đến ôm chặt vào người Giang, hét âm ỉ:

- Wa a a a, mùa xuân của chúng ta đã đến rồi!

Anh Tuấn cũng cười ẩn ý nhìn Giang:

- Đúng là mùa xuân, thật đẹp.

Giang ngơ ngác không hiểu:

- Bây giờ đang là mùa thu mà...

Đức gắt:

- Im hết mồm đi, lũ bậu xậu này

Hôm nay anh ta mặc áo phông, cũng màu đen, nhưng thật sự rất quái dị. Trên chiếc áo đen có những vệt trắng trắng bằng chất dẻo, nghệ thuật lắm nhưng Giang chẳng hiểu nó vẽ cái gì. Mái tóc anh ta cũng hơi xù, gần đạt đến đẳng cấp tóc không thể xẹp của Harry Potter. Mất anh ta cũng thâm quầng, nhưng có khí chất, giống như sấm mặt vậy, thật khác với nhan sắc tàn tạ của Phạm Linh Giang. Thiên Vũ nhìn hai người hai mắt hai quầng thâm, bụm miệng:

- Chẳng lẽ hôm qua hai người...

Đức giơ chân ấn Vũ xuống sàn:

- Vớ vẩn, hôm qua tớ cày game đến khuya với BX

“Bảo vợ BX cậu, ly hôn đi, cậu sắp có bà xã chính thức rồi” Vũ bị ấn đầu, giọng líu ríu vào nhau

Giang chợt nhớ đến Noname. Không biết anh ta có sao không, hôm qua cày đến 3h đêm cùng cô rồi mới ngủ

“Vây ăn uống thế nào?” My hỏi “Em quan tâm đến cái dạ dày thôi”

“Nhà Đức chứ sao?” Cả đám đồng thanh nói “Biệt thự rộng vậy, một mình cậu ở, không buồn à?”

“Nhưng...” Các cậu bày rất bẩn, lại lười, lần nào người dọn cũng là tôi

Tiểu là, vào tai trái ra tai phải, cả đám cuối cùng cũng dẩu nhau đến

Bông hoa tình yêu đã nở

(Và Rin vui vì hôm qua có music bank nữa!!!) Bích Ngọc đúng là cái đồ ham tự sướng, đã ngu còn tỏ ra nguy hiểm. Xếp cặp tỏ vẻ thâm ý, mục đích là ọi người cùng hạnh phúc, ủa xuan xanh trên đồng bằng của chúng ta

Dĩ nhiên, thâm ý tầm thường ấy ai cũng rõ hết.

Thiên Vũ được cùng My thực hiện nhiệm vụ gian khổ là sắp bàn ăn và dọn nhà, cuối cùng là dọn dẹp, dĩ nhiên sướng rơn. Anh ta gào thét âm ỉ:

- Em yêu, chúng ta sắp tay trong tay, tim trong tim, đúng là cơ hội hiếm có

My giận dữ hất hấn ra:

- Cút! Tôi là em yêu của anh lúc nào!

Còn cặp đôi mới nổi hiện nay, ĐứcGiang couple thì được giao nhiệm vụ đi mua thực phẩm. Vì thế mà mới có trò lố hiện nay ở chợ mới giữa lòng Hà Nội thân yêu.

“Xem nào, đầu tiên là mua cá” Giang nhăn nhó lật miếng giấy trên tay. Sax, chị Ngọc đúng là, sao lại bắt em đi chợ chứ?

Bé đến lớn, Giang đã theo mẹ ra chợ rất nhiều, những không bao giờ phân biệt được cua với tôm, trứng gà với trứng vịt và nhất là rau mùi với hành. Chị Ngọc lại đập bàn gào lên, chị còn biết nấu món nào nữa đâu. Đức cười rất tươi, nhìn đồ nham hiểm chút chút, chủ động nắm lấy tay Giang lôi đến hàng cá, khoả tay xuống nước:

- Xem xem, những con cá chép này ngon chưa này!

Bà bán cá dụi mắt ba lần, nhìn những con cá nhỏ xíu bằng đốt ngón tay bới tung tăng, nhìn anh chàng đẹp mã trước mặt mình, sau đó lại dụi mắt. Còn Linh Giang đứng đơ ra, cảm thán

!

Anh còn ngu hơn tôi, có chép với cá bống khác biệt rõ thế mà vẫn không phân biệt được.

Cô mặc xác tên đó, cười tươi với bà bán cá đang ngơ ngơ:

- Bà ơi, cho cháu cá rô phi. Hạng trung ạ!

Bà bán cá đang nhanh nhẩu lấy cá thì bị tay của “áo đen” chặn lại:

- Chờ một chút, nhờ bà ấy đánh tráo cá thì sao? Tốt nhất mình phải tự chọn. Cá rô phi chứ gì?

Bà bán cá hiền lành sun vùi. WT*?! Minh việc gì phải đánh tráo cá cơ chứ?

Giang không còn chịu nổi, giận dữ nhắc nhở Hội trưởng:

- Anh Đức, cứ để bà ấy chọn, cá chép với cá bống anh còn không phân biệt được cơ mà.

Người nào đó quyết định “keep silent”, tiếp tục đi mua cà chua và gà với Giang.

“Đây là quả gì?” Anh ta dừng lại ở hàng hoa quả, ngó quả hồng. God ơi, sao ngài lại thiếu cẩn trọng đến thế? Ồ thì cứ cho là anh ta quyền lực, giỏi giang, đẹp trai, v.v và v.v đi chẳng nữa, thì cũng thật là...Giang mím môi, không nhin cười nổi, lặn ra đất ôm bụng cười to như sấm:

- Anh không biết quả hồng sao, trước giờ anh ăn cái gì?

“Ồ...” Anh ta mỉm cười vẫn rất chất, không có vẻ gì là ngại ngùng “Hồi bé thì có giúp việc, lớn lên thì có osin, chưa từng làm việc nhà”

Giáng á khẩu, cảm thán

Khổ thân nàng nào về sau làm vợ anh ta, ồm ồm lặn quay thì muốn nhờ cũng không nhờ được.

Cuối cùng, sau một màn vật lộn với cà chua, cá, rau, mấy người cũng về nhà. Mỹ đang xếp bát, tình trạng rất tệ, còn Vũ cứ tìm cơ hội ôm lấy Mỹ. Cô nhìn Giang, bực tức hỏi:

- Rổ là cái gì? Cái nào là rổ? Cái nào là rá?

Cô giơ hai cái rổ rá lên, khiến Giang nghĩ anh em nhà này không phải người Việt Nam, mà là người..ngoài hành tinh. Vũ xếp bát lên bàn, nhìn bằng ánh mắt long lanh lấp lánh:

- Nếu Tuấn và Ngọc nấu ngon, mọi thứ sẽ rất hoàn hảo.

Giang vào bếp. Ngọc đang thái thịt thăn rất điệu nghệ, còn Tuấn đang băm nhỏ cà rốt. Những con người này, thật khác với anh em nhà kia, còn biết về thế giới.

“Anh thái cà chua cho em nữa nha” Chị ấy nũng nịu dụi vào người Tuấn, khi Giang đưa rổ cà chua ra. May phước là Giang đã nhờ làm cá, chứ không biết thế nào. Tuấn ngồi xồm trên àn nhà, bắt đầu giữ con gà ra

“Em giữ gà hộ anh đi đã, cà chua để làm sau”

Ngọc giữ con gà một cách yếu ớt, khiến cía cổ vừa bị cắt máu bắn tng toé, vô cùng buồn thảm. Còn ga, vẫn chưa die, vọt khỏi thới chạy ra vườn lảng xăng. Thế là, giữa hoa viên xinh đẹp trồng toàn hoa hồng đỏ quý phái của đại gia nào đó, có cảnh mỹ nữ mỹ nam chạy đi đuổi gà

“Sao em không giữ cẩn thận chứ?” Tuấn với trạng thái ninja giận dữ hét lên

“Em yếu!!!!!!!” Ngọc gào lên đáp lại

Giờ này phút này giây này, Giang chỉ mong có được một vip ti vi tử lạnh, để ném bẹp rúm con gà khôn kiếp kia đi. Người cảm thán, người khóc. Đức không biết lỗi từ đâu ra cái thót to bự, one two three ném thẳng vào đầu con vật óc ngắn.

Mà nó thì cũng không chịu thua, thót rơi vào đầu rồi vẫn còn sức để lao tiếp.

“My, vớ lấy” Thiên Vũ gào lên khi My đứng ngay trước con gà điên. My hoảng sợ, luống cuống, thấy viên gạch liền vớ lấy, bóp vào đầu chú gà kia

Khổ thân gà bé, bé thế mà khổ.

“Canh cá cho cá vào trước hay cho nước vào trước?” Bích Ngọc đứng đơ trước đồng đồ ăn ngon ngon, rồi quay ra ngu ngơ hỏi. Còn gà vừa thắng thiên nằm im trong chậu nước nóng, lông bẩn ghê hồn như vừa lao về từ sa mạc cát, cái đầu thì...haizzz.... Máu của nó nổi lên phềnh trên mặt nước, mắt trắng dã. Chiếc nồi trên bếp ga đã có mùi khét khét, vì người nấu vẫn không biết nên cho gì vào

“Nước chứ chị!” Giang khóc. Những con người này, tài hoa là thế, sao lại không có tí năng khiếu nào về bếp núc nhỉ.

“Hai em mệt rồi, để bọn anh phụ” Vũ hùng hổ bước vào, dẫn theo đám con trai vào bếp, đẩy hai đứa ra. Mấy đứa con gái đang ngồi ở sofa bàn nhau về SNSD và DBSK thì thấy có tiếng nổ lớn. Mấy đứa con trai làm một màn ngoạn mục. Vũ nhúng con gà vào nước nóng 100 độ, vật lông. Vật mãi không được, anh ta lấy dao lột lông, tiện thể lột luôn lớp da mỏng mang quý hoá. Thậm chí còn không thèm vứt bỏ nội tạng, ném cả con gà sùng nước vào chảo dầu.

Mà, cái chảo, có đến nửa chai dầu là ít

(T.T)

Đức ca ca, xoay dao rất điệu nghệ, tưởng biết làm, hoá ra còn dần hơn. Anh ta cười đầy khí chất, thọc dao vào củ khoai tây đáng thương. Sau một tiếng, vỏ củ khoai tây bị lột sạch

Đúng là lừa dân mà

Có ai gọt khoai mà lại gọt đi 1/3 thể tích khai nhà người ta không chứ?

My lạnh lùng giận dữ, lườm Bích Ngọc một cái, rồi chuồn về. Bích Ngọc cũng hi hi ha ha, hét lớn:

- Honney, em không đói, về nha.

Honey dĩ nhiên vì sắc bỏ bạn, vứt cái đồng lùi nhùi đó ra, rồi cuốn gói biến theo Bích Ngọc so cute. Vũ bước ra, thấy My không còn ở đó, phát giác ra vấn đề rồi cũng biến, còn nháy mắt với Đức. Cuối cùng, chỉ còn Đức và Giang ở lại

*

Hồi còn bé, xem hoạt hình và truyện tranh nhiều, Giang đã mơ về những bữa tiệc tuyệt hảo. Trong một căn biệt thự rộng lớn, dưới ánh nền lung linh huyền ảo, một anh chàng đẹp trai ngồi đối diện cô, cả đám cùng ăn những món ngon, cười nói vui vẻ, chàng trai giúp Giang lau miệng, sau đó hôn trộm một cái

Dĩ nhiên, ngôi nhà này rất đẹp, nền đẹp, anh chàng ngồi đối diện cũng đẹp, nhưng thức ăn lại là một mớ lủi nhùi

Không khí có phần ngưng đọng

“Cái này...” Đức giờ miếng khoai cháy lên “Em ăn đi”

....

.....

Giang im lặng, cuối cùng cũng phát biểu ý kiến:

- Nhà anh có mì không?

Đức nhớ hình như hôm trước Kamy cũng mua một ít:

- Hình như có mì Gấu đỏ ở trong tủ

Giang mỉm cười, chạy vào.

sống suốt 18 năm trên đời, món cô thạo nhất là món mì. Nhìn cái nồi đáng ôi sục sục trên bếp, Giang khẽ mỉm cười vu vơ. Đức đúng đó, ho khẽ, đỏ mặt:

- Em...ờ...nấu mì được hả?

Thực ra cô đang sôi bụng, nên không để ý mình có biểu cảm vô cùng hấp dẫn. cô vui vẻ thái cà chua, khe khẽ hát, đang thái thì bị cắt vào tay

“Đưa anh xem!” Đức thấy thế, giật lên, mút nhẹ vào tay cô. Anh nhớ hình như bố anh cũng hay làm vậy với mẹ

Giang thấy tim đập thịch một cái, mặt đỏ bừng vì ngượng

“Chợt một ngày, tôi phát hiện mình đã yêu anh” Một bài hát của nhóm nào đó bất ngờ vang lên, khiến cô hoảng hốt rút tay lại.

“Sao thế?” Anh nhúm mày. Thích cô, thực sự muốn làm cho cô một cái gì đó, nhưng thỉnh thoảng lại làm cô cự tuyệt khiến anh thấy rất buồn.

“À...ăn mì đi” Cô lắc đầu, bê hai bát mì ra, hơi khói hơi hồi. Hai người ngồi đối diện nhau trên chiếc dài, cùng nhau hút xì xụp mì, nhìn như vợ chồng son

Như vợ chồng son...

À, thì ra là như vợ chồng son

Sax, như vợ chồng son?

Ohhhhhhh, như vợ chồng son!!!!

Giang phụt mì tung toé, cảm thấy mình dạo này mình bị ngu nặng rồi

Sao có thể nghĩ được ra những điều đáng sợ như thế cơ chứ???

9. Chương 9

Tác giả vốn là đồ đầu đất, hôm nay đột ngột thông minh đột xuất, nên tạm đặt tên cho fic này là: Bánh mì rán giòn.

Dĩ nhiên, cái tên là một trò đùa rất nhạt, chẳng liên quan tới chủ đề. Mà vấn đề chính là hôm nay đây

Chiếc Audi màu xám bạc phanh kít trước cửa khu nhà bé nhỏ lúp xúp. Trời hơi mưa, cơn mưa cuối hạ đầu đông. My hí hích nhẹ Giang, thì thầm:

- Dậy đi công chúa, đến nơi rồi.

Giang ngồi ườn dậy đúng lúc Đức quay lại, cả hai bốn mắt nhìn nhau. Cô ngại ngần chạy vội xuống, vì ảnh hưởng của suy nghĩ hôm qua là không thể gỡ bỏ nổi.

Đây là một trong những trại trẻ mồ côi của Hà Nội. Những ông bố bà mẹ vô tâm thả con trước cửa bệnh viện. Hội sinh viên Đại học Ngoại thương rất hay đến đây. Trời hơi lạnh chút, một màu buồn u ám khó chịu. Giang vươn vai, đưa tay sờ lên má, nhìn những đứa trẻ dễ thương đang ủa ra

Thực ra đây là vấn đề chính mà hôm qua Bích Ngọc cần nói, nhưng cô ấy lại quên. Nên hôm qua, đêm hôm khuya khoắt cô ấy gọi đến, làm Giang bồn chồn khó ngủ. Hoà Bình vốn không có trại trẻ, nên đây là lần đầu tiên cô được thăm những đứa trẻ đáng thương này.

Một cô bé tóc ngắn chạy ủa ra, ôm chầm lấy Đức:

- A, anh Đức đến này! Còn dẫn theo cả chị xinh đẹp nữa

“Chị My, chị xinh đẹp này là ai vậy?” Một đứa con trai rụt rè hỏi, còn đỏ mặt khi Giang quay lại. Co thấy lũ trẻ ở đây thật sự quá ngây thơ. Con em cô ở nhà, mới học lớp ba mà đã suốt ngày nhảy Oh với Gee, vậy mà chúng lại ngây thơ một cách đáng sợ. Cô cúi xuống đón cậu bé vào lòng:

- Sao lại gọi chị là chị xinh đẹp?

“Vì chị giống que kem, trắng tuột từ trên xuống, lại rất trắng, rất thơm. Chị My giống như cái bình ấy, ôm chẳng thích tí nào. Nhất là bên trên, em ôm không vừa, không to được bằng một vòng tay của em” Cậu bé trả lời rất hồn nhiên khiến Giang tím mặt. Nhóc à, nhóc đúng là hậu duệ của anh Minh Đức, nói một câu khiến chị á khẩu.

“Vậy dạo này các em thế nào?” Đức cố nín cười khi nhìn vẻ mặt tổn thương của Giang, hỏi bọn trẻ

“Bọn em có em gái nha” Cả lũ nhao nhao “cả hai đứa em trai nữa. Các anh sẽ tắm cho chúng phải không ạ?”

Lũ trẻ thích nhất là được tắm cho em bé. Các mẹ ở đây đều khá nóng tính, nên không hay để chúng họ. Mỗi lần Hội sinh viên đến, chúng lại được kì cho các em, được bế chầu, được cạo xà phòng một cánh hạnh phúc

“Anh ơi, em trồng được cái hoa đó rồi nhá. Đẹp cực” cô bé lúc nãy hét to, còn nói với Đức “Anh tặng cái đó cho chị xinh đẹp, chắc chắn chị ấy sẽ lấy anh”

Giang bắt chợt đỏ mặt

“Chị que kem tên là gì?”

“Là Linh Giang. Tên hay chứ?” Cô mỉm cười đáp lại

“Em tên là Trung. Tên em hay hơn tên chị, tên chị nghe ngang quá” Cậu bé nhe răng đáp

Giữa hai toà nhà có một khu đất trống nhỏ, hàng rào hình ô quả trám. Trên khoảng đất trống toàn hoa. Nhất là hoa lưu ly, chiếm diện tích khá lớn, cũng rất đẹp

“Forget me not? Sao chúng có thể trồng được?” Giang nhớ có người nói, khí hậu Việt Nam rất khó để trồng được loài hoa này

“Anh chịu” Anh đáp, vô tình nắm lấy tay Giang Tự nhiên cô cũng không muốn giật ra. Có một góc nhỏ hơn trồng toàn cỏ ba lá, những cây cỏ xanh non mơn mơn vừa lên, nhìn nổi hằn trong một ngày u ám

“Mấy đứa giỏi quá, trồng cả cỏ ba lá nữa” Giang khen

“Dạ, nhưng mẹ bảo đây là cây chua me. Trồng vào chỉ tổ bẩn đất. Nhưng sách nói, loại cỏ đó tượng trưng cho hạnh phúc, trồng nhiều chắc chắn hạnh phúc sẽ đến với mình” Cô bé lắc lư, phụng phịu đáp

“Ừ, hạnh phúc.” Cô đáp lại, khẽ sờ lên cổ. Chiếc vòng cô bắt bố mua cho trước khi thi đại học vẫn còn, bằng bạc sáng lấp lánh.

“Tắm cho các em đi...” Vũ hét lớn, bế xốc cậu bé lên. Thắng bé lắc dử dội, khúc khích cười. Cả đám ủa vào trong ngôi nhà lớn

Nếu đó là những đứa trẻ bất hạnh, thì ta cần phải chia sẻ cho chúng một chút hạnh phúc Đó là lần đầu tiên, Giang có một niềm vui lạ lẫm như thế. Cô bé đứa trẻ nhỏ xíu đặt vào cái chậu nhỏ màu hồng, nhẹ nhàng chà cho chúng. Cô bé đứng bên cạnh với vai trò phụ tá, khi cô gọi lại vui vẻ trả lời.

“Xà phòng đâu?”

“Dạ”

“Khăn tắm đâu?”

“Yes madam”

Bên cạnh, Đức có vẻ khá lúng túng, còn bị mấy đứa trẻ bôi hết xà phòng lên người.

“Ừ Ừ Ừ...Biến thành que kem!” Con bé tóc thắt bím giơ cái đũa của chúng ra. Mấy đứa bên cạnh hòa theo, gào lên. Giờ trông Đức như một con gấu bông cao kều đẹp mã, không khỏi làm Giang phì cười

“Không ngờ đại ca khí chất cũng có ngày này” Bạch Huyền My hừ mũi, nhếch mép cười nham hiểm, còn xúi dục lũ trẻ làm càn “Trung, nghe lời chị, bắt anh Đức nhảy một con vịt có động tác đi”

Trung không biết học đâu cái điệu cười nửa miệng cũng kinh dị và nham hiểm không kém:

- Anh Đức, nhảy một con vịt đi

Ai dè, đức nhăn mặt, nheo mắt nhìn My rồi thẳng thừng trả lời:

- Vớ vẩn.

Vân, cô bé có hai bím tóc đen dài nũng nịu:

- Đi...đi...mà...

Đức lấy tay lau xà phòng trên mặt:

- Anh bảo không là không!

Con bé đưa tay ôm mặt, rưng rức khóc:

- Anh Đức bần tĩnh, xấu xa, hu u u u...

Bé này đẳng cấp Haibara Ai, khiến Đức cứng họng. Càng dỗ con bé lại càng khóc to, nên anh phải miễn cưỡng lăm bắm:

- Một con vịt, xoè ra hai cái cánh...

Những đứa khác cũng rặn ra khóc theo:

- Múa nữa cơ, hu hu hu...

Bạch Huyền My nhậm chĩnh ngồi trên cái ghế con, lôi Iphone ra chuẩn bị camera quay cho đã mắt.

“Nín hết đi!” Đức rên lên “Một con vịt, xoè ra hai cái cánh, nó kêu rằng...”

Anh vừa hát vừa làm động tác, nhìn ngó không chịu nổi, mất hết khí chất. Lại thêm cả đồng xà bông mềm mại bay khắp không gian, trông giống như chú vịt bông nhảy trên những đám mây. Mấy đứa trẻ đang khóc khúc khích cười. Vân bỏ tay khỏi mặt, lè lưỡi:

- Blêu, anh Đức là đồ silly. Em giả vờ mà cũng không biết.

Thật báỉ phục, còn biết ***** anh ta là silly

Tắm xong cho lũ trẻ, cả đám đến nhà ăn. Nhìn lũ trẻ thật đáng xấu hổ. Chúng nhặt rau, nấu cơm rất giỏi. Còn Hội sinh viên, ngoài Giang ra ai cũng không dám động vào.

“Anh Đức, gọt khoai hộ em” Vân mím môi, tỏ vẻ nghiêm nghị nói. Cô bé biết thừa là Đức không gọt được

“Vớ vẩn, trình anh ấy chỉ nạo mướp thôi. Mà đưa quả nào dài dài chuyên dụng ấy” Trung vừa đáp vừa đái gạo.

Bích Ngọc cũng nấu được, dĩ nhiên là mỗi cánh cá chua. My đang tùm tùm cười thì bị Linh làm khó:

- Chị, chị giúp em nấu canh chứ?

My dĩ nhiên không muốn chịu thua:

- OK

Tuy nhiên, khi nấu, cô lại hỏi:

- Thế cho rau vào trước, sau đó cho nước à?

Linh ngơ ngác ~ ing, sau đó mim môi, ngây thơ hỏi:

- Chị nấu thế cũng ăn được sao?

“...Ăn được thì còn hỏi em làm gì” My đỏ mặt. Anh em nhà này thù ghét nhau, nhưng oai thành bệnh, người thường khó chữa nổi. Sau khi vật vã trong bếp, cuối cùng anh em nhà đó cũng làm được ít thức ăn. Một đĩa khoai cháy đen, một nồi rau nhìn mãi không biết là cái gì. Cả đám trẻ con bê ra, bày trên bàn.

“Chào cô Mai” Đức và Ngọc chào, cả đám sau cũng chào theo. Đó là mẹ của bọn trẻ. Cô có khuôn mặt dễ mến, nụ cười hiền hoà, ăn nói dịu dàng dễ nghe nhưng đến khi hiểu ra thì cảm thấy bị đả kích nặng.

Khổ cái thân Giang, quen biết toàn sát phong đại nhân.

“Chào các cháu” Cô đáp. Nhìn cô cũng chỉ khoảng 40 tuổi. Cô Mai mời mọi người ngồi xuống, sau đó cũng ngồi xuống

“Chúc ăn ngon miệng” Cô vui vẻ nói

“Chúc ăn ngon miệng!” Lũ trẻ so đũa, đồng thanh đáp lại. Hội học sinh cũng nói theo

“Món khoai xào này rất ngon” Cô Mai bình luận “Ai làm vậy?”

Lũ trẻ chỉ vào chị Giang

“Cháu làm rất tốt. Nhưng lần sau cho thêm ít hành nữa là được. Ồ, rau cần hôm nay non ghê. Con nhỏ búp hả Vân?”

“Không, hôm qua trời mưa nên rau lên ạ” Vân thỏ thẻ đáp, lấy đũa gấp thịt bò xào

“Ồ, thế cái này là gì đây?” Cô tò mò chọc vào khoai xào đĩa khoai xào còn lại “Đứa nào làm đây? Cho ngũ vị hương hả?”

Cả đám im lặng ăn cơm, ai cũng biết là không nên đáp. Hội trưởng mặt thật là dày, thậm chí còn không đỏ mặt

“Không phải, cái này là ướp kẹo đắng đấy chứ” Cô lại lật tiếp “Còn hành, Trung, sao lại lấy hành khô. Cô đã bảo không thích hành khô cơ mà?”

Trung cười khơ khơ, im de không đáp. Không hổ là Đức, tài năng ăn tàn phá hại đã đạt đến cảnh giới tiên nhân, hành tươi mà có thể xào thành hành khô được

“No problem, hình thức xấu nhưng kết cấu đẹp là Ok” Cô vui vẻ nói, bỏ tọt 1 miếng khoai vào mồm 1s

2s

3s

Cô chạy ra, nôn thốc nôn tháo

“Đứa nào làm món này vậy? Bao nhiêu khoai tây, thật phí của” Cô lấy giấy lau miệng, gào lên. Bích Ngọc cười fu fu fu, còn Đức tay run đến không cầm nổi đũa. Cô quay sang nhìn tiếp đĩa rau

“Lại gì nữa đây? Thuốc bắc à? Vân, cô nhớ là con đâu có bảo đấy có canh thuốc Bắc?”

Vân rụt rè nhìn My:

- Thưa cô, đây là rau muống luộc.

Cô nhìn hai món ăn đen cháy, keep silent ~ ing, sau đó giận dữ:

- Khai mau, đứa nào làm? Đúng là mấy đứa con ăn tàn phá hại, rau muống bây giờ 5 nghìn một mớ đấy.

Vân run run:

- Thưa cô, cái này là chị My với anh Đức làm ạ.

...

.....

.....

Gió thổi ù vù vù...

Cô Mai im lặng một lúc lâu, rồi cười tươi:

- Mọi người ăn đi, ăn đi, không thức ăn nguội mất

Shock ghê, vừa đá xoáy xong, bây giờ có thể sóng yên biển lặng được

Dĩ nhiên, là đồng ... bị đổ vào sọt rác

Buồn!

*

Bóng chiều dần buông trên những rặng cây. Những đám mây nhuộm màu nắng, mặt trời đỏ rực. Cả bầu trời toàn một màu vàng cam buồn buồn, và tiếng chuông nhà thờ lạnh lốt phía xa xa

“Anh hát đi, hát đi” Lũ trẻ ở đây thích nhất là được nghe Đức hát. Mỗi lần đến đây, anh thường mang theo một cây đàn guitar.

“Muốn bài gì nào?”

Anh ngồi trên chiếc ghế inoc, vắt chéo chân, đặt cái đàn màu nâu nhạt trên đùi. Chiếc áo sơ mi trắng tinh, những lọn tóc ngắn vào mềm xoa xuống trán. Giang ngồi thờ thẫn, vô tình bị hút hồn bởi anh. Vẻ đẹp ấy, thật khó tả

“Hát : Con sẽ là cánh chim nha...” Vân mỉm cười nói, nụ cười chứa đựng những nỗi đau mà một đứa trẻ 8 tuổi không nên có

Giọng của anh trầm ấm, hoà với tiếng guitar trầm và vang, với tiếng hát trong sáng thơ ngây của lũ trẻ, khiến người ta thấy nhói đau. Vì chúng không thể như những đứa trẻ khác

Ba sẽ là cánh chim, đưa con đi thật xa, mẹ sẽ là cảnh hoa, cho con cài lên ngực...

Khoảnh khắc ấy, Giang tự nhủ mình sẽ không bao giờ có thể quên. Tiếng hát, tiếng đàn quệt vào nhau thật ấm áp. Thời gian như ngừng trôi. Không còn những muộn phiền tầm thường trong cuộc sống, không còn những ham muốn về tiền bạc dung tục và ảo tưởng trong thế giới của chúng ta. Từng cơn gió vô tình lướt qua bụi hoa lưu ly, những bông hoa bay lên, lơ lửng giữa không trung trông thật mỏng manh, dễ tan biến mất. Còn Đức, giống như một bức tranh thủy mặc, ngồi giữa khu vườn, ôm cây guitar, khiến lòng cô không khỏi rung động.

Phải, rung động, có chăng là cô đã yêu người con trai ấy...

Giờ phút chia tay bịn rịn. Vân đứng im lìm, ôm mặt khóc nức nở:

- Thỉnh thoảng, các anh chị đến chơi với bọn em nhé! Nhất là chị quê kem, đến thường xuyên được không?

Giang ôm lấy con bé:

- Ngoan nhe, rồi chị sẽ đến.

Mấy đứa khác không khóc được, mím môi gật đầu

Vân bá cổ Đức:

- Anh cũng đến thường xuyên nha. Anh và chị My, cả phải học nấu ăn cấp tốc thì trình độ mới khá lên được.

Đức xoa đầu Vân:

- Hứa ngoan, kiểu gì anh chả quay lại.

Tất cả mọi người trèo hết lên xe, về nhà mình

Bóng tối dần buông

Nếu ai cũng có thể hồn nhiên như những đứa trẻ

Nếu sau này, tình yêu giữa người với người có thể dễ dàng tin tưởng nhau bằng một lời hứa như thế

Thì biết đâu, biết đâu đấy, mọi việc đều có thể tốt hơn chẳng?

10. Chương 10

Những sự việc cũ kết thúc cũng là lúc những sự việc mới bắt đầu

Chuối ngày nhàm chán kéo dài với những cơn mưa cuối thu đầu đông. Những giọt mưa lạnh, thấm vào da thịt. À, thì ra là mùa đông đã đến

Giang ngồi cẩu kính trên chiếc giường, vừa ngồi bắn Gunny vừa húp mì tôm trong cái bát lớn. Hôm nay đúng là xúi quẩy. Noname, Rojer và mấy người nữa đều không lên, khiến lũ cấp thấp thừa thế làm càn, cưỡng ép Giang đi ả Gà thường, cực nản. Hơn thế, dạo này Hoà Bình mất điện triền miên, mẹ rồi không có việc gì làm nên đi buồn dưa lê, bán dưa hấu, lãi nhãi mãi không thôi. Tâm trạng của thể gian ảnh hưởng vào, khiến Giang đã chán lại càng thêm nản.

Đang kích từ chối đồng lời mời ngó ngàng của đám Interpol thì điện thoại của cô reo vang. Nhạc chuông mới đổi, bây giờ là bài Telephone của Lady Gaga.

“Alo!” Cô đáp, giọng có phần hơi vô lễ, cẩu kính

“Alo. Em đang làm gì vậy?” Bích Ngọc ở đầu dây bên kia vui vẻ nói “chị Ngọc đây. Em rồi không?”

Giang suy nghĩ khoảng 5 giây rồi gật đầu: “Dạ có, sao ạ?”

Ngọc đáp giọng thâm trầm nham hiểm: “Đến hội đi, có việc”

“Việc gì ạ?”

“Đến rồi biết”

*

Hội sinh viên tề tựu đông đủ, dĩ nhiên là chỉ có lèo tèo bốn móng. Đại mỹ nhân Linh Giang một nàng, vịt bầu lấm chuyện Bích Ngọc một con. Ác quỷ boss chủ 1 tên, phu quân vịt bầu Anh Tuấn một nhân.

Bích Ngọc ngồi vắt chéo chân trên chiếc ghế dài, gật gù đầy vẻ triết lý. Hôm nay chị ta mặc một cái váy xẻ ngắn màu đen, tóc đã cắt đi một ít, giờ chỉ còn ngắn đến ngang vai, trông có phần hơi già dặn. Anh Tuấn ngồi cạnh, im lặng uống nước, chốc chốc lại hỏi: “Em có khát không?”

Người thâm trầm nhất có lẽ là Minh Đức. Anh ta lại mặc cái kiểu sơ mi đen quen thuộc, đổi sang khuy gỗ màu nâu quy phái, được chạm khắc những hoạ tiết kì cục khó tả. Anh ta ngồi dựa lưng vào ghế, mắt nhắm hờ, hơi thở đều đặn, giống như một bức tượng đá được chạm sắc vô cùng tinh xảo. Linh Giang nhăn nhó hồi lâu, rồi rụt rè bước tới.

“Chị gọi em có chuyện gì ạ?”

Bích Ngọc cười tươi như hoa:

- Chào em, hôm nay chị bàn với mọi người về một vấn đề vô cùng hệ trọng. Mọi người không thấy, My và Vũ đã dùng dằng quá lâu rồi sao? Không ai muốn tác hợp cho họ à?

Cả đám im re.

“Anh không thích lằng nhằng!” Tuấn thẳng thừng nói.

“Em theo anh!” Ngọc cũng vô cùng thẳng thừng, còn quay sang nhìn người yêu với ánh mắt tràn ngập tình yêu thương

Giang đơ đờ nhìn hai người. Tổ vẽ rất quan tâm đến nhau, tâm đồng ý hợp, chủ yếu là muốn nói, anh chị đây giao toàn quyền cho em

“Vậy chỉ có mỗi em làm?” Giang rên rỉ bằng giọng ai oán. Đúng là đàn chị khoá trên, dù ở bất cứ nơi đâu, bản tính thích bắt nạt đàn em khoá trên cũng khó lòng có thể thay đổi được

“Không, dĩ nhiên là cả Đức nữa” Ngọc đáp, cắn miếng bánh mì trên tay Tuấn đang xòe ra.

“Cái gì? Sao lại có tớ ở đây?” Đức đang tự kỷ ~ ing, giật mình hét toáng lên. “Bích Ngọc, cậu thích tạo kịch bản phim truyền hình dài tập thì cứ tạo với người yêu cậu, đừng có lôi tớ vào”

“Chả liên quan” Ngọc đáp ‘Nhưng cậu nhất định phải đi.Vì cái này’

Cô bấm máy khảng 5 phút, sau đó xoay màn hình ra. Clip Đức nhảy một con vịt đã qua vi xử lý không những nhìn ngộ một cách bất thường, lại còn rõ mặt. Đức ngồi trên ghế dài, mặt từ đỏ sang trắng, sau đó sang xanh. Anh run run mấp máy môi:

- Sao cậu...lại có?

Lúc đi về, đề phòng trường hợp My lấy cái clip đó trên anh, anh đã xoá sạch các dữ liệu về clip này. My giận giữ, mặt sầm sầm, lạnh lùng quay đi, suýt nữa ném Iphone vào cầu tiêu nhà vệ sinh. Chẳng lẽ cô bé lại lấu cá đến vậy?

“10 phút trước khi cậu xoá, mình đã kịp thời bluetooth chui. My không biết. Thế nào, sợ chưa? Hớ hớ hớ” Ngọc cười đắc ý.

Kiểu cười kinh dị này xuất phát từ loạt truyện Bí mật tình yêu phố Angel. Hồi năm hai, Ngọc rất thích đọc truyện đấy, còn bắt chước kiểu cười của Kim Nguyệt Dạ, khiến Tuấn mỗi lần nghe đều thấy run rẩy rùng mình. Tuấn nhú mày, chịu thua:

- Vậy làm gì?

“Cậu với Giang chỉ cần cùng nhau tác hợp cho hai người đó là được. Mình sẽ đưa ra sáng kiến, được chứ?” Ngọc đáp

“Cậu đưa sáng kiến, thà mình tự nghĩ còn hơn” Đức lắc đầu, đứng dậy, thầm khen Ngọc thông minh. Vụ này hồi, có thời gian ở bên cạnh Giang nhiều hơn, phiền chút cũng đáng. Giang thấy vậy cũng chào rồi lon ton chạy ra ngoài. Đợi hai bóng người đi khuất, Ngọc mới lần ra cười bò:

- Anh thấy em thế nào, thông minh chứ? Còn nghĩ được ra kế hoạch tác chiến 1 mũi tên trúng hai con chim. Quả là two kill, quả là destiny, rab reborn. Khó khó khó!!!!!!

Tuấn nghe người yêu tự sướng trên sô pha, không khỏi ngán ngấm. Đổp chất lại cô ấy chắc chắn sẽ chết rất thảm, nhưng Ngọc à, em sai rành rành ra đấy, có biết không. Thi Anh bằng B được có 20% thực lực, còn lại toàn là anh làm cho hết, vậy mà bày đặt nói tiếng Anh, quả là đáng sợ. Và dây tơ hồng, là red ribbon, có phải red reborn đâu? *

Thế là, nhờ phước của đại ca Bích Ngọc, kế hoạch liên kết cặp đôi cũ chính thức bắt đầu.

Một buổi sáng đầu đông, trời xanh mây trắng, lá rụng đầy sân, giờ triết học siêu siêu buồn ngủ, Giang ngồi nghiêm chỉnh trên ghế, cười ngọt ngào với My:

- Hey, honey. Cuối giờ đi uống cà phê với tớ chứ?

My nghe Giang nói “hey, honey” mà cảm thấy mình mất đến 3 năm tuổi thọ, nhìn cô bạn nghi ngờ:

- Cậu muốn dụ tớ trả tiền?

Giang lắc đầu

- Muốn tớ giả làm đồng tính cắt mấy cái đuôi của cậu?

Lại lắc đầu

- Muốn giới thiệu tớ cho bạn cùng lớp cũ...?

Giang lắc mạnh, giận dữ:

- Bạn yêu quý, trong mắt cậu, tớ là loại người như thế sao?

My lạnh lùng đáp:

- Chẳng lẽ không phải?

Giang nhăn nhó, tinh linh tâm hồn chết trong vũng máu khô. lạy trời, trong mắt bạn bè, hình ảnh Giang từ lúc nào lại tụt hậu đến thế chứ? Cô mở ví, xòe tiền ra:

- Nhìn đi, không hề. Tớ lừa cậu khi nào chứ?

My ngấm nghĩ một lát rồi gật đầu:

- Tạm tin cậu. Cuối giờ đi nhé.

Sự thật, Giang là một người bạn tồi

Nghĩa là, Giang bán đứng My thật

Tuy nhiên, cô nàng này, mặt dày hơn cả tường nhà tù Côn Đảo, làm việc xấu còn tự bào chữa: “Cái này là tốt cho My mà, không phải sao?”

Thực ra Giang đã tính kĩ: không chỉ giúp bạn mà còn được lòng đàn chị. Tiền xin trợ cấp có thể tiết kiệm, vì khi mình chuồn thì những nhân còn sót lại sẽ phải trả tiền, đúng là con người nham hiểm

Cùng giờ cùng phút cùng giây, trong tiết Xu hướng kinh tế và đầu tư tài chính, Vũ và Đức khinh thầy bỏ bạn, ngồi trong góc tối, thủ thủ với nhau:

- Cậu có muốn cùng tớ gài bẫy My không?

Vũ lắc đầu:

- Dĩ nhiên là không. Cô ấy cần một tình yêu chân thành, không vắn đục.

“Thật sao? Vậy cậu đã làm được gì cho đời?” Đức nhếch mép

Vũ quyết định im lặng, trình độ xoáy của cậu ta cũng đáng cùng đẳng cấp với giáo sư Xoay là cái chắc

“Mình thấy, Giang ngày càng làm mình làm mất, coi khinh cậu”

“Mình thấy, hôm trước em ấy vui vẻ đi cùng đối tượng xem mặt mà dì sắp đặt”

“Mình thấy, trong mắt My, cậu chẳng có tí giá trị gì cả”

Vũ càng nghe mặt càng biến sắc, dù trong góc tối cũng thấy rõ màu trắng nhợt kinh dị

“...Vậy mình phải làm gì?”

“Cậu chỉ cần dính theo mình thôi, còn lại đều do Giang lo hết”

“Còn nữa, nếu thành công, mình sẽ lấy cái bình nạm ngọc cổ của nhà cậu, khi nào hai người có con mình sẽ lấy nốt cái vại gốm thời Lý nhà cậu”

“...” Câu này khiến Vũ ngậm tằm. Cậu ta thấy nhà mình là hàng đồ cổ, muốn tiện tay vét của chắc?

Phi vụ này, phải nhờ đến sự góp mặt của cô bạn Học viện tài chính Lê Ngọc Trinh

Tuổi: 18

Giới tính: chưa rõ (^.^)

Cung: Kim Ngưu

Đặc điểm: ngũ quan xinh đẹp, đại não chứa toàn GV

Sở thích: unti SNSD, fànic Suju, thay vì Dong Bang như Ngọc Anh và Giang

Quan cà phê hôm nay khá vắng khách Giang để My ngồi xuống bàn số 8, sau đó vào nhà vệ sinh lập kế hoạch tác chiến

“Cô nàng ấy đến rồi à?” Trinh quệt nhẹ son môi màu cam “VẬY là mình ngồi bàn số 7, chờ anh ta, sau đó bông đùa, hắc?”

Giang gật đầu:

- Làm cô ấy ghen, nhưng không được để cô ấy bỏ về. Mình ra đây, cố gắng nhe.

Sau đó, cô gọi điện cho Vũ:

- Không phải anh rất dai dẳng, mặt dày sao? Cứ thế là được. Cô ấy muốn đi đâu, anh cứ bảo “thật trùng hợp” cho em

11. Chương 11

Rin đang chiến tranh lạnh với bố mẹ, tâm trạng không được tốt, nên quyết định cho ít máu me vào truyện Con đường rợp là vàng bay, Vũ và My bước đi, cảnh tượng rất chi là đẹp, Người con gái như búp bê, dịu dàng khí chất. Người con trai tri thức, ánh mắt đắm đuối yêu thương

Đáng tiếc, chàng trai ấy lại là người khuôn vác đồ

Lý do: My có cái khẩu mua quần áo, nói vắn tắt là, ném tiền qua cửa sổ

Giang thấy thế rùng mình, nói với Đức:

- Nhà cô ấy rất giàu? Toàn mua thế này?

Đức đáp:

- Không...

- Hôm nay chẳng qua vì phu khuôn vác là hần ta, nên con bé mới mua ít thế thôi

Với Giang, 2 là số nhiều

Với anh em nhà người ta, gần 30 đôi giày vẫn được coi là: còn ít

Có lẽ trình độ của mình là âm, là thảm hại, thôi không đo. Tuy nhiên, thấy Vũ sắp phải dùng đến răng, đủ thấy rằng nàng đang cố xử tội anh ta thật nặng, và anh ta thì sắp biến thành cái móc quần áo

“Này, anh Vũ...” My chạm tay vào cái váy xếp nếp kiểu baby doll, khẽ hỏi

“Uhm...”

“Anh nghĩ thế nào về cái cô Trinh ấy?”

“Uhm...”

“Anh Vũ...”

Rất lâu sau, My vẫn không nghe thấy tiếng trả lời. Đang định giận dữ quay lại để chỉ trích nọ, thì My ngậm tăm luôn:

- Nhiều quá rồi, sao anh không nói?

“Nhìn anh giống người có mồm mà nói lảm à”

My mặt nhăn như khi đột, đứng ngẩn Vũ rất lâu mà không biết có kẻ chụp lên mình, còn đề cái tự là “Anh mắt đắm đuối”

“Em làm gì vậy?” Đức ngạc nhiên hỏi, vẫn chưa hết xúc động bởi hồi về cái nắm tay ấm áp mềm mại của nàng lúc nào kia

“Viết báo cáo cho chị Bích Ngọc, tiện thể xây dựng dịch vụ luôn. Tựa đề, dịch vụ này đã nối liền duyên của biết bao chàng trai cô gái” Giang tiếp tục bấm máy lia lịa. Phất sợ, cô nàng này, thực dụng khiến người ta không biết diễn tả bằng mỹ từ gì thì hơn

“À...” Đức đáp thờ ơ, cảm ơn trời phật vì lúc này không mưa cả phê cốc giấy, nếu không thì bây giờ đã phụt tung toé ra ngoài, thật sự rất mất hình tượng

Ngoài kia, My thờ dài rồi nắm lấy vài cái túi:

- Haizzz...Để em xách cho

“Hôm nay em đi nhưng đâu vậy?” Vũ hỏi

“Xem nào...” My lôi Iphone, hôm qua thấy Giang đã xếp lịch cẩn thận rồi mà “Ồ, cô ấy muốn mua bình ở Bát Tràng, xa ghê nhỉ? Hay thôi...”

“Vớ vẩn, cái gì mà xa. Bắt taxi được rồi. Em đã hứa thì phải thực hiện chứ?” Thực sự rất cảm ơn Giang, đồ nhiều như vậy, chắc chắn sẽ ngồi được cạnh cô ấy

Tuy nhiên, cả cái đám bậu xậu này, trừ Đức ra đều không lường được tác dụng của “ghế trước”

Vì đồ nhiều, nên Vũ chìm vào đồng hồ ở phía sau, còn My ngồi vui vẻ nói chuyện với tên tài xế ở ghế lái. Đau buồn thay, hần cũng rất trẻ, khiến Vũ lửa giận bốc lên phùng phùng, cố gắng kiềm ý định cầm dao phay mổ thịt lợn chọc tiết tên điên kia

“Sax, hôm nay đầu đông mà sao trong xe nóng thế nhỉ? Anh bật điều hoà lên đi” My phẩy phẩy tay

“Nóng thì em cởi áo khoác ra. Điều hoà xe hỏng rồi” Tên tài xế huýt sáo đáp

Vũ ngồi đằng sau, gào lên:

- Không được!

Tài xế quay lại, chớp chớp chớp mắt, ngạc nhiên tột độ:

- A ha, thất lễ chút, nhưng...anh ngồi ở đó thờ lúc nào vậy?

My không nhin được cười, còn Vũ ngồi tự kỷ ~ ing

Giá trị của anh sụt thê thảm như thế từ lúc nào vậy? Thực ra, cái trò này vô cùng, vô cùng ngu muội

Trình ngồi bàn số 7, ăn mặc sành điệu, tỏ vẻ dân chơi thì nghe thấy giọng của My rừ rì đằng sau:

- Đây, Giang, cậu có thấy không? Bà chị ngồi sau bọn mình bao tuổi rồi nhỉ, trông già ghê!

Giang đang thưởng thức ly Capuchino thơm ngọt, quay mặt ra cửa sổ thì capuchino phụt hết cả ra ngoài. Cô có thể cảm thấy cơn gió lạnh lùa từ đằng sau tới, tóc gáy dựng ngược:

- Ha ha, cậu cứ nói quá. Mình thấy cô ấy trẻ đấy chứ, bằng tuổi bọn mình thôi

My lạnh lùng hừ mũi:

- Mình thì nghĩ chắc cũng khoảng 25, 26 tuổi. Còn nếu bằng tuổi bọn mình...haizzz, thanh niên bây giờ xuống cấp kinh khủng

Giang muốn chui xuống đất, thật sự muốn chui xuống đất. Trình à, cậu đừng tạo gió đùa điều dân được không?

Cánh cửa đẩy ra, Vũ trông rất phong độ, ngơ ngác ngác bước vào.

“Hey, honey, em ở đây” Trinh hét to lên, rõ ràng là giận cá chém thớt, quyết tâm biến giả thành thật. Không hổ là bảo bối câu lạc bộ kịch, biểu cảm khuôn mặt cực chuẩn

My suýt nữa đánh rơi cốc đen đá xuống đất

“Em đến lâu chưa?” Vũ mỉm cười, hoà nhập vào câu truyện. Mặt My, không nhìn cũng biết là đen đi một nửa

“Vừa mới thôi” Trinh nũng nịu “Honey, anh trả tiền đây nhá”

Giang chớp lấy thời cơ:

- Oh my lady! Vũ, anh cũng đến đây sao?

Vũ gật đầu vui vẻ:

- Giang, My, hai em cũng đến đây sao?

My lôi tay Giang:

- Chúng mình về!

“Nhưng mình chưa uống hết”

“VẬY TỚ VỀ!”

“Cậu đã hứa là sẽ đi mua sắm với tớ rồi”

Mặt My đen, đen, xanh

“Mình...”

“Ai da, mình đau bụng quá. Cậu ở đây chờ mình được không?”

“Mình ra ngoài đợi” My gạt lên, cô thực sự muốn bóp chết Giang, sau đó phi thẳng vào nhà xác

“Ngồi im, chờ mình” Giang nghiêm nghị “Sao cậu lắm vấn đề thế nhỉ?”

Người lắm vấn đề, dĩ nhiên là Giang

Vừa chạy ra ngoài, cô đã thoáng thấy bóng Đức. Anh hỏi:

- Thế nào, ổn chứ?

Giang giơ ngón cái, cười:

- Dĩ nhiên, em mà lì.

Quán cà phê đầy vui tươi, bài hát vang lên cũng vui vô cùng. My ngồi cạnh Vũ, chờ Giang, tiện thể chơi game ẩn dụ đá xoáy:

“Ồ, ai vậy? Sao anh vẫn không giới thiệu cho em chứ?”

Vũ cười dần:

“Xin giới thiệu, đây là em họ anh. Cô ấy tên Ngọc Trinh, Học viện tài chính”

“Họ hàng? Xa hay gần? Con cô dì chú bác hay ông bà, cậu mợ” My đọc luật hôn nhân, nếu cách nhau ba đời thì vẫn có thể cưới nhau được, là tình yêu tự do không ngăn cấm

“Con của cô của bà của cậu của dì. Sao, em sợ gì chứ?”

Trinh lè lưỡi rất đĩnh:

“Hi. Vậy đây là...”

“Vợ yêu của anh. Sao, xinh đẹp chứ?”

Trình sờ cảm:

- Thích những cô gái như thế này. Vũ, sở thích của anh dạo này thật đặc biệt

“Tôi sao?” My cố gắng ngăn mình mong muốn tát bà chị này một phát

“Trông lạnh lùng, âm đạm, thiếu sức sống, lại vô cùng trẻ con”

“Còn hơn chị, đang học đại học mà như gái ế”

Thấy tình hình, có vẻ không tốt, Giang vội nhắn tin cho My:

- Mình bị tiêu chảy rồi. Đi một mình nhe, by by

My vội vã đứng lên:

- Vũ, giúp em xách đồ nha. Em đi shopping, con gái một mình xách đồ không tiện.

Thấy thái độ niềm nở bất chợt của My, Vũ nhất thời hoá đá. Cô vui vẻ kéo tay anh đứng dậy:

- Đi thôi

Trình giật thót cực đỉnh:

- Xin lỗi, nhưng hôm nay anh ấy phải đi với tôi. Đi nào.

Thực ra vấn đề cũng chẳng nghiêm trọng, một giả một thật, giả làm bập bênh nảy thật. Vũ giả bộ áy náy:

- Sorry, nhưng hôm nay anh bận rồi. Mai nha.

Cả đám bước ra ngoài.

Giang vội vã nắm tay Đức, cũng lôi theo ra ngoài. Có lẽ cô không để ắtàng mình nắm rất chặt, nhưng ngón tay mềm mại và ấm áp đan vào bàn tay dài và lạnh của anh.

Trời mưa lâm thâm, mưa đông.

Trò chơi, có lẽ bây giờ mới được coi là bắt đầu nhỉ? Lại hết mưa

Trời mùa đông mà còn ngu muội hơn mùa hè, mưa nắng thất thường, thật đáng đấm. Giang hai tay hai sủng, một tay là máy ảnh, tay còn lại là bánh kem. Vừa thấy cặp kia xuống, mắt Giang loé sáng, lôi vội Đức xuống, bên mép vẫn còn dính nhệt:

- Đi thôi!

Đức áy náy chút:

- Nhưng, sao ta không để họ tự..

Chủ yếu là muốn đi chơi với cô, đến nơi phù hợp như vậy, vậy mà lại phải theo dõi cái cặp chán ngắt ấy

“Vớ vẩn. đã xem thì phải xem đến hết, anh hiểu chứ?” Thực sự bó tay cô gái này, ham hố thái quá, chẳng hiểu tình ý của người ta gì cả

My đưa tay vuốt tóc, những cơn gió mơn man vờn qua. Vũ, đã được giải phóng khỏi đồng đồ nhờ dịch vụ chuyển phát nhanh, tiến ngay sau.

“Giang nhờ em mua cái gì vậy?” Anh hỏi

“Hừm...một cái bình cổ tròn có hoạ tiết đen và men gốm trắng. Mua xong rồi về nha.” My đáp

Giang thấy thê, vội vã nhắn tin:

- Cậu đã đến Bát Tràng chưa? Nếu đến rồi thì chờ ở đó, mình sắp đến rồi

Đức chỉ biết đứng bó tay. Đúng là kiểu của con gái, chỉ được mỗi cái này là giỏi

Vũ kéo My chạy trên con đường đất:

- Vậy chơi chút đã, chờ Giang nhí.

Bầu trời sau mưa thật trong xanh, xanh không tì vết, không có một gợn mây nào. Trong góc tối, kiềng nấu tay của Giang thật khiến người ta phải run rẩy. Vũ ngóng Bát Tràng, vào chỗ làm gốm của người ta

“Em biết làm bình chứ?” Vũ dịu dàng hỏi, vẻ dịu dàng của anh ta thật...khó tả, không giống thường ngày

“Không, nhưng thử thì biết ạ!” My thấy vẻ đó bất giác đỏ mặt, vẻ đỏ mặt của cô gái lạnh lùng như nàng ta thật...khó nói

Đang thả mình trong cái thứ âm nhạc rẻ tiền thế kỉ XX thì chủ lò gốm thấy hai cô cậu thò mặt ra. Đánh rằng khách hàng là thượng đế, hơn nữa ông lại là đức nhân đại từ đại bi nổi tiếng độ lượng, nhưng đám trẻ này, ngày dỡ tháng dỡ đến, lại chỉ có hai người, chắc chắn là có vấn đề về đầu óc. Ông cười rất khó coi, nhẹ nhàng hỏi:

- Các cháu muốn làm gốm?

Cô gái, không biết có phải cặp này chuyển đổi giới tính không, không hề e thẹn mà gật đầu lạnh lùng. Bà chủ hàng gốm loẹt quẹt đôi dép tổ ong hàng Việt Nam chất lượng cao, mở cửa sau. Một gái một trai, nhìn nhau đăm đăm, đối diện nhau trong lò gốm nhà người ta, thứ nhất vô duyên, thứ nhì vô lối

Mà ở ngoài cửa sổ, trong khung tranh nửa sáng nửa tối, có một cặp khác còn không bình thường hơn, đứng ép sát vào nhau. Đức bị hơi thở thơm tho dồn dập của Giang ép đến tim đập chân run, thân nhiệt tăng cao. Đánh rằng anh rất muốn ôm cô, nhưng thế này thì...Còn Giang, vẫn ham, đứng ngoài cửa, tay bấm lia lịa, mắt mở thao láo

“Chúng ta chưa được về sao?” Đức sốt ruột hỏi, thực sự muốn về bóp chết Ngọc, ý tưởng này thật là vớ vẩn (ai lúc đầu khen ghê vậy trời??!!)

“Dĩ nhiên là chưa, phải bám trụ đến phút cuối” Giang mắt loé sáng, đáp lời

Bên trong, My bắt đầu bắt tay làm cái bô (- _ -)

Thực ra ban đầu, cô nàng muốn làm một kiệt tác. Bản tính của cả họ nhà này, nói bao nhiêu lần rồi, là oai khó tả. Ngón tay bám trụ lâu năm, hai ngón cái vòng vòng, ngón út và ngón trỏ hơi nhích lên một tí, đại loại là muốn làm kiệt tác như Phạm Quỳnh Anh ở MV Người đứng ngược lối. Nhưng tiếc thay, tài năng có hạn, trình độ thấp kém, nên cuối cùng xoay thành cái bô

“Ha ha, em làm cái gì vậy??” Vũ cười ồm ồm, phô ra cái vật không rõ hình thù của mình. Cuộn ba vòng, có vẻ như muốn làm con rắn nhưng thất bại, vòng dưới to vòng trên nhỏ, ý nhị thể người thông minh cũng có thể hiểu được là cái gì

“Em làm cốc uống trà của Nhật!” My tức giận hét lên, lấy thêm ít đất, tay giữ chặt hơn khiến phần miệng hơi loe ra, lại càng giống cái bô hơn nữa

“Cốc uống trà???” Vũ hét lên thất thanh “Ai có ý định uống trà vòng cái cốc ấy chắc chắn là bị điên, hoặc là đầu óc có vấn đề”

“Kệ em” My giận điên người, nỗ lực làm cho nó khác cái bô, nhưng càng làm càng giống cái bô hơn nữa

Người hướng dẫn, hay người canh giữ gì đó, tai đeo earphone, dĩ nhiên là cái máy nghe nhạc rởm của Samsung là kịch, ngồi mơ màng dựa vào tường, bắt đầu...ngáp. Cái này, về trước là phạm trù bức sóng, về sau là phạm trù nhân cách. Cục xxx đi với cái bô, thật hợp cạ

Hoàng hôn...

Chủ lò gốm đứng đơ ra, nhìn hai thành quả cực đỉnh trên tay cặp tình nhân đỏ hây, không biết phải nói gì. Cuối cùng, ông cũng nặn ra được một câu “Cô cậu...chắc chắn muốn tráng men hai thứ này chứ?” Thanh niên bây giờ sở thích thật quái gở, nặn hai vật liên quan mật thiết đến nhau, cũng có thể coi là đại diện cho tình yêu lai láng nhưng lại là xxx với cái bô, thật có óc sáng tạo

“Dạ!” Vũ cười toe toét đáp, đầy vẻ tự hào, nhìn hai sản phẩm của mình đang từ từ được đưa vào nồi men. My đứng chờ ở ngoài, những lọn tóc nhẹ bay trong gió. Gió thổi, mây trôi, cuối mùa thu thật đẹp.

“Em muốn viết gì?” đành rằng là nó không tượng trưng cho cái gì khá khẩm, nhưng cũng là kỉ niệm đẹp của một cặp không hẳn là tình nhân. Vũ nhúng chiếc bút lông vào ô màu nước, múa bút: Chỉ yêu mình em, Bạch Huyền My rất thẳng thắn. My khẽ đỏ mặt, xung quanh vẽ mấy dây hoa, còn dưới đáy mới bí mật viết: “Cám ơn anh, vì tất cả”

Chắc chắn, nếu Vũ biết sẽ rất vui Chắc chắn, nếu Giang sát Đức hơn chút nữa thì anh đã suýt hôn vào trán cô rồi

Taxi lướt nhau, biến khỏi Bát Tràng xa xôi cách trở. Bình đã mua rồi, chơi đã chơi rồi, bây giờ là cô hội cuối để hàn gắn lại vết rạn của tấm gương

Cũng là cơ hội, để chàng trai trong đám rình mò kia, tỏ tình với cô gái

Hồ Tây lộng gió, gió heo may. Mặt hồ gợn sóng, sóng lẫn tẩn. Vũ mua cho My KFC thay vì mua kem thông thường, vì biết cô ấy ghét kem nhất. Vũ ngồi trên ghế đá, cạnh My. My bắt đầu bóc giấy ra đồ ăn KFC

“Tự nhiên em hết hứng rình mò” Giang nhìn gà rán của người ta, thì thầm, thế mà vẫn chụp ảnh. Dung lượng ảnh cô ấy chụp được cũng gần 1GB là ít Sao con gái thích ăn thế không biết, không chỉ ăn tham mà biểu cảm lúc ăn còn vô cùng quyến rũ, thật khiến lòng người bủn rủn. Nhìn khuôn mặt ngờ ngác của Giang, Đức thì thầm

“Anh đi mua cho” Mong cô ấy cũng vui vẻ như ai, dù là đi rình mò người khác cũng hay coi là một cuộc hẹn. Lúc này, khi đứng chờ taxi đến, Đức đã mua cho cô ấy một chiếc móc điện thoại bằng sứ, bên trên trạm khắc hoa dạ lan hương và một chữ tiếng Việt cổ, có nghĩa là: Tình cảm sâu đậm, mãi mãi bền lâu, còn tự mua ình nhưng cô ấy không biết

Giang khẽ mỉm cười, nụ cười ngây thơ như trẻ con:

- Vâng!

Người ta suy nghĩ sâu xa là thế, vậy mà nàng vẫn lơ mơ, tưởng nhầm đây là tình cảm bạn bè, sư đồ, lúc chụp lên đột nhiên thấy tim đập nhanh, mặt đỏ ửng thì nghĩ có lẽ dạo này mình không boả sung tim lợn nê thiếu chất, còn đỏ mặt là do ăn quá nhiều cà chua

Chỉ còn lại một mình, Giang cúi người thấp xuống

Đằng kia, cặp đôi My – Vũ đang bước vào những giai đoạn cuối cùng. My vốn không phải loại hồn nhiên gì cho cam, ăn uống cũng rất ư sạch sẽ, phong cách ăn giống cái đám châu Âu cổ điển, miếng cắn nhỏ, ăn đến đâu lau đến đấy, thật chẳng dễ thương chút nào. Mặt Vũ có hơi méo đi. Trong mắt cái phim Hàn Quốc được thần tượng, vai nữ chính ngờ nghệch, khi ăn kem, cánh gà, v.v...và v.v...đền dính ra miệng, để nam chính mỉm cười đưa tay lau hộ. Nhưng cái phong thái quý tộc của My, không biết kiểu gì mà khó lòng dính được lên mũi, mặt thì đơ ra. Vũ buồn nản cầm ống hút vào coca, ngoáy đều lên.

“Sax, anh đừng uống coca của em, em vừa cho sữa” My hét lên, Hẳn nào khi đ mua, cô ấy dặn nhất định phải lấy đường sữa, hoá ra là sở thích của người ta nó quái dị như vậy

Vũ đứng nhìn xa xăm, sau đó bắm giờ tay bắm chặt lấy hai vai My:

- Chúng ta...quay lại được chứ?

Lon coca của My rơi lóc cóc xuống mặt đất, khiến Giang ngạc nhiên

“Em về” My nói, xóc cái túi đồ trên vai. Ánh mắt cô ấy lạnh như băng, còn mang cái vẻ tổn thương đến khó chịu

“Tại sao lại không được? Tại sao lại cứ thế?” Vũ giận dữ hét lên, chạy theo bám tay cô “Ồ cạnh anh em đã rất vui mà, sao lại né tránh đến vậy?”

My vẫn sải những bước dài và nhanh, hét “Taxi”

Chiếc xe Kia phanh kít lại, nhưng lại bị đuối đi ngay lập tức

“Em trẻ con nó vừa vừa thôi” Vũ hét lên, nắm chặt lấy tay My

“Em trẻ con? Anh bảo em trẻ con? Anh phải hiểu tại sao em lại thế chứ?” My gào lên, giọng như xé vải, xé toạc cả không gian

“Anh đã xin lỗi rồi!!!!” Lúc này còn rất vui mà tại sao chỉ muốn làm lành thôi lại khó đến vậy “Em rõ vô lý!!!!”

“Vậy tại sao anh lại giấu em? Về cô ta? Tại sao lại làm vậy với cô ta, ngay trước mặt em?”

“Anh không giấu! Và cũng không hôn cô ta”

“Anh có!!!!”

“Trời ơi”

Vũ đưa tay vuốt tóc lên vẻ bất lực “Anh chỉ nhìn sát khuôn mặt cô ta, và cũng không có ý định yêu thương đùa bỡn với cô ta. Tại Dũng bị đá, nên nhờ anh yêu xong đá hộ”

“Vậy nếu lại nữa thì sao? Mẹ em cũng vậy, cũng bảo chỉ có thể, mà cuối cùng bà ta bỏ papa mà đi. Bà ta giải thích hai câu, và rồi không thèm quay lại nữa. Anh biết em sợ nhất những điều như thế mà!” My lại hét lên, tiếng hét đau đớn khiến mặt Giang tái mét, bầu chặt lấy những bụi cây tầm gửi

“Sẽ không như vậy nữa!” Vũ đáp “Một lần là đủ lắm rồi, em nghĩ anh có thể tái phạm lần hai sao?”

“Anh lấy cái gì ra mà đảm bảo?”

“Vì anh yêu em”

“Ha!” My với đồng đồ nặng trĩu lao qua đường. Cô thấy vừa giận vừa khó chịu. Tại sao không thể mãi như thế này? Tại sao nhưng ta chưa trò xếp những quân bài, người ta cứ cố xếp cao hơn? Để khi tất cả đổ xuống lại hối hận?

Chiếc Ferrari lao đến thật nhanh

Vũ lao ra, xô My vào vệ đường, định thuận theo đà đó mà lăn nhưng vẫn bị va. May mà cái xe đi rất chậm, chậm vô đối, lại phanh kịp thời nên không ai bị làm sao

Những món đồ bằng sứ vỡ nát

My ngồi bệt ra, những lọn tóc lại bay phấp phới, bàng hoàng

“Tại sao anh...”

“Vì anh yêu em” Vũ khẽ mỉm cười

Những món đồ hầu như đã vỡ hết, nhưng dòng chữ trên sản phẩm của Vũ vẫn còn nguyên: “Chỉ yêu mình em, Bạch Huyền My”

My cố nặn ra nụ cười

“Chúng ta làm lành nhé”

Bên kia đường, dưới tán cây. Đức đã về. Lúc này chiếc xe lao đến, Giang đã hoảng sợ đến cắn chặt máu môi

Có những lỗi lầm, nếu còn sống thì có thể sửa, nhưng chết rồi thì mãi mãi không thể sửa được nữa (Code breaker)

Cô kéo nhẹ tay Đức, định bảo anh về thì thấy anh đứng im không nhúc nhích. Khuôn mặt anh ấy, có vẻ gì đó là vội vàng, hối tiếc và như muốn nắm bắt một cái gì đó xa thật xa

Thực ra không phải ai cũng chờ đợi được

Đức đột ngột, vô cùng đột ngột, nhìn thẳng vào mắt Giang:

- Giang làm bạn gái anh nhé!

Làm bạn gái anh nhé...

Làm bạn gái anh nhé...

Ngày hôm đó, chỉ có một người đồng ý trả lời

Ngày hôm đó, có một mỹ nữ đã luống cuống đến nỗi để rơi chiếc máy ảnh lai nhanh khỏi khu phố náo nhiệt kia

Để lại một bóng người bơ vơ giữa dòng đời lạc lõng

Đành rằng là muốn nắm bắt...

Nhưng đâu phải, ai cũng nắm bắt được! d(^oo^)b

12. Chương 12

Sau nhiều ngày tháng cam go làm keo con voi gắn kết tình yêu của người ta và lời tỏ tình hiệu ứng nhà kính gây shock của Hội trưởng, Giang quyết định lui về phía sau cánh gà, làm công việc hậu cần đáng tự hào gây ra hội chứng nhàn hạ và lưỡi nhác (mà thực ra là trốn tránh người ta vì sợ ngại)

Vì thế mà hôm nay xuất hiện sự kiện trốn học một nhân

Từng cơn gió lạnh thấu sương tràn về, với cái tên gọi là gió mùa Đông Bắc. Hồi trước ở Hoà Bình, cứ mong lên Hà Nội thật nhanh để tránh gió rét, nhưng lên rồi mới thấy thật đau thương, chả ấm hơn là mấy, mà có khi còn lạnh hơn nhiều. Giang mới mua một bộ pijama thời thượng, áo dày thật dày, mềm thật mềm, màu hồng củ chuối mà ai có ý định mặc ra ngoài chính xác là bị tâm thần phân liệt. Cô nằm cuộn tròn trên giường trong chiếc chăn hơi ấm áp, mở máy chơi game. Triết thì triết, ngôn ngữ học thì ngôn ngữ học, đại nường đây chả quan tâm, chỉ cần sướng là được. Đã đổi Omachi gói sang hẳn loại mì cốc hay ăn ở trường trung học, vụn bánh kem rải là tả từ trong ra ngoài.

Hừ, thật hổ với cái danh “mỹ nhân”, bản thủ ghê tởm đến thế là cật

Màn hình sáng lấp lánh, hình động cực shock. Giang mặc xác, vô hồn kích vào biểu tượng Mozilla firefox, đăng nhập Vinagame. Hôm nay đúng là một ngày may, không hiểu gặp sự kiện gì mà cả Guild đều trốn học tập thể. Giang đang hí hửng định hồi thì ngay lập tức được Noname rủ đi rồng khó

[Lilithy_death]: Hello, hôm nay chồng hí hửng ghê é

[Noname_SDS]: (biểu tượng mắt loé sáng, cười nham hiểm) phư phư, vợ nghĩ sao?

[Lilithy_death]: Còn đổi Wow? Chồng à, em nhớ từ sấm sét sang lựu đạn cần khối tiền, mà còn ra hạn một năm, Vip thiên sứ? Hôm qua đập đầu vào tường, lên cơn, hay là nghe theo cái tin vịt có Thế chiến thứ ba, muốn tiêu tiền cho hả?

Noname ở đầu máy bên kia muốn gào lên, vợ chồng mà, sao lại phũ phàng với nhau đến thế chứ?

[Noname_SDS]: Chồng có bồ rồi, khề khề. Bắt đi

[Lilithy_death]: (biểu tượng thổ huyết) Bồ?? Cô gái nào mà mắt có vấn đề đến vậy?

[Đôi cánh thiên thần]: Nn bị điên à? Anh mua wow lựu đạn cho chó gặm chắt? Ném đi, em đang phải lên bằng Ipad đây, anh có biết không?

[gio' tho^?i ma^y tro^i]: Thiên thần của anh yên tâm, nếu Nn khôn kiếp làm em thua ả này, anh sẽ dè hấn ra đất, rồi xxxxyzzzz đến hả mới thôi

[Lilithy_death]: Đồng tính? Biến thái? Xu hướng bạo lực? Thật đáng thất vọng, em mới bỏ bê mấy ngày mà Guild mình đã xuống cấp đến thế này rồi. AW, cậu có muốn cùng tớ chinh đồn lại Guild không?

[Đôi cánh thiên thần]: Bắn! Lili lảm lời quá đấy. Cậu mà làm tởm ả này, tớ sẽ đập nát Ipad, sau đó lùng khắp Hà Thành bóp chết cậu, hỏi thăm cả họ nhà cậu, ông bà bố mẹ nhà cậu

Phát Wow cuối cùng của Nn rơi vào đầu boss, game over. AW out ngay, hẳn là cô ấy rất bận.

Cơn gió đập mạnh vào cửa khu nhà trọ, khiến ý muốn bước ra khỏi nhà của Giang tiêu tan hết. Cô giận giữ đê mê, quyết định không quét nhà, tiếp tục chơi đến phút cuối.

[Bánh mì kẹp ruốc] online

Chat Guild...

[Bánh mì kẹp ruốc]: Xin thông báo với toàn thể điều dân một tin quan trọng: Vị hôn thê xinh đẹp của mình sắp vào Guild, mong các bạn hãy cẩn thận. Cô ấy là hổ cái, cả họ nhà cô ấy là hổ cái, đám bạn cô ấy cũng họ hàng với hổ cái. Mở cửa thiên đường cho nàng ghé vào, mình đã cúng hương muối cho không ai bị ăn thịt, còn đốt rất nhiều tiền giấy, toàn tiền trong trò chơi cờ phú ông

Giang gửi biểu tượng mặt méo

[Lilithy_death]: Một đàn hổ? Chủ guild, ngài đúng là vui tính quá rồi, thuộc tính tăng cao, không phải là đạt đến cảnh giới tiên nhân mà là đạt đến đẳng cấp thần phạt, không phải gà, chó, lợn mèo mà cả đàn hổ? Nói cho anh biết, hổ giấy ta đây quyết bảo vệ lãnh thổ, bảo vệ Nn hiền lành yêu quý.

[Bánh mì kẹp ruốc]:.....

Giang nghĩ tên đó đùa nên cũng gửi một dấu chấm dài

[Bánh mì kẹp ruốc]: (biểu tượng tay bắm đồng minh, mặt trăn trối)....h.. đ...đ...

[Lilithy_death]: kẹt phím hay ung thư giai đoạn cuối? Bị ám sát hay chết vì bệnh? Ồ, Trương Tam Phong, anh cứ die đi, die đi, die đi, die cho cái đàn hổ nhà anh không còn đủ khả năng tiến tới, khả khả

Lại một loạt dấu chấm câu

[Bánh mì kẹp ruốc]: Lilithy, cô quả là rất biết đùa

“Lilithy?” Chủ Guild không bao giờ gọi thế, Giang ngạc nhiên nghĩ

[Bánh mì kẹp ruốc]: Khẩu khí tăng cao, miệng lưỡi sắc xảo!!!!!!!

Đúng là đàn chị yêu thích hệ thống dấu câu, dùng nhiều đến gian khổ

[Bánh mì kẹp ruốc]: Tiếc là...

Lại còn enter liên tiếp, thật đánh nể phục

[Bánh mì kẹp ruốc]: Còn quá thấp kém!!!!!!!!!!!!!!

Hổ cái biến ra khỏi hệ thống chat guild, lập tức hạ cấp của Lili

[Tin tức]: Lilithy_death bị hạ từ Jury xuống Interpol

[Tin tức]: Lilithy_death bị hạ từ Interpol xuống Painting

Giang đơ mặt ~ ing, cuối cùng cũng hiểu lời trăn trối cuối cùng của Trương Tam Phong đại bang là gì h... đ...đ...hổ đang đến

Sai, đại tỷ này không phải là hổ cái mà là khủng long bạo chúa, là thú ăn thịt, mà còn là thú ăn thịt cấp cao lai với sóng điện từ của cá voi và mức độ xảo quyệt của cáo đồng cỏ

Noname, anh giỏi, rất giỏi, cực kì giỏi, giờ này phút này lại out, bỏ mặt vợ con dất dứ nhau ở nơi đây.

Bà khinh, phụt! (âm thanh nhổ nước bọt vào gốc cây như trong manga, rất chi là mất vệ sinh

Sáng nay ta bị lạnh đến thổ huyết

Còn bây giờ ta bị nóng trong đến vỡ ruột

Tất cả các người, chết hết đi!!!!!!!!!!!!!!

(Rin: Còn ý kiến người ta, thực ra cô cũng rất thích dùng dấu cảm thán

Giang: Chết đi, búp! “ánh sáng tắt, xin mời tiếp tục”)

*

Xin nói một chút về lý do Noname out

Là ai thì phần lớn các bạn đều đã đoán được rồi. Mà nhân này, sĩ diện rất cao, giang sơn dễ đổi bản tính khó rời, thấy hổ cái on là lập tức out, hiển nhiên không muốn người ta nhìn thấy mình là đồ bê bối

Cánh cửa bật mở, Bạch Huyền My cùng hổ cái có quả ngực siêu khủng, đẹp từng cm, da trắng môi hồng, là cụ của cụ của cụ mỹ nhân. Vừa thấy chị ta bước vào, Đức đã đứng dậy, lưng dựa vào tường, ánh mắt thâm sâu, nụ cười bí hiểm, nhỏ nhẹ nói:

- Chào chị về, chị cả của em (onee – chan ấy, hiểu không nhỉ?!)

Hổ cái, cụ mỹ nhân cũng thâm thúy cười:

- Chào em, em trai.

Xin giới thiệu, thứ nam, trưởng nữ thừa kế Marry U, Nguyễn Minh Đức và Nguyễn Thiên Mai (tên nghe ghê chết đi được). Gia tộc họ Nguyễn trực thuộc Marry U là một gia tộc ảo đến nỗi người ta nghĩ thế nào cũng tưởng là truyền thuyết, vô đối, quái gở, mà toàn những nhân vật điên điên

Ví dụ điển hình đầu tiên là chủ tịch hội đồng quản trị Marry U, Nguyễn Đức Long, bài tử là Quốc ca, các bài hát thuộc gồm Đội ca, trường ca, hết. Có lòng thù ghét đặc sắc với âm nhạc nước ngoài, nhất là Rock and roll phong cách sống

Những nhân vật còn lại tạm thời chưa cần quan tâm

Bên chiếc đài FM chất lượng cao, cụ ông Marry U đang chống gậy, gõ nhịp chân, ngâm nga theo điệu nhạc: “Vùng lên, hỡi các nô lệ thế gian. Vùng lên, hỡi ai cực khổ bần hàn...” thì bị mấy đứa cháu bất hiếu làm cho gián đoạn

Thiên Mai “bà ngồi bà rung đùi, bà ngồi bà rung chân” mỉm cười nhìn em trai:

- Nghe đồn em đã tỏ tình...

- Lại còn là tỏ tình thất bại!!!

Hổ cái bắt chước mấy mụ dì ghê trên manga Nhật Bản, đưa mu bàn tay lên che miệng, cười phư phư phư. Chuyện là, cái máy ảnh đến có khả năng chơi khăm cực đỉnh, nút quay ngay cạnh nút chụp, lại là quay năm phút tự ngắt. Thế là, trong lúc hoảng loạn nữ chính ấn nhầm, sau đó ném lại, vô tình quay trọn gói cả sự việc cực nóng của chính y và đồng bọn. Thật hay ho, vụ tình yêu tình củm của Mỹ đi vào quên lãng, bây giờ thành tình yêu baby loli

“Cô ấy không từ chối, chỉ là shock quá thôi. Còn đeo móc khoá của em tặng nữa mà” Nói thế thôi chứ cũng lo, cô nàng hôm nay nghỉ rồi, còn móc khoá là trò lừa đảo điển hình mà có.

“Trình mày chỉ thế thôi, lượn đi cho nước nó trong. Chứ hôn phu của đây...” Cười nham nhở, hồng phải nham hiểm “...Nằm trong tầm tay đây rồi”

Nhìn Trương Tam Phong đại huynh lừa tiểu muội loạn tên đang ngồi uống trà rất phong thái ở phòng khách, thật khó tưởng tượng cảnh ông bị bà chị chán tình bắt nạt sẽ ra thế thống cống rãnh gì

“Em thấy chị coi anh ấy như thú cưng, còn anh ấy coi chị như nữ hoàng thì có” Mỹ nhanh nhẩu. Cô bé vẫn còn đang ngây ngất vì vừa mới liên kết đôi với hệ gió Đình Thiên Vũ

Thực ra, tình yêu của hai người này vốn là tình yêu xét đánh. Trương Tam Phong, trước là đàn anh trong Đại học ngoại thương, làm việc ở Anh quốc xa xôi mất gốc, thỉnh thoảng về nước tình yêu tình củm. Một ngày, trời âm u đất mịt mù, hai thằng gù đi chung một chiếc dù, anh ta vô tình đắm vào ba chị Thiên Mai

Sự việc sau đó, chỉ có thể diễn tả bằng tư tưởng, đại loại là xxxxyyyzzz, chỉ trong một tuần, ông anh bị bạo hành đã ham hồ đến cùng cực, tình yêu sấm sét nảy sinh, chuẩn bị cưới nhau

“Ô hô hô, hôm nay có con nhóc dám gọi chị là hổ cai, chị dùng nick hôn phu cho con bé xuống đáy xã hội. Tội nghiệp con bé, bé thế mà khổ.”

Đức vẫn khí chất mỉm cười, thực sự muốn phọt: “Chị bắt nạt mình em còn chưa đủ, quay sang bắt nạt cả vợ em trên game, về sau em đâu về chắc còn bắt nạt luôn cả em đâu nữa”

Anh đứng dậy, ôm laptop Apple, nhanh nhẹn bước đi. “Chúc chị ăn ngon miệng, ăn xong ngộ độc thực phẩm die luôn thì càng tốt

Thiên Mai nhẹ nhàng dịu dàng: “Chúc em có dũng khí tiếp tục đi tỏ tình, tỏ tình xong bị từ chối nhảy luôn xuống sông Hồng tự tử thì càng hay”

Hai chị em nhà này...haizzz...

Xoáy nhau đỉnh quá!!! (>o<) có=“” chút=“” vậy=“” thôi,=“” mấy=“” bạn=“” chịu=“” khó=“” nhé!=“”>

Không biết có độc giả nào còn nhớ không, như đã nói ở chương đầu, mami của Giang (hay một phiên bản khác của mami tác giả) là một nữ nhân vô cùng hà tiện.

Vì thế, laptop của Giang, rõ ràng làm mác Vaio nhưng lại là hàng second hand

Cô nàng vừa đỡ được tam trạng muốn hoá thành tia sét để đánh chết hổ cái nhà người ta, đang đê mê vì vừa diệt được rồng thường (thực chất là các thành viên khác toàn bản hộ để tạ lỗi), tay bấm loạn xạ, mặt mắt hớn hở. Nhận quà trong ải chiến rồng có giá trị rất cao, đen đủi phọt phẹt nhất cũng nhận được lu vàng. Đang kick vào ô số 3, nhận được huân chương cao cấp thì cái máy mang tiếng Vaio tắt cái bụp

Mong ước thứ nhất của Giang là tự tử, hoá thành Zombie sankarea, đầu thai chuyển kiếp, hoá số luôn hồi

Mong ước thứ hai là về hỏi tội mami nơi phương xa, bòn rút tiền mua phụ kiện cho Giang để đi tút lại nhan sắc

Dĩ nhiên, cả hai đều không có khả năng thực hiện, khiến Giang bị trầm uất nặng, vớ cái gối trên giường ném vào tường. Gối lệch hướng bình hoa, bình hoa vỡ choang. Mảnh vụn bình rơi xuống, va vào mấy cái bát, khiến đồng bát cũng vỡ vụn.

(T.T)

Linh Giang cảm thán, gọi điện cho “những người bạn thân”, Ngọc Anh đầu bảng:

- Hi!

Loading một lúc

- Hi!

- Cho mình mượn laptop

- Mình đang làm MV chế, thấy Diamond cũng hay, chế cực chuẩn

- Vậy thì cắt đi, mình mượn nha

Im lặng rất lâu, thật tốn tiền điện thoại.

- Cậu mơ à? Không phải máy cậu là Vaio sao?

- Hàng sơn trại, đang phát điên đây này

- Té!

Ngọc Anh lạnh lùng cúp máy, còn tự bào chữa là giúp bạn đỡ tốn tiền điện thoại mới sợ. Giang lẩn, lẩn, lẩn, tưởng bạn bè cùng trường sẽ giúp đỡ nhau lúc hoạn nạn, ngờ đâu...

...ngờ đâu...

...người ta coi trọng MV hơn bạn thân.

Lại tiếp tục trầm uất nặng, đập đầu vào tường, khiến cô bạn phòng bên cạnh đang im lìm giấc mộng phải giật mình thốt lên:

- Sax, sao dạo này mà cũng có động đất nhỉ?

Dĩ nhiên, đâu là con người không từ bỏ hy vọng, lập tức gọi điện cho Ngọc Trinh

- Hello baby!

Cụp!

Người ta đập máy tại chỗ!

- Trinh yêu quý...

Cụp!

- Con diên này, có để người ta nói không? – Giang thực sự phát rồ, cố ngăn cơn giận phi cái điện thoại xuống mặt đất

- What?

- Cho mình mượn laptop

Cụp!

- Mình cần dùng khẩn cấp mà...

Giang gào ầm lên, mới nẹp thẻ thôi, vậy mà lại phải đổ vào mấy trò vô bổ như thế này

- Cậu có xe máy?

- Ko hề

- Cậu thừa hơi?

- Vớ vẩn

- Bị ầm đầu?

- Có...mà không, chắc chắn không

- Vậy giỏi thì cậu đến chỗ tớ lấy máy đi xem nào!!!!!!!

Ngọc Trinh giận dữ, tiếp tục tung kinh quyền Các loại thuế cảng. Mơ màng một lúc, Giang mới nhớ ra, cô bạn này học ở nơi phương trời xa.

Gào!

Đang nhũn phèo như bánh bèo thì cứu tinh gọi điện đến cho Giang:

- Cậu đi ăn Pizza không? Tớ mời - Số lạ, nhưng nghe cái giọng lãnh đạm biết ngay là Bạch Huyền My

- Hehe...My so baby, ỉnh mượn laptop nha...

Chần chừ, một lúc, My hỏi:

- Cậu làm gì? Xem xiếc? Hay viết nhật kí?

Giang cảm thấy cần phải bảo vệ danh dự ỉnh, trước khi nhân cách bị sứt đến thảm hại:

- Diên à? Mình chỉ chơi game online thôi

- Vậy đến phòng Hội sinh viên là dùng, Vũ thỉnh thoảng cũng trưng dụng đấy. Vui ghê, cậu không đi, mình có thể đường đường chính chính rủ Vũ đi ăn, đỡ tốn tiền

Không hổ là người đang yêu, bạn bè như tay chân, người yêu như áo quần, dù cụt tay cụt chân cũng quyết không khoả thân chạy rong ngoài đường

Giang hớn ha hớn hỏ, cấp thêm một quyển sách trên giá tổ về tri thức, phẩm phẩm tiến đến cái máy tòi tào của Hội sinh viên.

Lilithy_death is now online

[Rojer_moneydog]: Ô dề, người đẹp bị hạ cấp quay lại rồi. Lúc này tức không babe?

[Lilithy_death]: Bình thường như cân đường hộp sữa! Vô tư dề, Lili thần thông quảng đại, tâm như ăn đút hải hà, nguyện theo lời dạy của Đức phật, mỹ nữ báo thù chơi bắn cũng không bị **** (học theo Boa Hancock, “vợ” hờ của Luffy), về sau nhất định sẽ tìm cách *** hại mụ hổ đó

Rojer và Milk nhìn nhau, mặt đầy biểu cảm. Lili đúng là cái đồ hổ giấy, chứ hổ cái mà ở đây thật thì cô đã không dám nói vậy rồi

[Milkface]: Khổ thân, hay là để anh tặng em thương cổ ra hạn một năm nha

Giang chớp chớp mắt, gõ lia lịa

[Lilithy_death]: Thật sao?

Vợ chồng nhà người ta, tâm đồng ý hợp đến gai người, chat lại cùng một lúc

[Rojer_moneydog]: Mơ đi cưng!

[Milkface]: Còn lâu nhá!

Giang làm biểu tượng mặt xấu, nếu đùa thì còn dụ người ta làm gì?

Lính mới, pepepipi đột nhiên nhảy vào

[Pepepipi]: Các đại huynh đại tỷ có thấy sư huynh Noname đâu không?

Giang ngồi đờ một lúc, rồi gật gù

...Sao...không thấy chồng đâu nhĩ? Nói đến chồng của Giang, các bạn muốn gọi là gì thì gọi, đang tiến đến hội sinh viên

Nguyên nhân: Bị hổ nường làm cho phát điên, bị đôi yêu nhau nào đó chiếm vườn vui vẻ đến phát khùng

Mục đích: Tìm chốn bình lai, tự tử sau đó được chôn cất tử tế

Đức bước chậm trên con đường, mặt mày lạnh lùng (nếu là người bình thường thì phải là buồn như đưa đám), một phút toả khói, thu hút ánh nhìn của bao cô gái từ già đến trẻ. Có mấy cô bé còn then thùng chào, dù chẳng biết đây là đâu

Hừ, ý kiến gì, hám giai là bản chất của đàn bà con gái, giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời

Vừa bước vào phòng, anh đã thấy một mỹ nữ thường ngày hiền thực là thế, giờ đây đang gào rú hùng hổ, rửa con gà trong bộ lac khó sao mà ngu, bắn phát nào chuẩn phát đấy, làm máu của cô cạn kiệt

Nhớ lại vụ tỏ tình bực phát ngu muội ngày hôm trước, anh không khỏi buồn cười về mình, muốn đến xin lỗi cô một phát

“E hèm...” Anh hắng giọng dừng sau lưng cô, nhưng lại hèm với hèm đúng lúc cô thét

“Pepe bị điên à, Wow vớ wow vẩn. Mất nhiệm vụ ngày rằm thì chết với tôi”

“Hèm..” Lại hắng giọng, mong cô đừng có...

“Vô đối, chết tiệt” Giang gào lên, ném mạnh con chuột xuống sàn nhưng dây ngắn quá, con chuột không rơi được nên lúng lằng, lúng lằng. Cô kéo mạnh con chuột, cho nó rơi hẳn xuống thì thôi

Anh khề mím môi, lông mày nhíu lại, chậm nhẹ vào cô một phát:

- Giang này...

Ầm!

Giang chậm chạp quay lại như Asimo, cổ rắc rắc, hình ảnh của vụ tỏ tình hôm trước đã nguôi bớt trong suốt những ngày trôi bởi lại ú lên, bắn ra tung toé. Cô thể hiện rõ sự sợ hãi của mình, lao nhanh ra, ưỡn mạnh đực chạy như điên. Trong quá trình chạy còn bỏ lại mũ, chấm, dép, chấm, khăn tay, chấm. Lúc chạy còn đâm vào cột đèn trước cửa phòng, chấm

Đức thấy cô không chịu chấp nhận hiện thực, cười buồn nản, định tắt máy nhà trường, mở quả Apple ra, thì thấy trang bị cực chất, bộ đồ cao bồi, tóc công chúa, mặt nạ băng dán và cái cánh thần gió phát phới bay

Khoé môi giật giật có chút kích động, anh lôi cái chuột dưới sàn, cắm vào, di ra

Name: Lilithy__ death

Guild: X icchan

Sever: Gà chiến

....

Lili à?

....

Chẳng phải chính là cô vợ của anh trên Guild sao?

13. Chương 13

Trắc nghiệm của tác giả: Nếu bạn có cơ hội nắm trong tay người mà mình muốn cưới, bạn sẽ làm gì?

A.Lợi dụng điểm đó, cưới. Về sau giải thích với cô ấy là được

B. Lợi dụng điểm đó, cưới, biến từ chồng ảo thành chồng thật, có 12 đứa con. Khi yểu rồi thì sẽ sẵn sàng tha thứ

C.Không lợi dụng, tự thân vận động, cưới

D.Coi như không biết gì, mình vẫn là mình, cô ấy vẫn là cô ấy, yêu bằng chính sức mình

Rin gờ cái này ra cho Đức xem, thấy mặt anh ta hầm hè lạnh lùng, tưởng sẽ gạt phắt đi, ai ngờ anh ta ngoáy bút khoanh B.

Phải, đừng quên, con người này rất khó lường, Giang mà rơi vào tay anh ta, cộng thêm ngòi bút cực biến thái của tác giả, nhất định sẽ bị ăn cho bằng hết

Thêm một điểm cộng cho Đức

Về phía Giang, cô nàng ngây thơ đại diện, không biết mình sắp bị ăn, ngoài nỗi lo học hành thi cử, yêu đương đủ thứ còn nỗi lo cơm áo gạo tiền, kiếm việc làm thêm để nuôi sống Vaio và Gunny đang trên đà thăng tiến.

Chả mấy mà một ngày mới bắt đầu

Ánh nắng chói lóa, xóa hết bóng tối, khiến Giang bị lộ chân tướng, ử dột. Giống như đại nương oai tư vi nào đó, ngoài mặt thì vẫn khí chất hơn người, ánh sáng lung lung, bên trong thì trên đà sụt giảm, thôi rửa mặt

Tiết đầu tiên là môn học đã từng bị đứt vì một học sinh to gan, ngôn ngữ Anh. Vừa vào lớp, bé Loli Hương Trà lao tới:

- Hura, lâu lắm mới thấy Giang đi học!

Giang bĩu môi đáp:

- Mình mới nghĩ có hơn một ngày, cậu làm như mình là kẻ xấu xa, thường xuyên trốn học vậy

Bộ ba quái thú:

- Công chúa à, ý của Loli cũng giống ý bạn này, một ngày không gặp người đẹp mà thấy dài cả ngàn năm

“Vậy tôi sẽ tránh gặp thường xuyên, cho ba người thọ thêm mấy ngàn năm tuổi.” Giang lạnh lùng đáp, ngồi vào chỗ, bắt đầu vừa nghe cô giảng vừa thì thầm nói truyện

“My...” Giang thì thầm, trong tiếng của cô ở dưới “The world the secret...”

“My...” Lay khẽ, thấy My sao chăm chú học quá thể

“Nàng có không trả lời ta, liệu có gì uẩn khúc?” Tự nhiên My khẽ cao giọng khiến Giang chả hiểu gì ~ ing, ngó quá vai cô bạn

Lời thoại của Hoàng tử...(— —)

Hết Bạch Tuyết, bây giờ sang nàng tiên cá! (>o “Nếu em bảo chàng, em không có việc làm thêm thì chàng có giúp được em không...” Giang thì thầm vào tai My, bắt chước giọng nói hư vô như gió thổi của nàng tiên cá. Vì giọng cô chỉ có công lực khiến người nghe thăng thiên, nên Giang phải thổi phù phù giả làm hoà âm gió thổi

“Hả...hả...?” My tỉnh dậy từ từ, từ từ tỉnh mộng, cười hi hi

“Cậu có biết việc làm thêm nào không, giới thiệu cho tớ với!” Giang đáp, đút lót cô nàng này lần sau phải mua Ngôi nhà bánh kẹo

“Không, để mình hỏi Vũ xem nào” My đáp, Iphone đã thay bằng HTC one X, màu trắng cực đẹp. Nàng ần nhoay nhoáy trên màn hình cảm ứng, thật đáng khâm phục : “Honey, anh có biết việc làm thêm nào cho Giang không?”

Chuyển sang lớp học của đàn anh năm ba, Vũ đang mê mê trong câu “honey” của My thì thấy Đức bên cạnh nhú mày hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

“À, honey nhờ mình tìm việc làm thêm cho cô bé Giang” Vũ trả lời, đang ngồi lướt web tìm việc trực tuyến thì bị Đức làm giật mình:

- Vũ!

- Hả..hả????

- Cậu có phải là bạn tớ không?

- Có...có!

- Vậy cậu sẽ giúp tớ chứ?

- Làm gì?

- Loè Giang

Vũ đang đắn đo không biết có nên bán đứng bạn bè không thì thấy giọng Đức đầy vẻ nguy hiểm:

- Hừm, tớ nhớ, cậu vẫn còn lằng nhằng với mấy nàng

- Tớ nhớ, cái vụ chia tay My, cậu cũng hơi có tình cảm với cô nàng kia

- Tớ nhớ, vụ làm lành, 90% là sự sắp đặt, còn 10% là cậu tự lực cánh sinh

- Nếu mà My biết...hừm hừm...

Vũ giữ tay chặn họng Đức:

- OK, Ok, tớ thua cậu. Muốn tớ làm gì nào?

- Bảo Giang là đã tìm được việc rồi, gia sư

- Gia sư? Lẽ nào là cho...

Đức cười gian, gật đầu

Vũ thấy bủn rủn chân tay

Lập cả kế hoạch yêu đương

Đức ơi, sao cậu đa tài quá vậy?

*

“Đó là lần đầu tiên tôi trở lại ” Mary, nhân vật chính của chương truyện lần này ngồi chễm chệ trên ghế, hí hoáy viết bằng tiếng Anh trên quyển sổ màu tím kinh dị có mấy bông hoa cẩm tú cầu đen đúa. Nhận xét ngây thơ của trẻ con, tiếng Việt đúng là dành cho thế hệ những con người có siêu năng lực, nào là âm cao âm thấp, thật muốn khóc mà không được. Những cánh cửa mở dần, mở dần, những bước chân lon ton chạy, Mary lao đến bên Đức đang đút tay vào túi đứng dựa lan can, thu hút bao ánh nhìn, gào lên:

- Brother! Harry brother! Mary nhảy lên ôm chặt lấy cổ Đức. Anh mỉm cười đáp:

- Hello Mary! Hello Elly!

Bốp!

Bà cô Elly cầm cái ô xếp trong tay, tông thẳng vào đầu thằng cháu bất hiếu. Người tộc này là thế, nhìn vào thì quý phái cao sang, lạnh lùng gai góc, nhưng thực chất là độc ác xấu xa, ngớ ngẩn rồ dại. Dì Elly lầu bầu:

- Thằng cháu bất hiếu! Ít ra mày cũng phải gọi ta là cô Elly, cô Elly, biết chưa?

Đức ho khẽ:

- Vâng, thưa...bác.

Lần này ô xếp phi thẳng vào mặt:

- Ta nói với cháu n lần rồi, ta sinh trước mẹ cháu có 0,1 giây thôi.

Đời người lắm kẻ hớ hênh...haizzz...

Đức biết bà bác này cùng đẳng cấp với bà chị Thiên Mai, nên quyết định ngậm miệng lại. Già rồi, sao cứ cố tỏ ra là mình còn trẻ cơ chứ?

“Harry, anh có bao nhiêu bạn gái rồi?” Mary hỏi Đức bằng tiếng Anh, thấy anh họ quay lại nhìn ai oán mà không khỏi bủn rủn. Chị Anna (là Thiên Mai ấy), dặn, mỗi lần anh ấy cười vậy thì nhất định phải tránh xa, vì chả có gì tốt lành cả. Vừa định chuẩn thì Đức đột nhiên tạo nều lấp lánh, mặt chán nản, cúi người đặt tay lên vai Mary, đáp lại cũng bằng tiếng Anh:

- Mary này, em muốn có chị dâu không?

“No...” Mary đáp, nhưng nhìn mặt anh họ phát hoảng nên đành hét đồng dục, to thật to “Yes! Yes!”

“Vậy hứa với anh, với chị gia sư lần này, em phải thật cẩn thận, thật dịu dàng, họ thì ít mà tạo cơ hội cho anh thì nhiều được không?”

(— —)

(T _ T)

(- oo -)

Mary không biết phải trả lời thế nào

Anh à, van anh đừng có lợi dụng thế hệ măng non thơ dại được không?

*

Giang vốn là loại người “khôn nhà dại chợ”, làm gia sư có chút hồi hộp nên trước hôm đó quyết định lên hỏi ý kiến các thành viên trong Guild. Noname nham hiểm, dọa dẫm uy hiếp, thế là nguyên một buổi tối không có ai lên Guild, trừ “chồng”

[Lilithy_death]: Ck ơi, help me, em đang bị cuốn vào vòng xoáy của quyền lực và tiền bạc

Đức đáp rất tự nhiên

[Noname_SDS]:Ồ, có chuyện gì?

[Lilithy_death]: Em sắp đi làm gia sư cho trẻ con. Chỉ sợ không làm được

[Noname_SDS]: Chả sao đâu mà, để ck dẫn cho vợ một cái link, cực kì nét. Vào bói chuẩn k thể tả.

[Lilithy_death]: Thật không? Dẫn luôn đi cho nóng

Thực ra, cái link ấy dẫn đến một trò bói bịp. Do bị uy hiếp nghiêm trọng, lão Anh Tuấn là bên Công nghệ thông tin mới lập blog rồi lập game. Người vào điền thông tin, 100% đều nhận được quẻ: “Bạn sẽ vượt qua trở ngại một cách xuất sắc và dễ dàng, còn gặp được người trong mộng giang tay đón bạn dưới đáy của trở ngại ấy”

Vai~

Thế này thật là vai~

Người trong mộng?

Lẽ nào là...

Mặt Giang đỏ lên, sau đó chân trái dậm mạnh lên chân phải một phát

Đừng đùa chứ?

*

Rõ ràng là, chả ai đùa cả

Hôm sau, Giang mặt quần bò áo phông, tóc cột đuôi ngựa nhưng cũng không kém phần rạng ngời dưới nắng, da như dùng Olay, lon ton chạy đến biệt thự nhà người ta. Đúng là giai cấp tư sản, ăn của người nhiều, cái nhà rộng 2000m2 là ít. Nhìn đám hoa hồng xanh trông ơ một bụi cây, ngay cạnh đậu râm bụt, Giang đã quyết định triệt để sẽ tìm cách nuốt được một chàng tư sản rồi. Con mèo màu tro béo như con lợn, được in hình trong quyển báo là giống mèo Ba Tư quý phái, nhìn rất chất, ve vẩy cái đuôi sau đó đánh pẹt một bãi lên cây hoa hồng trắng ngay cạnh

Ôi~

Mèo Ba Tư~

“Chào cô!” Giang mỉm cười lịch sự, cúi chào lịch lãm, nhưng nhìn phong cách ăn mặc trên đông dưới hè của chủ nhà cũng không khỏi hoảng sợ. Cái áo bên trên nhìn giống áo béo, to ụ, che hết cổ nhưng bên dưới lại mặc quần short SNSD. Tay bà ta còn cầm một cái vỉ đập ruồi, xác mấy con ruồi đang đưa theo gió chỉ chực rơi là tả.

“Oh, baby! Hello, I am Elly Thoughtward. What is your name?” Elly vui vẻ hỏi, thăm đánh giá cháu dâu tương lai. Thằng cháu bắt hiểu nham hiểm, chọn được cô dâu xinh quá đi chứ, lại lịch lãm vui vẻ, thật không hổ thẹn với bà chị (thực ra là em) đang ở châu Đại Dương xa xôi

“Oh, I am Pham – Linh – Giang. I like your house, because it is beautiful” Giang đáp lại, cười tươi tắn

“Nhà ta đẹp sao? Dĩ nhiên, nhà ta mà lại” Elly nghe Giang khen, buột miệng hét lên bằng tiếng địa phương, quên mất việc giữ ý để tỏ vẻ người nứa ngoài mới về

“...Cô biết nói tiếng Việt ạ?” Giang hỏi, hoàn toàn không có ý định chọ quê bà ý đâu nha

“...(T.T) Ha ha, chào cháu. Mời vào. Dĩ nhiên rồi, ta đùa chút thôi mà” Elly có cảm giác ngượng muốn chui xuống đất chết. Bà ta nhìn toàn tập mình, sau đó biến vào phòng, nói vọng ra:

- Mary, con mời chị vào nhà nhá! Mary ở trên phòng, nghe tiếng mẹ lập tức nhả tin cho anh họ ngay tức khắc. Anh Đức nói, nếu lần này làm tốt, rước được chị dâu về nhất định sẽ cho Mary là bé hoa còn nếu không thành sẽ đầu lìa khỏi cổ. Nhấn xong, cô bé cứ mặc váy ngủ mà lượn xuống, xem mặt chị dâu trông tròn méo thế nào.

Quái lạ, rõ ràng hôm đây trời lạnh, nhưng lại nắng rất to

Mary vừa xuống dưới đã thấy chị gái ấy đứng trong ánh nắng, lấp lánh như tượng vàng, ham muốn triệt để. Cô bé tỏ vẻ dễ thương, ra bám lấy tay Giang, lắc lư:

- Hello! You are beautiful! I like!

Cô bé này, theo Giang nhận xét có vẻ không biết TV thật. Vừa định khen cô bé “so cute” thì có một con gián bay qua

Giang vốn sợ côn trùng ré lên một phát. Mary thấy thế, gào lên, ****, sau đó cầm cái dép xỏ đi trong nhà đập bộp xuống sàn

Gián chết ngắc ngoài, đương nhiên

Sàn nhà bẩn, chí phải

Mary đập gián xong, ánh mắt đầy sát khí lìm dầm, đá phăng death của con gián ra ngoài cửa, sau đó quay sáng cười tươi như hoa, hỏi bằng tiếng Anh (tại mình học tiếng Anh ngu lắm, thông cảm):

- Chị đang nói gì vậy ạ?

Giang tái mặt, lắc đầu, đáp:

- Ha ha, chị định nói, em rất...

Để từ dễ thương vào đây rõ ràng là một sự xúc phạm

“...dững mánh” Giang liền thoảng rồi ôm vội cặp tài liệu, kéo Mary “Thôi chúng ta lên học nhé!”

Tạm đổi hoạt cảnh, bây giờ ta đến một cửa hàng hoa ở quận Cầu Giấy, phía Nam

Cô bé bán hoa, đôi tay fun nước vào đám hoa cỏ run rẩy, tim đập chân run, mặt đỏ rần rần. Chủ yếu là, Đức đang ngắm đoá dạ lan hương ngay trước mặt cô bé, mà cô bé thì nghĩ anh ấy ngắm mình

Ảo tưởng!!!! (haizzz...)

“Anh muốn mua...mua gì ạ?” Cô nàng này là sinh viên, gia đình mở cửa hàng hoa, không xinh lắm. Cảm thấy vận may đang đến với không chịu nổi, có khả năng bị nhồi máu cơ tim cao nên quyết định ra làm quen. Cơ bản là, đọc truyện tranh nhiều quá, nghĩ là các anh chàng đẹp trai thường tích những cô gái kém hoàn hảo, biết đâu mình sẽ có một tình yêu không thể nào quên. Đức quay sang ngắm đám hoa lưu ly trên đầu cô gái bé nhỏ, màu tím nhạt rất đẹp, buộc miệng thốt lên:

- Dễ thương quá!

Nóng xì khói đầu! (khổ thân con bé)

“Dạ...???” Bước tiếp theo chả lẽ là tỏ tình?, cô bé hốt hoảng nghĩ

“Lấy cho anh một áo gồm lưu ly, dạ lan hương, hoa tường vy, cả như ý cát tường nữa” Bây giờ tặng hoa hồng đỏ là dĩ vãng rồi, tặng bằng này cho Mary, rồi cô bé đem tặng cho chị dâu tương lai cái gì thì tặng. Để chắc chắn, đức quay sang cô bé bán hoa, cười khó tả:

- Nếu là cô...cô thích hoa dạ lan hương chứ?

“Sao ạ!!!!” Bé bán hoa thẳng thốt. Nghe bạn thân bảo, dạ lan hương có nghĩa là tình yêu mãi mãi. Một lời tỏ tình thâm ý chẳng. Nghĩ đoạn, cô đáp “Em thích chứ ạ!”

“Tốt!” Đức hét đồng dạ, ga lăng trả tiền, rồi...

...đi ra...

...đã bảo rồi mà...

...khổ thân con bé!

*

“Alice, my love tiếng Việt đọc là gì?” Mary hỏi (bằng tiếng Anh)

“Tình yêu của tôi. Mà em hỏi cái đó làm gì?” Giang hoài nghi nói. Nãy giờ, cô bé toàn hỏi mấy cái vớ vẩn, mà lại hỏi rất có bài bản, không phải đột nhiên nghĩ ra mà như đã học thuộc lòng trong đầu. Cô bé còn bói bài Talo (bộ bài trong Thủ lĩnh thẻ bài Sakura ấy), quả quyết bảo, hôm nay cô sẽ gặp định mệnh của đời mình

Lẽ nào!!!

Sao có thể trùng hợp như vậy?

Giang lấy tay, cốc khê lên đầy cô bé, mắng:

“Chỉ giỏi vớ vẩn! Nào, phát âm cho chị từ “Xin chào Việt Nam” Xin – chào - Việt – Nam.”

Nhìn cô bé học rất chăm chỉ và tử tế, nhưng Giang vẫn hồ nghi về việc này. Mẹ cô bé, bà Elly nói tiếng Việt rất sôi, còn là giọng Hà Nội trăm phần trăm. Nhưng là Vũ và My giới thiệu, và lại cô bé rất dễ mến (mỗi tội hơi man rợ chút) nên cũng không có vấn đề gì

Kinh kong!

Tiếng chuông cửa định mệnh vang lên

Kinh kong!

Mary đột nhiên gào lên kêu đau bụng

“Chị xuống mở cửa hộ em với, ai da” Mary thốt lên (BTA) Mary lao vào nhà vệ sinh, sắc mặt ráo hoảnh hơn hở khiến Giang không khỏi thêm hồ nghi đôi chút. Cô nhún vai, bước xuống cầu thang, nhẹ nhàng đẩy cánh cửa gỗ lớn

Khuôn mặt người con trai rất đỗi quen thuộc đó đột nhiên hiện ra, khiến Giang há hốc mồm. Đức cũng điếu ra cái vẻ mặt “có thể coi là ngạc nhiên” mà phải tập diễn mãi mới được, sau đó lắp bắp hỏi:

- Giang...sao?

Elly đang xem phim Biệt thự ma ám, không hiểu giận dữ cái gì mà ném cốc loãng xoảng. Giang tỉnh ngủ, mặt đỏ rần rần, nghĩ trong 1 phút rồi lao nhanh lên cầu thang.

Đầu quay về hướng cầu thang, nhưng lại lao vào bếp!~

Rõ ràng cái cửa mở bung thế, nhưng lại lao vào tủ!~

Như người mất hồn, mặt đỏ đến đang sợ, cô thảm nghĩ:

- Sao anh ấy lại ở đây được nhỉ?

14. Chương 14

Đáp: Dĩ nhiên là anh ta ở đây, anh ta không ở đây mới là lạ

Bây giờ, trời rất chỉ là lạnh, gió thổi đều đều, mưa giăng kín lối, Giang ngồi trên chiếc ghế bành bằng mây mềm vào rỗng, nỗ lực quay mặt đi hướng khác. Đức cũng ngồi ở phía đối diện, tay lắc cái ly hồng trà cao cấp, nhìn thẳng vào cô, hỏi:

- Em không thích hồng trà à?

“Không ạ” Giang đáp đỏ mặt, cúi xuống nhìn cái sàn nhà. Đúng là không thể tránh mãi được, phải đối diện. Cô hít thở sau rồi khê ngẩng mặt:

- Ủm...anh là anh họ Mary sao?

Đức nhún vai, gật đầu không đáp, ánh mắt lạnh lùng hướng về phía cô bé giả nai đang bứt hoa ra bỏ vào cái kẹp tiêu bản rất to. Mua hoa đến cái nhà này là sai lầm lớn nhất đời anh, mẹ quá thai, con bạo lực, hoa của người ta đẹp như thế mà đem ép làm hoa khô. Vừa làm, cô bé vừa hồn nhiên nói:

- Xem nào, dùng sơn móng tay là đẹp nhất. Chứ cái màu của hoa tươi ấy, thật...quá tự nhiên!

(--)

Cảm thán!

Màu hoa tự nhiên với màu sơn móng tay, cái nào đẹp hơn?

Sau những phút giây khó nhọc, đức mặc xác cái hành khúc rên rỉ của Mary, vắt chéo chân:

- Đạo này...em thế nào?

Hỏi thế thôi, chứ thực chất vừa chat với nhau hôm qua. Cô nàng nhận định “Thực ra em không phải không thích anh ta, nhưng giật gân quá tim mạch không chịu được. Bảo rồi, chồng em vẫn là tốt nhất”. Lúc đó, anh đã nghĩ thầm “Dĩ nhiên tốt, vì anh rất giật gân mà”

“Bình thường thôi...ạ!” Cô hào hứng đáp nói điều. Hôm qua vừa bị cảm cúm thường, mệt chết đi được, xì nước mũi suốt, nhưng lại được chồng cưng nựng thêm cho 200 xu. Nghĩ đoạn, Giang giờ tay vớ lấy cái ly hồng trà, nhấp môi uống

Mặn!

Từ lúc nào, hồng trà có vị mặn vậy?

Nhìn cô Elly đang không phân biệt được muối với đường đặt trên kệ, Giang cũng hiểu được kha khá vấn đề. Thế mà Đức vẫn thản nhiên uống, hẳn là anh ta cũng rất căng thẳng

“Hồng trà...ngon lắm sao?” Giang dè dặt hỏi, thấy anh ta đổ tiếp trà từ cái ấm ra uống cốc nữa

“...Ngon mà!” Đức đáp, thực ra cũng chẳng rõ nó có vị gì, hình như giống cái mẹ mình hay pha thì phải (chị em có khác >0 “Haha...” Botay , mong là anh ta không bị bệnh thận

Mary lướt vi vu xuống cầu thang, theo đúng kịch bản, hỏi:

- Chị muốn ăn cơm ở đây không? Em mời!

Kế hoạch, rõ ràng là kế hoạch, ai cũng có thể nhận ra. Anh ta dù rất...khó nhận xét, nhưng nhan sắc và thủ đoạn đều có thừa. Nhìn Đức đang đầy hí hửng, Giang quyết tâm không bị anh ta xỏ mũi, mỉm cười đứng lên:

- Thôi chị về nha! Mai lại đến!

Kể cả biết là thủ đoạn cũng đến, đâu chết ai. Dạy con bé học rất nhàn (mới dạy được 30 phút), Mary cũng rất ngoan (thật?!), lương lại cao, tội gì không đến. Nhìn bầu trời có cả mảng mây đen, cô khoác cái túi lên vai, khấn “trời đừng mưa”, ssau đó mở cửa bước ra ngoài.

Tiếc rằng, mưa lớn!

Giật gân hơn cả anime Nhật Bản, cánh cửa vừa mở ra, đột nhiên mưa. Giang định mặc kệ, phẩm phẩm tiến tới thì có sấm sét

Sấm sét!

Giang uất ức quay lại nhìn Đức, thấy anh ta đã khôi phục được vẻ bình thản trên ghế bành, ánh mắt vẫn còn chút lo sợ xa xăm. Ai gọi là ông trời đều là một lu ngu, trời rõ ràng là động vật giống cái, ham hồ trai đẹp, giúp cho anh ta đặt đẳng cấp của thân

Cô đóng cửa, cười thẹn:

- Ha...có khi tôi phải ở lại đây rồi. Hôm qua lúc anh hỏi Giang trên Gunny, muốn có một bữa tối thế nào, cô bảo phải có nền lấp lánh, nền thơm, những món ăn thơm ngon mềm mại, và những bông hoa, miễn là không phải hoa hồng đỏ đặt ở giữa. Phải là một cái bình không cao, cô gái và chàng trai luôn nhìn thấy mặt nhau sau những bông hoa màu tím hoặc xanh nhỏ li ti lấp lánh, huyền ảo, một cái bàn không dài, chỉ cần cô gái với tay là chạm được vào những ngón tay thon của chàng trai, thật là ấm cúng và lãng mạn

Dĩ nhiên, với độ nham hiểm của mình, Đức đã sắp đặt kĩ càng, nhưng kế hoạch bị sai sót.

Thứ nhất, mưa, không có lợi cho anh. Trời với chả đất, đúng là đồ đàn, anh biết thế nào cô cũng bỏ đi, nên đã chuẩn bị kế hoạch kẹt cửa trong mơ. Hơi dễ tiện chút, là tạo ổ khoá han rỉ kẹt cứng là cô không kéo ra được, ném cái ga lãng vào sọt rác, sau đó mời cô ăn cơm. Trong quá trình ăn, bỏ ngay ý định tự nấu, đặt đồ ở nhà hàng 5 sao ngay gần. Tuy nhiên, mưa đã làm thay đổi cục diện, vì người giao thức ăn dù sống dù chết cũng không giao đồ dù boia rất cao. Thứ hai, mẹ con nhà cô Elly cũng là một thành phần nguy hiểm, mê hoa khô, với những tiếng gào rú điên cuồng trong phòng chiếu phim và những vết không biết là gì trên tường với đủ mọi màu sắc, làm cái bàn anh phải thuê nhân viên vệ sinh cọ suốt hai hôm (do mạng nhện, bụi bẩn, màu vẽ, và v.v...) giờ lại trở về nguyên thủy. Cây nền thơm cũng đã bị đốt hết, do con Lucifer béo ị nhà này cứ ngửi thấy mùi nền là lại chăm chỉ đi bắt động vật hoang dã, tuy nhiên là chỉ bắt được một con chim sẻ. Còn thực phẩm, khổng hề chuẩn bị nên “tan”, chỉ còn một gói bột mì, vài củ cà rốt, khoai tây, su hào, thịt băm và gạo.

Đức chưa bắt đầu game start, nhưng đã cảm thấy thất bại hoàn toàn.

Giang mặc đồ của Elly xuống, cảm thấy khá là ngượng. Ngôi nhà này để lò ảm nên có thể mặc váy hai quai mà không vấn đề gì. Hôm trước đọc 2! Sinh viên, xem bói các cung hoàng đạo, Giang đọc được rằng, Song Tử mùa này đặc biệt có bờ vai quyến rũ, nên không khỏi run rẩy.

Đằm đã đành, nhưng đây là Baby doll Âu Mỹ!

Là cái váy mà Ngọc Trinh, trong một lần tàn bạo tấp chè hoa quả đã bình luận là, nhìn như váy ngủ!

Độ dài chiếc váy còn cao hơn đầu gối gần một gang tay, dây váy nhỏ và mảnh vắt qua hai vai, còn hơn trễ. Chịu bà cô Elly này, toàn quần áo cực teen, cực gợi cảm, cực trẻ trung, rõ ràng là không hợp. Cô bói rồi đưa tay kéo cái váy, đổ mặt.

“Em nghĩ cái này...” Nghe tiếng bước chân xuống, đức quay lại, cảm thấy mình như đồ sở khanh. Sao mà cô ấy...thế, bờ vai nhỏ trắng ngần gợi cảm, với mái tóc hơi ướt rũ xuống vai. Váy ngủ thì phải, màu xanh lơ, nhìn cực hấp dẫn. Cô ấy cứ đứng đó một lúc lâu rồi cất tiếng:

- Thức ăn..thế nào ạ?

Đức nhìn đồng... (ba chấm ba chấm, đề nghị đọc giả đọc như vậy) rồi thở dài:

- Haizzz...Em nghĩ sao?

Cô nhìn đồng rau củ quả, buồn nản muốn khóc. Chỉ biết duy nhất một món ăn làm từ mấy cái này, ấy là canh xương và đồ ăn cho lợn. Bà ngoại cô đợt trước nuôi một con lợn cưng tên là Puppi, ngày nào cũng xu hào xào cà rốt cho nó, thật đáng khâm phục. Dĩ nhiên là vẫn có nhà làm nó cho người, như nhà Trinh và Ngọc Anh, nhưng kiểu chế biến khác, mà cô chỉ biết mỗi kiểu của bà cô (băm nát xu hào, khoai tây, cà rốt, bỏ nồi sau đó ngoáy đều đến khi sôi ừng ực, nói chung là vô cùng ghê tởm) Mặt méo xệch, Giang nâng củ khoai lên cân nhắc, nhìn ra bầu trời. Kính lạnh tanh, nhưng giọt nước mưa xoáy vào tâm trí

“Bữa tiệc” lãng mạn ngày mưa

Thành phần tham dự: vô dụng đẹp mã một nhân, ăn bám hai nhân, chỉ biết nấu mỗi mì một nhân

Nguyên liệu: khoai tây, cà rốt, su hào, thịt băm

Nội dung món ăn: Canh hỗn tạp dành cho lợn

Trang trí: Tia cà rốt thành hình...vuông

Giang cảm thấy nếu sau này mình lấy Đức nhất định sẽ bị bóc lột triệt để, siêu siêu vô dụng, tỏ vẻ oai hùng. Rõ ràng là mình được mời ở lại ăn cơm, vậy mà phải làm cu li.

Viu!

Mary gấp máy bay, bên trên có gắn hoa khô, phi trong nhà, đâm thẳng vào đầu Giang đang cắt khoai tây. Cô thấy mình đang lâm vào tình trạng như mẹ cả Shin cậu bé bút chì, cầm dao xuống mặt thớt

“Chị về” Cô mặc cái áo măng tô mang theo vì trời hơi lạnh, mặc xác mưa gió bão bùng gì sắt. Ở đây lâu, chắc sẽ giảm thọ mất thôi. Vừa bước ra, phát hiện trời đã ngớt mưa, cổng kẹt cứng. Thằng cha chuyển thức ăn thờ hồng học, lao đến đập mạnh vào cửa:

- Học học, suất ăn của quý khách đây ạ?

Giang nhìn mấy món ăn, hiểu ra phần nào. Nhìn y hệt như thực phẩm tự nấu, ra vậy. Trong cơn tức giận cuồng loạn, cô giơ chân đập âm cánh cửa sắt, khiến cái thanh sắt han gỉ lún dài trên thanh sắt, trượt mạnh sau đó mở bung ra.

Chuyển thức ăn shock đến há hốc mồm (0o0)

Đúng là lũ đàn ông thật khó tin

Thủ đoạn hoàn thủ đoạn! (#=.=)

Ta ghét! (>o (Rin cũng ghét!)

*

Gunny, sever Gà chiến, 8h 30ph tối

Đức ngồi thư thái trên cái ghế xoay, biết ngay là Giang sẽ lên đây. Cô gái ấy học chả học, suốt ngày coi Gunny là thể giới riêng. Vừa on Yahoo đã thấy đầy Buzz

“Chồng on đi...”

“Chồng on chưa đấy, nhanh gọn chút”

“Sao chồng chưa on? Đàn ông các người, đúng thật là toàn một lũ khốn nạn”

Đức đọc đống tin nhắn, dở khóc dở cười. Không on được liền bị **** là *****? thế thì đây người thành ***** từ lâu rồi. Hôm qua vừa dở cô ấy bị cúm, hôm nay kế hoạch tác chiến “gương vỡ lại lành” thất bại, bây giờ lên lại thành đối tượng chút giận, đáng thương ghê. Quả chả sai, vừa thay cái set quần áo thành hình avatar, Lili bé bỏng đã lên than như điên:

[Lilithy_death]: On rồi sao, ck? Muộn thế, đúng là cái đồ *****

[Lilithy_death]: Cả anh, cả Vinago nữa, đều là lũ *****

[Noname_SDS]: ...

**** ghê như thế, rõ ràng là đx bị đổ thêm nỗi giận đập đồ không thành. Không biết do Vinago quá điên, hay Giang quá xui xẻo mà cô đập trượt suốt ngày. Anh nhìn qua mấy cái luận văn, chả thấy có gì cần phải học, chắc chắn sẽ dành cả buổi đêm hôm nay cho cô ấy, rồi cô ấy muốn làm cái quái gì thì làm

[Noname_SDS]: Oát dơ heo? (Cái quái gì xảy ra vậy?) Chuyện gì khiến Lili nhà ta bực mình thế

[Lilithy_death]: Ck đáng chết, bây giờ mới lộ mặt. Đừng nhắc lại nữa, thằng chó đó thật không bình thường, yêu người con gái chất phác thật thà, ngoan hiền thực nữ như em mà dám điều? Giỏi, rất giỏi, em sẽ khiến hắn phải chết trong vũng máu đầm đìa vì quá giỏi

Ng ngoan hiền thực nữ? Chát phác thật thà? Hồi mới gặp, anh thích cô vì trong cô vừa giống cừu con vừa giống thỏ con, rất ngờ nghệch, lúc nào cũng vờn mình để tỏ vẻ hồ giấy, nhưng thật dễ thương. Tiếp xúc lâu mới nhận ra được rằng, tiểu công chúa đó giống...(im lặng vì không biết phải so sánh với gì)mèo rưng, tính cách thất thường, dễ giận dữ, dễ phát điên nhưng cũng nhỏ nhẻ và hay đổ mặt. Nhận định về cô, nếu là năng động sáng tạo, đa cảm xúc thì được, nhưng nếu là thực nữ thì có phải là xúc phạm toàn thể thực nữ trên thế giới không? Tuy nhiên, vì phải nịnh cô, nên ah vẫn gõ

[Noname_SDS]: Thằng đó điều thế nào? Đúng là xấu xa

Tự mình **** mình, Đức nghi ngờ về việc mình sắp đạt đến cảnh giới cao nhất của tâm thần phân liệt, thần kinh không bình thường Tuy nhiên, vì đại cục, bỏ cá bé để câu cá lớn, Đức tạm thời ném sĩ diện của mình vào tủ lạnh, im lặng chờ cô trả lời

[Lilithy_death]: Quá thủ đoạn, không hợp tiêu chuẩn. Em chỉ thích hai loại người, một là bạo ngược cuồng lộn, giống như Me fui sư trong Nữ hoàng Ai Cập, hai là hết lòng vì người mình yêu giống Lục Song trong Ốc sên chạy của Điệp Chi Linh. Còn không thì next, hừ

Đức dở khóc dở cười, nghĩ mãi không biết hai người đó là hai người nào, cuối cùng phải lên Google tra. Trí tượng tượng của cô ấy quả là phong phú, những tên đàn ông như thế mà cũng yêu được, đáng chết ngàn vạn lần. Anh gõ lại

[Noname_SDS]: Tính cách của những kẻ đó thật quái đản. Về với ai vk cũng sẽ bị ăn hết, chi bằng để cho ck, Ok?

[Lilithy_death]: Ck đẹp trai không?

[Noname_SDS]: Có! (đẹp trai nhất thiên hạ, ^__^)

[Lilithy_death]: Giỏi không?

[Noname_SDS]: Còn phải hỏi!

[Lilithy_death]: Duyệt!

Đức cảm thấy lòng mình lâng lâng, nhưng cô ấy lại không thích lựa. Thôi, tốt nhất là nên cẩn thận một tí, không thì chết cả gốc lẫn ngọn

[Noname_SDS]: Ck đang bị ny giận nè! Ck chỉ đùa cô ấy chút, cô ấy cuồng lên, đang tuyệt giao với ck. Nếu là vk, thì làm thế nào để được tha thứ

Giang đang điên, ấn caps lock, gõ lạch cạch

[Lilithy_death]: QUYẾT KHÔNG THA THỨ!!!!!!

[Noname_SDS]: Vk thật gai góc! (oán thán). Kẻ theo đuổi vk đúng là đáng thương nhất trần đời

[Lilithy_death]: Tui đẹp tui có quyền, các người ý kiến gì? Giống đực các người, đúng là cầm thú, thấy thỏ non nào là gặm cho bằng sạch, còn chả chữa lại xương. Tui té!

Thấy Giang sắp out, Đức cảm thấy vô cùng hốt hoảng. Người như anh, vốn sống rất bình thản, lại luôn đứng trên người khác, vậy mà từ lúc yêu cô đã phải tốn biết bao nhiêu noron thần kinh. Cuối cùng, anh xuống nước

[Noname_SDS]: Thôi đi mà, sự tồn vong của ck nằm trong tay vk đấy. Tính cô ấy giống y tính vợ, vô lý như nhau. 200 xu, được không?

[Lilithy_death]: Bảo vệ giống cái, quyết không rung động!

[Noname_SDS]: Từ từ đã, cày cho vk lên cấp 25, nha. Đi mà, ck mà mất ny thì vk hết hậu cần nhá

[Lilithy_death]: Bài trừ giống đực, sống là sống mà thôi!

[Noname_SDS]: Thôi nào, tắt cả nha, wow lựu đạn nhá, hay sấm sét, hay thương cổ? Thôi mà, thôi mà, giúp ck lần này đi...

Đức cảm thấy sao độ này đẳng cấp của mình tụt thê thảm thế.

[Lilithy_death]; Cái này...được!

Đức cảm thấy cô nàng thật dễ bị mua chuộc, dễ thương ghê mà ngốc quá, vô tình gõ

[Noname_SDS]: Vk thật là...

[Lilithy_death]: Bình đẳng bác ái, vì một Việt Nam không có sự kì thì giống loài

...

Giỏi

Cô ấy thật là giỏi

Mặt dày hơn áo chống đạn, việc gì cũng cãi được. Dù sao cũng không nên chọc vào cô ấy, rất là phiền, nên hỏi vào trọng tâm thì hơn. Nếu vụ này thành công...phụ phư...cô ấy nhất định sẽ bị chết rất thảm...hắc hắc (cười man rợ)

[Noname_SDS]: Vậy làm gì?

[Lilithy_death]: Sơ lược tính cách, hèm hèm...

Tính cách? Cô ấy phải rõ hơn anh nhiều. Cô ấy hỏi câu này thật là khó, chả lẽ lại là man rợ nóng nảy, thất thường vô lối? Nghĩ một cụm từ hợp lý nhất, anh gỡ

[Noname_SDS]: Mưa nắng thất thường, chính trực ngay thẳng, không tha thứ cho những hành động xấu xa luân cú

[Lilithy_death]: Ồ...Thật là giống vk...một cô gái tuyệt vời

Thì là em mà, không giống em mới là chuyện lạ. Xem ra không chỉ Đức bị tâm thần phân liệt mà Giang cũng chẳng thua, khen gián tiếp, cô ta giống em, rồi cô ấy thật tuyệt vời, chủ yếu muốn nói em cũng vô cùng tuyệt vời

[Lilithy_death]: Nhan sắc? đề nghị nhận xét bằng bốn từ ngắn gọn

[Noname_SDS]: Khởi phải nói, cực kì xinh đẹp

[Lilithy_death]: Cũng giống vk luôn? A~vk thấy cô ấy như một bản sao của vk vậy

(!!!_ _)

Bó chắm! (rút gọn)

[Noname_SDS]: đồng chí Lili, đề nghị đồng chí đi thẳng vào trọng tâm vấn đề

[Lilithy_death]: quá chất! Với những cô gái như thế, tất cả phải bắt đầu từ tình bạn

Đức ngồi ậm ừ một lúc lâu, rồi tắt máy gập gù

Bạn bè à?

Khó đấy!

15. Chương 15

(cuối cùng cũng đến lúc gay cấn rồi đây! ^.^)

Người xưa nói: “Quân tử báo thù mười năm chưa muộn”

Giới trẻ gào: “Ngu, báo thù mười năm, đến lúc định đi báo thù thì phát hiện mình đã héo mòn không còn sức sống”

Quả thật chẳng sai chút nào, sau lần bị phản bội, bà trời quyết định gửi xuống một lũ bại xấu rất chất, làm bóng đèn phá hoại tình cảm của người ta. Vậy là, trong lúc Đức còn đang vò đầu bứt tai, nghĩ xem làm cách nào để làm bạn lại với Giang được thì cuộc chiến bóng đèn tàn khốc đã bắt đầu.

Câu chuyện bắt đầu vào một ngày mùa đông giá rét. Theo lệnh của thầy hiệu trưởng, Ủy viên vệ sinh phải có nhiệm vụ giúp khuôn viên luôn xanh, sạch, đẹp, đạt tiêu chuẩn. Cực chẳng đã, nàng ép buộc mọi người đi tổng vệ sinh, nhưng không ai thêm làm. Theo diệu kế của cô nương họ Bạch, nàng mặc một cái váy đỏ tăt đen cực kì đẹp, giống như một ngọn lửa đỏ rực, dịu dàng nói với toàn thể nam sinh:

- Các bạn nam thân mến...các bạn nữ lòng nào...để các cô gái chân yếu tay mềm chúng tôi phải làm ư?

Vụ đó có tác dụng như một thần dược, mà không, phải là siêu dược phẩm. Các nam sinh đầy khí thế, ùn ùn kéo nhau đi làm, trước khi đi còn hỏi Ủy viên trưởng:

- Ủy viên trưởng, hội trưởng hội sinh viên không phải người yêu bạn chứ?

Giang hồn nhiên đáp:

- He he...dĩ nhiên là không phải rồi

Tình hình trở nên căng thẳng

Nỗi lo sợ của ai đó càng trở nên phong phú

Sau sự kiện tổng vệ sinh, Đức càng ngày càng lo lắng cho số phận cái mối tình bong bóng của mình. Ngày buồn tháng nhớ năm thương, một nam sinh đứng dưới sân trường với 1000 quả bóng bay xếp thành hình trái tim trên sân trường, hét lên với mỹ nữ:

- Linh Giang, cậu có đồng ý làm bạn gái tớ không?

“Ồ...” Cả khu tầng hai ồ lên

“À...” Các tầng còn lại cũng bổ sung công thức

Mỹ nữ, đứng trên tầng hai, mặt không chút biểu cảm, hét đáp:

- Cậu bị thần kinh à?

Lặng ngắt như tờ

Nhìn Giang quay mình bước vào, còn hét thêm câu, nhớ dọn vệ sinh nhá, nam sinh viên thổ huyết rồi xỉu.

Ngày thương tháng buồn năm nhớ, giảng đường lại xôn xao vì vụ tỏ tình khác có cùng nguy cơ. Giang vừa bước vào lớp, bóng dáng mềm mại uyển chuyển, một tên con trai đã trượt dài trên sàn nhà, hét:

- Giang, khi nào ra trường hãy cưới tớ nhé!

Giang cười chun mũi thở dài.

Nhân gian có ai ngờ, ở những ngôi trường bậc cao như đại học ngoại thương cũng có những kẻ không bình thường. Lạnh lùng nhìn cái vòng, Giang hỏi:

- Cái này...làm bằng gì vậy?

“Vì mình chưa giàu nên mua mỹ kị. Về sau, khi chúng ta làm nên sự nghiệp, nhất định mình sẽ mua cho cậu một viên kim cương trắng 4 kara” Hắn gào lên, khiến các sinh viên trong giảng đường không nhịn được cười. Bạch Huyền My gọi cho anh họ, nói:

- Anh à, lo làm quái gì! Loại này 100% tình yêu của em không thích đâu

Quả nhiên, Giang quay lại, lạnh lùng nói:

- Thank, nhưng mình không thích mỹ kị. Về phần mình, hừm, mình thích saphia hơn.

Nam sinh ôm mặt khóc, biến khỏi giảng đường Kinh tế đối ngoại

Đũa móc đòi chòi mâm son

Lũ này có thần kinh không đấy? (là Rin ****)

*

Nhưng vấn đề chính mà Rin nói không phải ở cái lũ bại xấu, mà ở một thành phần khác quan trọng hơn cơ. Nếu ở khoá trên, có Đức là thần tượng của mọi người, thì ở lớp dưới cũng có một anh chàng không hơn không kém. Y họ Lê, tên Duy Minh, cung song ngư, khuôn mặt so cute, cũng học kinh tế đối ngoại. Nhưng bây giờ mới nhắc đến, chẳng qua là vì tên này không ham vui, có chí tiến thủ, lúc không được vào trong

top 5 người điểm cao nhất đã điên lên, chỉ vì mình đứng thứ sáu. Với cậu ta, Giang – cô nàng luôn làm việc riêng trong giờ - là một tiểu nữ ăn chơi phè phỡn, ham làm đẹp, chẳng làm được gì cho đời.

Tuy nhiên, vào một ngày trời đất trong xanh, mây trắng vờn quanh, mọi việc đã thay đổi. Ngày hôm đó, y đang trên đường đến hiệu sách mua vài quyển về kinh tế học thì thấy Giang ngồi bên hồ nước. cô mặc một cái áo sơ mi trắng tinh, quần bò, nhìn rất tri thức, ngồi đọc quyển kinh tế học cao cấp và hậu quả của việc nền kinh tế không phát triển phần III, y nhận thấy vì cái bìa màu đỏ bắt mắt. Một người nước ngoài đi đến và hỏi đường đến bệnh viện. Cô ấy không những chỉ đường rất tận tình, nói tiếng anh rất thành thạo mà còn luôn nở nụ cười ngọt ngào trên môi, khiến ông tây ba lô phải thốt lên:

- You are wonderful! Thank you very much!

Đó chính là hình mẫu y luôn tìm kiếm bao lâu nay. Có vẻ như cô ấy cũng rất thích học, ăn mặc tri thức kín đáo, mãi mê đọc sách ở trong công viên, lại là người biết ăn nói vô cùng hợp với mình, về sau sẽ thành một người vợ tuyệt hảo. Hắn lao theo hình bóng ảo mộng ấy, quyết tâm biến Giang thành người yêu hết ba năm đại học luôn

Đỉnh chính lại, quả là một điều đáng tiếc. Thứ nhất, đối với Giang, mặc áo sơ mi vào một ngày như thế này đúng là sọ, đầu óc không BT, nhưng sáng vừa ngủ dậy, cô đã phát hiện hai tuần không giặt nên không còn một cái T – shirt tử tế nào. Thứ hai, nghe My với Mai nói, các thầy cô rất thâm, không bao giờ ra sách nhà trường, nếu làm phao thì nên mua quyển Kinh tế học cao cấp...là sát nhất. Thứ ba, nếu có người hỏi đường dĩ nhiên phải chỉ đường, không phải là dỏm mỗ biết ăn nói, mà là sống có tình người, không bỏ mặc nhau trong lúc hoạn nạn khó khăn.

Dĩ nhiên là, có người vẫn không chịu đơn giản như thế (T_T)

Thứ hai là ngày đầu tuần, Giang nghĩ ngay đến việc mượn Ipad của My để giẫm dúi xem phim với của Yoochun đẹp trai Hoàng tử gác mái, thì bị một bàn tay nắm lấy vật áo:

- Ngồi đây đi!

“Sax, ngồi bàn trên á?” Giang thàn than khổ “Mình mà ngồi bàn đầu được sao?”

“Lẽ nào...cậu không muốn ngồi với mình?” Y diều ra cái bộ mặt được bạn bè nhận định là siêu cute, chủ yếu là để khiến người đẹp động lòng. Nhưng Giang đã nhìn thấy bộ mặt đẹp trai vô đối của Đức nhiều nên không si nhê, chỉ có trong đầu một suy nghĩ duy nhất là: “Việc quái gì tôi phải ngồi với cậu?” Vừa định hất tay y ra thì tiếng chuông vang lên, khiến cô phải miễn cưỡng ngồi vào, nhìn My bằng ánh mắt tổn thương oán thán. Yoochun ơi, đang đến đoạn gay cấn mà, anh ở đâu?

Giờ ăn mới là sự hoành hành kinh khủng nhất. Giang vốn lười nấu ở nhà nên phải ra quán ăn, còn phải cầm hộ Mai cái quyển gì mà Hoàng tử bé. Vừa bước vào, ăn được một miếng cơm rang thì đã nghe thấy chất giọng đáng sợ của Duy Minh:

- Giang, cậu cũng ăn ở đây sao? Thật trùng hợp

Miếng cơm rang mắc nghẹn ở cổ họng, khiến Giang diện muốn cửa cổ tay tự tử. Trùng hợp cái cục ...c, không phải cậu thấy tôi vào đây nên cũng vào đây sao?

Hắn gọi một suất cơm rang y như Giang. Nhưng bình sinh, cô vốn là người hiền hoà không thích gây sự (thật á?!), lại lỡ bỏ tiền ăn rồi nên phải ăn hết Hắn nhìn quyển Hoàng tử bé trên tay Giang, mừng rỡ reo lên:

- Cậu cũng đọc quyển đấy á?

Giang giật mình nắc, trông như cái gạt đầu

“Đúng là một tác phẩm tuyệt vời. Tính triết lí rất cao. Giang, cậu thấy nhân vật Hoàng tử bé thế nào?” Hắn liến thoắng

Giang khó nhọc nuốt miếng cơm thứ năm:

- Không đẹp trai! Nhận xét thành thật!

Thực ra là cô đuối khéo hần, tôi chưa đọc đâu, cũng không thích chút nào, mong cậu thông cảm. Nhưng hần im lặng khoảng 30 giây rồi cười phở lớ:

- Linh Giang, cậu vui tính thật!

Tôi không vui tính!!!!!!Tâm hồn Giang rĩ máu, gào lên, có cảm giác là tay cô sắp nhấn cái khay cơm ắn vào mặt hần rồi

“Mình thấy...chúng mình ngồi cùng bàn thế này...cùng ăn suất cơm giống nhau...rồi cùng bàn luận về đề tài yêu thích...thật giống một cặp tình nhân nhỉ?” Hần cười rất tươi, đỏ mặt nói

Mặt Linh Giang có mấy cái gạch sọc, tái xanh

Cậu rất được, ảo tượng vô biên, lại trơ lì quá mức. Tên Minh đức tuy thủ đoạn một chút nhưng còn rất ga lăng, lại không bao giờ nói mấy câu ngộ nhận như vậy. Cậu không bằng một góc của anh ta, hừ

“Mình về” Linh Giang bật dậy cười rất tươi, rồi té

Kể ngồi đó vẫn ảo tưởng

Cô ấy vừa đỏ mặt, nghĩa là cô ấy cũng thích mình! (Trời đất!>o *

Quán kem Cầu Giấy, Giang đang bị tra khảo một cách tàn tạ

Hương Trà bình thường vốn rất ngoan hiền, vậy mà cũng hứng khởi hét:

- Khao đề!!!!!!Khai mau, cậu ta là ai?

Giang nghĩ một lúc, như là tên cậu ta mình cũng còn chưa biết, đáp:

- Mình chịu!

“What?” Duyên, một cô nàng khác Rin quên không hay nhắc đến, rú ầm ĩ “Cậu đang điều đấy hả?”

“Thề, mình không biết tên cậu ta thật” Tự nhiên lại giữ tay người ta, ngộ nhận yêu đương vớ vẩn, đúng là dở hơi

“Theo điều tra của mình, e hèm, Lê Duy Minh, Kinh tế đối ngoại năm nhất (ai chả biết), gỏi, đẹp trai, được nhiều cô gái ngưỡng mộ. Thế nào, cậu thấy cậu ta thế nào?” Mai nghiêm túc hỏi

“Cậu ta á?” Giang không do dự đáp “Cậu ta có vấn đề về thần kinh”

Xong xuôi, cô kể một lèo vụ việc kinh dị hôm ấy

Kết luận:

“Cậu hoàn toàn không thích cậu ta?”

“Yes”

“Cậu là kẻ có khả năng thu hút những sinh vật kì lạ?”

“..Yes”

“Chắc chắn sẽ không hẹn hò với cậu ta chứ?”

“Yes, 100000%”

“Cậu thích anh Đức, đúng chứ?”

“Yes..mà không, điên à?” Giang kích động vô biên, lao nhanh đến nổi suýt va đầu vào cạnh bàn “Sao mình lại thích anh ấy?” Mặt cô đỏ hết cả lên

“Phủ nhận chính là thừa nhận! Khao đi, vì một tương lai sinh viên tươi đẹp hơn”

Mỵ vào nhà vệ sinh, gọi cho anh họ:

-Cảm ơn em đi nhá! Cô ấy bảo không có chuyện gì! Mà cũng phải nhanh lên, không thì không còn gì để mà chờ đâu?” Giang trở về phòng thì trời đã 8h tối. Cô nằm vật ra giường, nghe bài & years of love của anh Kyuhyun. Đang chuẩn bị đi ngủ thì có tiếng điện thoại vang lên, số lạ

- Hello. Who are you?

Giờ này gọi chắc không bố mẹ thì mấy tên tiểu tử hay chơi cùng mình, cô thấy đùa cũng vui nên nói bằng tiếng Anh. Ai ngờ kẻ đầu dây kia, ngơ ngác nói:

- Oh, sorry. I'm Le Duy Minh. Who are you?

Giang đang ăn sữa chua, sặc, phụt vào MV. Kyu Hyun ơi, em thành thật xin lỗi, làm bẩn mặt anh rồi (~~~). Tuy nhiên, vấn đề đáng lo hơn là tên ở đầu dây bên kia. Cô biết tốt nhất là nên tránh xa, nên đáp lại:

- I'm Kanon Ateria (loạn ngôn). And I don't know you. I 'm busy. Bye bye.

Vừa cúp máy xuống thì bà chủ nhà trọ lại gọi to:

- Giang, điện thoại cháu này!

Cô lết như một xác chết ra bàn điện thoại:

- Ha ha, chào cậu. Có chuyện gì thế?

Giọng hần đầu cảm xúc, ngọt như mía lùi:

- He, tớ có thể gặp cậu không?

“Mình bận!” Từ chối thẳng thừng, cách hay cần học

“Bà chủ bảo hôm nay cậu rảnh, bà ấy vừa hỏi xong” Núi cao còn có núi cao hơn, xời, quá thường.

Giang nước mắt đầm đề, gọi cho My:

- My My My, oa oa oa!!!!!!!

My: “Thần kinh bất thường?”

Giang: “Cậu ta bảo mình đi gặp cậu ta ở khu đài phun nước. Nếu mình không đi, chắc chắn cậu ta sẽ nghĩ ra trò gì đó kinh khủng. Cho mình lời khuyên, luôn và ngay”

“...Thì đến đi, từ chối luôn, Thăng thường vào, tên đó phải bị ăn tát mới tỉnh được” My nghĩ một hồi lâu, rồi đáp giọng gian manh “Cô lên nhé!”

Nghe bạn khuyên, dù rất lo nhưng Giag vẫn quyết định đi

Ngay tấp lự, cô bạn gọi cho Đức:

- Kế hoạch thay đổi, anh đến khu đài phun nước ngay đi, có trò vui ở đó đấy!

Đức vốn chỉ số IQ cao, nên hiểu ngay ra vấn đề. Anh đáp:

- Em chắc chắn muốn hậu tạ.

“Không sao, chỉ cần mua cho em một cái Canon đời mới là được” My búng ngón tay “Một cái vòng tay bằng bạch kim càng tốt”

*

Lúc Giang đến thì cậu ta đã ở đó từ lúc nào. Ngồi bên mép đài phun nước, mặc một cái áo cổ trễ như Jang Geun Suk trong You are so handsome, tay cầm hai lon Coca, khẽ mỉm cười. Những tia nước bắn lên không trung, dưới ánh điện lung linh huyền ảo như những hạt ngọc, thật đẹp

Tuy nhiên, vẻ đẹp và độ bựa nhàn là hai vấn đề hoàn toàn khác nhau

Cậu ta tay vẫn ôm một quyển sách, tựa là Mật mã của Franky, đưa cho Giang lon Coca:

- Mời cậu!

“Ukm” Giang đón lấy, tu một hơi “Vây, cậu muốn nói chuyện gì?”

“Tớ hỏi cậu câu này, cậu có thích tớ không?” Hấn cũng uống Coca, quay sang hỏi. Câu này làm Giang nghẹn họng, không biết đáp thế nào. Ghét, thực sự rất ghét, nhưng cô vẫn đáp:

- Minh quý cậu

Quý thôi, cô mong hấn hiểu, cái này tuyệt đối không thể thành tình cảm nam nữ, tôi đã lịch sự lắm rồi, mong cậu hiểu cho rồi té đi

“Còn mình rất thích cậu. Từ lúc cậu ngồi đọc sách bên hồ, mình đã biết cậu là người con gái định mệnh của mình, nhất định chúng ta sẽ yêu nhau” Minh nói một thôi một hồi dài, rồi lại tiếp “Vì vậy, cậu có muốn làm bạn gái của tớ không?”

Đọc sách? Đọc sách bên hồ? Ôm sách bên người cô còn ít khi làm nữa là. Giang thu ngón tay lại, đặt lon Coca lên mép dài phun, đứng dậy, lạnh lùng nói:

- Không thể được, mình xin lỗi

“Tại sao?” Hấn đứng dậy, đột ngột buông lon Coca, khiến nước bắn tung toé “Cậu quý mình, sao không thể?”

“Vì quý và thích là hai mốc hoàn toàn khác nhau, mãi mãi không thể chạm vào nhau được”

“Có thể chạm vào nhau. Thực chất nói chỉ được ngăn cách bởi một lớp giấy bóng kính mỏng manh, cậu chịu cố là nó sẽ chạm được. đừng lấy lý do đó để từ chối mình”

“Vì...” Tôi ghét cậu, cậu muốn tôi nói thẳng ra sao? Đang khó xử, dần đó thì một giọng nói trầm đục vang lên

“Vì cô ấy có người yêu rồi!”

Đức bước từ bóng tối ra, khuôn mặt lạnh như băng, không còn nét đùa cợt thường ngày. Hôm nay anh mặt áo vét ngoài và áo phông trong, giống anh Lee Min Ho trong City Hunter, cực kì đẹp trai, vô cùng khí chất, kẻ đứng trước mặt còn thấp hơn hấn cái đầu, không nói cũng biết ai đẹp trai hơn. Cảnh này đúng là rất kinh điển, nhưng hầu như ai cũng bị lừa. Đức nắm lấy lòng bàn tay Giang, kéo về phía mình:

- Và tôi là bạn trai cô ấy. “Tôi không tin!!!Không tin...không tin...rõ ràng cô ấy bảo...bảo...cô ấy chưa có bạn trai mà” Hấn đột ngột hét lên

“Cô ấy ngại, và không muốn công khai tình yêu của chúng tôi” Đức nắm tay Giang rất chặt, bàn tay anh rất to, tay cô chỉ lọt trong bàn tay ấy, lại ấm nóng, ủ ấm những ngón tay giá lạnh của Giang vì vừa đi bộ ra đây

“Tôi nói – tôi không tin!” Minh gằn giọng

“Cậu phải tin!” Giang đột ngột ra mặt, đưa mặt mình tiến sát mặt Đức. Mối cô chỉ cách môi anh một cm, tim đập thình thịch, mặt đỏ bừng bừng, khiến chính anh cũng ngạc nhiên. Hai người đứng quay lưng về phía hấn, nên nhìn như hôn nhau thật “Cậu đã tin chưa?”

Minh nắm chặt tay, trừng mắt:

- Ha, suy cho cùng, cậu cũng chỉ như mấy đứa con gái kia. Muốn nhà giàu có nền tảng chứ gì? Hám lợi, vô dụng, thế mà tôi tưởng...tôi đã tưởng...cậu muốn tự cố gắng. Đúng là loại con gái đáng khinh...ha ha...đáng khinh...

Chát!

Đức đang định ao ra đánh hấn thì Giang đột ngột giơ tay tát một phát thật mạnh. Mặt hấn hấn đỏ lên

“Sao cô dám!”

“Anh nhục mạ tôi, tôi dám!” Giang vốn rất ghê gớm, nên cô trút giận hết vào cái tát đó. Mới ngày hôm qua, còn tỏ vẻ thân thiết, thế mà hôm nay đã nhục mạ nhau ngay được, thế không phải là tình yêu chưa đủ sâu đậm, mà là thậm chí còn chẳng có tình yêu

Cô tát xong, kéo tay Đức, se giọng nói:

- Anh Đức, chúng ta đi. Còn cậu, thôi ngay cái ảo tưởng của cậu đi. Phải, tôi vụ lợi, tôi thà vụ lợi còn hơn là sống với cái loại như cậu, luôn nghĩ mình rất tuyệt vời, nghĩ ai cũng như mình. Sai, đây là xã hội, là nơi tập hợp nhiều thứ. Đừng vì không giành được mà nhục mạ người khác, thật không biết ai mới là kẻ đáng khinh đây.

Khi hai người bỏ đi, hần nhặt quyển sách lên:

- Các người...các người...một lũ gian phu dâm phụ (dám gọi cặp đôi chính trong fic này là gian phu dâm phụ sao?!U.U)

16. Chương 16

Hai người đi cùng nhau trên con đường, rồi đột ngột tách ra:

- Em phải về...rồi ạ...

“Ukm” Đức ngơ ngác gật đầu. Anh vẫn còn ngạc nhiên về vụ suýt hôn lúc nãy. Hừm, ngu thiệt, lúc đó mà tiến đến luôn thì có phải hay hơn không...

Đức quay lưng định bước, rồi đột ngột quay lại, nắm lấy tay Giang:

- Trước khi đi anh hỏi em một câu: Chúng ta làm bạn như trước được chứ?

Với cô gái này, buộc phải chớp nhoáng như vậy. Anh biết cô là người rất trọng tình nghĩa, đang ở trong tình thế tiến thoái lưỡng nan liền gật đầu:

- Được, thực ra cũng chả có gì khó khăn lắm.

Đợi cô đi khuất, anh mới nhún vai bước đi

Ehehe

Thực ra trời vẫn còn thương ta ghê lắm!!! (“-.-“)

*

Lại những ngày học mới vô cùng kinh khủng bắt đầu

Thực ra trước lúc đi học đại học, bà chị họ trời đánh của Giang đã đưa lời khuyên, cứ học tử tế đi, nếu không đến lúc thi thì khổ. Tuy nhiên, con người Giang vốn rất ham cái nhất thời trước mắt mà bỏ qua đại cục, nên vào đại học liền chơi tẹt ga. Đó chính là ý do, một đêm trăng thanh gió mát thế này, ở nhà bắn Gun thì tuyệt mà cô lại phải trường mặt ở đây

“Xiaosu” My ngồi gí mặt vào cái máy tính rất lâu, không thèm để ý đến Giang rồi ngửa mặt lên trời nói một câu, không rõ là của nước nào, đại ý là chào cậu

Giang mặt xanh xanh đỏ đỏ, dơ đến nỗi không thèm ý kiến. Cô cảm thấy My chơi xỏ mình, hẹn đến học, thế mà vừa đến lại có Vũ đứng kè kè ngoài cửa, ăn mặc chỉnh tề, thật đáng đấm

“Ohayo” My thấy bạn không động tĩnh gì, chào tiếp. Giang gào lên:

- Ohayo cái đầu cậu, đêm rồi cưng à. Còn nữa, cậu rủ tớ sáng học chung, thế mà cậu đang làm gì đây

“...Đi chơi!” My nghĩ một lúc lâu rồi ngu ngơ đáp

“Cậu...” Giang thấy não mình chuẩn bị banh ta lỏng

“Xì, cậu nghĩ mình là loại người gì?” Minh nhất định sẽ gửi cho cậu gia sư đại tài” Nói rồi, nàng biến luôn

“Who?”

“Còn ai vào đây nữa...truyện của hai người...ugruu~việc gì phải che giấu ệt”

Nghe câu này, dùng ngón chân để nghĩ cô cũng biết đây là ai

Không phải tôi giấu cậu, mà thực sự không có gì

Thấy My biến khỏi gia thất, Giang lủi lủi chuẩn bị đi thì cô thư ký Anna đã giữ Giang lại:

- Cô đang đi đâu vậy?

“Ha ha, tôi về...nha...” Giang nuốt nước bọt đáp

Anna nâng gọng kính cận màu đen:

- Thành thật xin lỗi, cô chủ đã dặn tôi phải giữ cô lại cho cậu Harry

“...”

“Tôi khuyên cô, tốt nhất đừng trốn về, vì tôi là cao thủ vật chuyên nghiệp đấy” Anna nói, giọng đều đều, khuôn mặt tươi như hoa, nhưng có thể cảm nhận được sát khí, mỗi câu nói đều như lưỡi dao đâm sâu vào lòng người

Giang ngồi xuống, uống nước, mồ hôi túa ra như tắm, than trời:

- Ta bị rơi vào miệng cọp, a~

Chuyển ống kính, xoay sang nhân vật nam chính 1. Hôm qua chat chit, Đức mới phát hiện nàng có sở thích cực kì biến thái. Bình thường con gái thích thú bông, động vật nhỏ, hay các loài hoa, thực dụng hơn chút thì Iphone, HTC, laptop, toàn những cái Đức kham được

Tuy nhiên, Giang nhà ta lại thích máy ghi âm, máy quay siêu nhỏ, nói chung là các vật dụng dùng vào mục đích không trong sáng

Đức đứng trước cửa hàng điện máy, hít thật sâu rồi bước vào. Không yêu thì tệ, những đã yêu rồi thì dù chết vẫn yêu, chút danh dự có hề gì. Tiếc ghê, đáng lẽ nên nhờ anh rể họ Trương, chắc hẳn có máy quay siêu nhỏ loại xịn, nhưng ảnh bị chị gái xấu tính xấu nét lôi đi xa rồi, đành phải tự vào mua cho nó có tình có ý

Được, vụ này rất được, nàng bán đồ điện tử lại chính là cái nàng bán hoa mới lên đời hôm qua. Vừa thấy hoàng tử trong mộng bước vào, nàng tim đập chân run, nghĩ rằng chàng yêu mình đến mê mẩn rồi, chuyển chỗ làm mà cũng lần ra được, lẽ phép hỏi:

- Quý khách muốn mua gì ạ? “Um...máy ghi âm....ở đây có máy ghi âm không nhỉ?” Đức gãi mũi, hỏi, cố gắng để cười thân thiện không gian tà, khiến mấy cô bé ở tận gian hàng mỹ phẩm bên kia gục trong 5 giây. Lọ lem ảo tưởng bên này thì tròn mắt nhìn, ngơ ngác:

- Anh mua cái này...làm gì ạ?

“Để tặng...em gái” Đức suy nghĩ một lúc rồi trả lời, bảo mua cái này cho bạn gái, chả khác gì tự nhận mình biến thái

Cô bán hàng lục lọi tủ dưới, lôi lên cái hộp giấy đựng máy ghi âm.

“Mà này, chúng ta đã từng gặp nhau ở đâu chưa nhỉ?” Đức hỏi, chả phải anh ghi nhớ gì khuôn mặt này, chẳng qua vì trí nhớ anh tư bé vốn đã rất tốt, với lại đang cần thiết lập quan hệ để mua đồ “lậu”

“Vâng...vâng!” Cô bán hàng gật đầu “Anh còn muốn mua gì nữa không ạ?”

“Có máy quay chứ?”

“”Có ạ!”

“Lấy cho tôi loại nàng càng nhỏ càng tốt”

Bán hàng nam nữ cùng tròn mắt nhìn

“Anh muốn mua loại...đặc biệt?” Bé bán hàng nuốt nước bọt, chả lẽ kẻ đeo bám mình lại bị biến thái đến vậy?

Đức cảm thấy mình đang bị bủa vây, vẫn giữ giọng bình thản:

- Không. Ý tôi là loại máy cầm tay tiện lợi, nhỏ gọn. Em gái tôi là phóng viên, mong mọi người đừng có hiểu nhầm

Đám bán hàng gật gù:

- Mình biết mà, anh ấy đẹp trai vậy, không kiểu đó đâu. Không biết anh ấy đã có ai chưa nhỉ?

Khi nàng hàng hoa còn đang ảo tưởng về tương lai, Đức bước ra, thở phào nhẹ nhõm

Cô ngốc này...

Sao lần nào cũng làm anh chết vì khó xử thế nhỉ?

*

Lúc anh đến thì thấy cô đang ngồi xem Rooftop prince trên Ipad của My. Mấy đám con gái thật sự không biết làm thế nào, thần tượng mấy cái thằng, nhìn thì chả ra đâu vào với đâu, được mỗi cái gào rú ầm ĩ, hát hay hơn người. đến Vũ và Tuấn cũng than trời, mấy bà cô thừa hơi rồi việc, đi hâm mộ cái thằng Zen của Nu'est, nhìn kiểu gì cũng giống con gái, cái gì mà xinh ơi là xinh, rõ ràng là loạn giới tính toàn phần. Đức đứng cạnh cô một lúc lâu, thấy cô đập bàn rửa xả ầm ĩ vì ức chế mới hắng giọng:

- E hèm!

Giang giật nảy mình

“Chào ..anh...ha ha...” Hôm trước suýt hôn người ta, thế mà lại chả hon cho chót, bây giờ cứ thấy người ta là lại tội lỗi không tả nổi.

“Chào. Anh nhớ My nói, em nhờ anh làm gia sư cơ mà nhỉ?”

Em không nhờ anh! Tâm hồn bị tổn thương nặng, gào rú vô biên, chỉ muốn ở nhà level up với ck yêu quý. Tuy vậy cô vẫn ngồi rất chỉnh tề, lôi sách ra học:

- Anh ngồi đi.

“Vậy em không hiểu phần nào?” Anh muốn tận tình một chút, khiến cô phải mang ơn nghĩa thực sự là một điều rất thú vị

“Nếu em nói, em không hiểu hết thì anh tính sao?” Cô không định làm khó anh, nhưng nói thật là cô không hiểu gì hết thật

Dù rất giận, nhưng anh vẫn phải treo chữ nhẫn với cô. Con người này, làm khó cô chính là làm khó chính mình, ném tuyết vào đầu cô chính là bê đá tự đập vào chân mình

“Vậy em chỉ cần làm đề này là được” Haizz, Đức đáp “Cứ mở sách ra chép là tốt nhất. Anh phải ra đây có việc”

Hôm nay đến đây, ngoài dạy cô học, anh còn phải hỏi tình hình kinh tế ở chỗ Anna. Dù sao cũng phải làm khoá sát điều tra, chỉ bằng điều tra luôn công ty nhà mình

“Vấn đề công ty ta là hoàn toàn ổn định và đang trên đà phát triển” Anna vừa nói vừa xem đấu vật Nhật Bản giải sumo 200kg. Cô gái này, thoạt nhìn thì rất nghiêm túc, nhưng cũng dễ thương không tả nổi “Vậy là tôi phải tự điều tra?” Đức ngán ngẩm hỏi

“Dẫn chứng thì cậu phải tự điều tra, còn tình hình và số liệu có thể hỏi tổng giám đốc, ông ấy gần như thuộc hết đấy” Anna nói tiếp, đến cảnh tên mặc khổ trắng lao ra đập vào đầu tên mặt khó xanh “Dù tôi biết cậu không thích hỏi giám đốc chút nào”

Nghe đến xưng danh của ông bố trời đánh, Đức chưa nhớ ra tên đã toát mồ hôi hột. Anh nản ko thể tả, định về xem cô thế nào, bật laptop thì thấy Giang on

[Lilithy_death]: Ck, khẩn cấp, tình hình kinh tế Việt Nam khu vực Đông Nam Bộ những năm 1997 – 1998 có cơ cấu thế nào?

Không phải đã bảo cô gỡ sách sao? Đứt nhú mà rồi nhấn lại

[Noname_SDS]: Vk học năm I nhĩ? SGK không có sao, cơ bản mà.

[Lilithy_death]: Không biết số trang

[Noname_SDS]: Mục lục cho chó gặm à?

[Lilithy_death]: Ko biết bài! Biết thì đã gỡ

Đứt bó tay, lao về, nhưng Giang vẫn ngồi im

“Em làm xong chưa?”

“Sắp xong rồi!” Cô cười tươi đáp, nhưng lại gửi thêm một tin nữa

[Lilithy_SDS]: Nhanh lên, cứu em. Gia sư đang thúc

Đứt phì cười

Cô giả tạo với một người, thật lòng với một người, nhưng hoá ra hai người đó lại cùng là một người. Cô gần gũi một người, né tránh một người, cuối cùng vẫn là một người. Dù sao thì, bất kể cô thế nào với người đó đi chăng nữa, người đó vẫn hết lòng vì cô, vẫn là người yêu cô. Anh lực tử sách của My rồi nhấn lại

[Noname_SDS]: Trang 234, phần hai. Vk thật tức trách, học thế mà không biết cái gì!

[Lilithy_SDS]: I wish ck ở đây, để giúp vk. Chư gia sư của vk ý à, sợ lắm, lúc nào cũng có cảm giác sắp bị anh ấy nuốt chửng, ở cạnh anh ấy tim đập minh đến nổi nhồi mắt cơ tim, đột quỵ lúc nào ko biết

[Noname_SDS]: Vậy, vk thất anh ta thế nào?

[Lilithy_death]: Người tốt, rất hợp làm...mà thôi, tiếp đi, sự đổi mới chính sách nhà nước cuối TK XX, đầu thế kỉ XXI có tác dụng thế nào?

[Noname_SDS]: Trang 176, phần 3

Đứt gõ chữ xong, nghiêng đầu lên sofa, nhìn chăm chăm vào dòng chữ ấy

Người tốt, rất thích hợp làm...?

Có phải ý cô ấy là ...làm người yêu không nhĩ?

*

Trời đã về đêm

Rin đánh truyện một thời gian mới phát hiện mình chuyên môn dùng câu ấy

Ging cuối cùng đã làm xong bài tập, hiểu sơ sơ đồ u mê hơn một chút, gia sư giảng thì ít, ck giảng thì nhiều (là một cả!^__^), nhưng lối giảng của hai người thật sự khớp nhau, khớp một cách kì lạ. Cô nghĩ đã đến lúc mình phải về

“Em làm tốt lắm!” Đứt gật gù, nhìn đồng hồ “Em về chưa?”

“Vâng, em bắt xe buýt” Cô đáp, nhìn chiếc Audi đậu ngoài, biết chắc chắn là anh sẽ đưa cô về. DÙ đây không phải là siêu xe au đi mà cô hằng mơ ước, những cũng là một cái Audi hạng sang. Như dự đoán, Đứt kéo tay cô rồi rồi nói:

- Để anh đưa em về

Thôi thì cứ tham lam một hôm vậy

Đứt khởi động xe, kéo cần gạt, cho chiếc xe đi chậm trên đường phố Hà Nội. Giang thò tay ra hứng gió, thấy thủ đô phồn hoa này rõ ràng không giống Hoà Bình. Thành phố của cô rất là yên bình, 10h tối là đã khá vắng, nhưng ở thủ đô thì giờ này mới hoạt động. Tự nhiên cô nổi hứng muốn đi chợ đêm, bèn nói với Đứt:

- Anh đưa em ra chợ đêm đi, em tự bắt xe về

“Không sao, anh cũng đang muốn đến đó” Chả mấy khi cô bạo dạn vậy, không ngượng ngùng nhờ vả anh, hoặc là cô đã bạo dạn lên nhiều, hoặc là đã coi anh thân quen triệt để

Hai người đi bộ trên đường, để Audi ở bãi đỗ xe. Trời hơi lạnh, nên chợ cũng vắng người, toàn là những cặp tình nhân

“Giờ này còn bán kem không nhỉ?” Cô vu vơ hỏi. Thực ra trời lạnh thế này, muốn cái gì lạnh lạnh một chút

“Anh mua cho” Đức chạy ra hàng kem, mua cho cô. Chiếc kem bảy sắc quệt linh tinh, khiến cô trông như đứa trẻ con 10 tuổi, rất là dễ thương

“Mại zô, mại zô! Đồ đôi đây! Bất kể bạn bè, người yêu gì cũng ra đây hết đi!” Một cô bé hét âm lên. Giang đi lướt qua, định không mua nhưng chợt thấy một cái đồng hồ có dạng như những sợi len kết vào nha. Mặt đồng hồ hoàn toàn bằng thủy tinh, lấp lánh, với chiếc kim đồng hồ được chạm mảnh, nhìn như đồng hồ của con thỏ trong Alice in a wonderland vậy

“Cái này không có riêng hả em?” Giang thích thú nhìn nó

“Không có đâu chị, hàng độc đấy. Chị em làm, chỉ có một đôi duy nhất thôi” Cô bé sốt sắng nói. Giang chưa kịp trả giá gì thì Đức đã chen vào:

- Bán cho anh nha!

Cô bé này khá là kiên cường, không gục trước trai đẹp, trả giá tử tế. Đức thần nhiên đeo cái to vào tay, khen:

- Rất đẹp. Cô giận dỗi hét lên:

- Em là người thấy nó trước, em muốn cả hai

“Không cả hai, em chỉ được phép có cái còn lại” Đức nghiêm nghị nói. Không biết bao lâu rồi, cô mới thấy nụ cười gian manh của anh trở lại. Giang định giằng thì anh túm tay cô lên. Không hiểu có phải vừa ăn kem xong không mà tay cô thực sự rất lạnh, những ngón tay như đông đá. Anh bạo dạn lồng tay cô, rồi nhét sâu vào túi áo của anh:

- Ăn kem sẽ gây nhiều bệnh đấy. Thay vì ăn, em nên làm những việc có ích hơn, như chụp ảnh chẳng hạn.

“Em không có máy ảnh” Cô bắt chước vẻ nghiêm nghị, đáp, nhưng nhìn giống cái tượng em bé đá hơn nhiều, rất là khó coi

“Vậy anh cho em là được” Anh nhét tay vào túi áo còn lại, rồi lôi ra “Còn zin, anh chưa dùng”

Cô nhìn anh bằng anh mắt đề phòng rồi nắm lấy:

- Em thả lại anh bằng cách nào?

“Chỉ cần...không bao giờ em ghét anh là được” Anh nói nhỏ, rất nhỏ nhưng cô vẫn nghe thấy, quay lại, tròn mắt nhìn, rồi cười tươi:

- Đơn giản thôi! Miễn là anh không làm gì có lỗi với anh là được

Đức nắm chặt tay cô, cảm thấy mình đã cố gắng được một nửa

Chỉ cần cố gắng...cố gắng một chút nữa...

*

Hôm sau, nhờ cái đề hôm qua làm trúng tủ một nửa và sự trợ giúp của ck đã giao ước mà Giang làm bài ngon ơ. Cô thở phào nhẹ nhõm, bước ra khỏi phòng

Anh bảo, biết ngay mà, anh đoán chỉ có chuẩn

Chồng bảo, dễ mà, nhớ hậu tạ chồng đi nhá

Ánh mặt trời chói lóa

Xong một nửa rồi nhỉ

Đi chơi thôi!

17. Chương 17

Bảo rằng thi xong đi ăn chơi xả láng, Đức đã định rủ cô đi Singapore, nhưng Giang lại có kế hoạch phải về Hoà Bình.

Họp lớp

Tháng 12 đến

Mùa đông chính thức bắt đầu

Giang ngồi im trên ghế, nhìn My đang tái mặt nôn mửa, cố gắng không nổi giận ra đập vỡ cái loa phát thanh của cái xe. Đây là cái xe của bố My, ông ấy lái nó khi nào có ý định muốn trốn việc, cũng chính là cái xe Giang đi hồi đầu mùa hè. Hoạ tiết của nó đã thay đổi, nhưng chẳng ổn chút nào mà thậm chí còn tởm hơn, đại loại là giống cái xe thời Edo để chở người điên xuống phố. Trên loa đang phát một bài hát cách mạng, có câu: “Ra đi, ra đi, vùng lên, nùng cháy như ngọn lửa, cho ra hết những ghê tởm giận dữ, muốn nôn thì nôn, muốn mửa thì mửa, hãy đập tan của kính của địch, bẻ gãy song sắt nhà tù...” khiến My đang nôn lại càng nôn dơ dội hơi, nôn đến mức ruột gan lòi cả ra ngoài, ghê chết đi được.

“Tớ tưởng cậu không bị say xe?” Giang lo lắng hỏi

“Mình đi Porche và BMW không bao giờ bị say” My đáp

Đúng là hội chứng nhà giàu, haizzz...

Xe gồm 7 người, Giang, My, Ngọc Trinh và người yêu ấy, Ngọc Anh và một anh chàng đi cùng nhưng không được coi là người yêu cô ấy. Còn người còn lại, hẳn các bạn biết là ai

“Còn cần túi bóng nữa không?”

Kể đó ngồi đằng sau, ân cần hỏi em họ, không thèm quan tâm đến ánh mắt “người trái đất nhìn người ngoài hành tinh” của Giang. Thấy Giang nhìn ghê quá, anh hắng giọng:

- Đừng nhìn anh như thế. Anh đến HB có việc.

“Anh có việc gì quan trọng vậy?” My đá xoáy, ánh mắt vẫn sắc lạnh như thường, tuy mắt tái xanh, bụng quặn thắt

“Chi nhánh” Đức huyết sáo đáp. Co em họ này, lảm chuyện ghê cơ, sáng nắng chiều mưa, lúc thì giúp đỡ tận tình, lúc thì làm mằng ngăn khiến hai người không thể đến với nhau được.

“Đừng đùa, chi nhánh mà có ở HB thì em cũng đâm đầu xuống đất mà chết” Gia tộc nhà My làm về diên tử, chắc chắn chỉ mở rộng ra chứ không bao giờ thu hẹp vào. Hối có ở Hong Kong, Sing hay Uk không thì còn được, còn nếu hỏi ở HB chắc chắn là không có

“Có” Đức đáp, gọi ẹ “Mẹ, có chi nhánh tập đoàn mình ở Hb không?”

Mama Đức, không rõ đang làm gì, có tiếng nổ đi đoàn, tiếng súng liên thanh, cuối cùng là tiếng hét còn khùng hơn tiếng hát của Giang, vang qua diên thoại. Bà im lặng một lúc lâu rồi hỏi:

- Hoà Bình là tỉnh nào chứ? Ở Lào hử?

Đức mặt dày ~ ing

“Vì chưa có nên anh đi mở. Có vấn đề gì à?”

“Không” Bó tay cái chàng này, mặt dày có khả năng làm áo chống đạn

Ngọc Anh ngồi sau, nhìn Giang bằng ánh mắt rất là thâm nho

“Có gì bất mãn ak?” Giang lâu lâu, liếc chàng trai cạnh Ngọc Anh. Anh ta nhìn cũng thường thôi, nhưng hẳn là người tốt, tử mẫn bóc cam cho Ngọc Anh

“Ko hề...ay ya, mua xuân ơi mùa xuân...” Ngọc Anh huýt sáo

“Em bị ầm đầu hé? Mùa xuân hết từ cái đời tám huế nào rồi” Anh ta chêm vào, khiến N.A đang ở thế chủ động chuyển sang bị động, tức phát điên lên.

“Ai nhờ anh nói? Anh không thấy em đang ầm dụ đá xoáy ak? Anh học chuyên Văn để làm cái quái gì vậy? Luật sư như anh mà làm thì chỉ có nước thua kiện đi ăn cám thôi”

Xe im lìm không một tiếng động

Cái loa zè zè phát ra bài hát “ơi con sông quê hương” của Anh Thơ.

Vị phụ huynh đáng kính ngồi lái xe, bỏ vợ hai ở lại với cái hội đồng quản trị đang lên cơn thần kinh, ghé tai con gái mặt xanh như tàu lá, bình luận:

- Con gái à...

“Hum?”

“..Bạn của con, toàn là những cô cậu có cá tính cả”

*

Chuyến xe dừng lại ở trước cửa nhà Giang. Appa của My ân cần hỏi:

- Khi nào con về? Ba sẽ đưa xe đến đón.

My định đáp thì thấy ánh mắt ngưng ngừng của Giang, đành đáp:

- Không cần đâu ạ, bố cứ về giải quyết vấn đề của hội đồng quản trị đi. Ahaha, di mà tùm được thì nhất định sẽ đập chết bố

“Vay bố phải đi mua bia mộ rồi” Ông vui vẻ đáp, lái xe đi “Ngoan, nhớ về sớm”

“Up. Bố nhớ đi đường cẩn thận”

Chiếc xe phóng vụt đi Có thể nhận thấy, mỗi gia đình đều có vấn đề riêng của mình. Như nhà My có mẹ bỏ đi, nhà Đức có hai vị phụ huynh chưa được đề cập đến, thì nhà Giang lại có cặp đôi tính cách quái dị. Nói chính xác là, bố biến thái, mẹ thần kinh, hà tiện

Cánh cửa bật mở, Giang đã cảm nhận được cái luồng khí khó tả bốc ra ngùn ngụt từ chính cái căn nhà của mình

“Con gái cưng!!!!!!!!!!” Bố cô hét lên, lao ra định ôm lấy cô, theo sau là cô em gái Phạm Thuỳ Linh mắt sáng long lanh “Chị gái!”

Như mọi khi, thấy bố và em đang lấy đà lao đến, Giang thuận người bước hụt lại

“Con gái tránh anh, Lan à...” Bố cô nói với mẹ cô, bà mẹ đang ngồi nhằm xem mua dưa hấu với cam thì cái nào có lợi

“Kệ xác nó, hừm. Đi học xa có kết bạn được với ai không?” Bà Lan hỏi. Tính mẹ cô vẫn thế, ki bo thành bệnh, nhưng vẫn yêu thương con hết lòng. Đang định đáp thì cô em gái tranh giành chủ quyền, lay tay chị:

- Chị Giang, mà cả các chị nữa, xem cho em mẫu áo này đi. Lão banana dở người, dám nghĩ ra cái kiểu áo củ chuối này, khiến em mặc đi đâu cũng đổ hết cả mặt lên vì ngứa

“Lại Chỉ là A1 ak? Không hổ là Hero banana, năm nào cũng có trò hay để xem, làm trò cười cho cả thiên hạ, thế mới tài chứ” Bà cô bạn thân cùng gật gù bình luận

Đức chăm chú nhìn căn nhà của cô, nghe câu chuyện rồi bình luận:

- Xem ra ở đây, em có rất nhiều kỉ niệm

“Anh nói gì lạ thế, đây là nơi em sinh ra và lớn lên mà” Giang cười tươi đáp, gật đầu, sau đó nhìn sang Ngọc Anh: “Mà chính xác thì ai tổ chức họp lớp thế?”

Hai cô bạn nhìn nhau

“Cậu sẽ không khóc chứ?”

“Hum?”

“Thực ra là...”

*

Buổi họp lớp được tổ chức ở lớp cũ trường xưa. Đây chính xác là họp lớp hồi cấp hai, vào buổi tối, lại là ngày thứ bảy nên không có ai vào. An Thi, nhân vật chính của buổi họp phải năn nỉ gây lười bác bảo vệ mới cho vào

Nếu có những gì không thể trở lại, thì đó chính là quá khứ

Nếu có cái gì không thể sửa chữa, thì đó chính là những lỗi lầm

Giang nhìn cái ngôi trường cấp hai cũ kỹ nơi mình đã từng học, nơi em gái mình đang học mà có cảm giác rất lạ kì. Gì thì gì, An Thi cũng từng là bạn thân của Giang, vậy mà cô ấy lại sắp phải rời đi

Đi mười năm

Hoặc có thể là...mãi mãi...

“Hello baby, chào mừng đã đến với buổi họp lớp cấp hai của chúng ta” Thi cầm chai bia Hà Nội, giơ cao lên đầy khí thế. “Các bạn và người yêu các bạn đều đến đây, khiến tôi rất là vui”

“Up” Cả đám hét lên ầm ĩ, giống như hồi còn nhỏ. Không chia rẽ, vẫn là tập thể lớp 9 lớn nhanh, thi xem ai có người yêu trước ai. Bây giờ nghĩ lại, thay vì vui, ai cũng thấy buồn

“Bạn thân của tớ” An Thi vừa nhìn thấy Giang đã hét lên, ra ôm chặt lấy bạn. Giang mỉm cười nhẹ, gật đầu:

- Ủ, bạn thân

Đức chưa bao giờ thấy Giang cười buồn như thế, có lẽ vì anh quen cô chưa lâu. Nhưng khi cô cố nặn ra nụ cười, đuôi mắt cô hạ xuống, và khoé môi nhếch lên, nhìn thật giả tạo. Bàn tay Anh Thi nắm chặt tay Giang đến nỗi cả hai cùng run rẩy. Thi kéo Giang vào vòng vây, khúc khích cười nói:

- Ai thế? Người yêu cậu à?

Giang ngơ ngác:

- Người yêu gì? Người yêu nào? Người yêu của tớ là cái gì? Cậu lấy đâu ra người yêu của tớ thế?

“Đừng giấu...haizzz...mà người yêu cậu cũng đẹp trai ghê”

Giang nhún vai, liếc nhìn Đức ở phía xa không nói

“Nào, theo luật, tất cả những người có bạn trai sớm đều phải chịu phạt. Đến lau nhà vệ sinh cho tớ một tuần” Minh Minh, cô nàng chất nhất trong cả hội, vẫn trong tình trạng độc thân gào lên “Và An Thi, cậu may mắn đấy, vì chưa có bạn trai nên tớ tạm tha cho cậu”

An Thi cười hì hì:

- Vậy thì mình phải cảm ơn bạn trai mình vì hôm nay anh ấy không đến

“Hả? Có rồi à?” Minh Minh thất vọng gào lên

Trên bầu trời có rất là nhiều sao

Minh Minh đề nghị:

- Chúng ta lên tầng ba đi. Đã bỏ phí suốt 4 năm học ở đây mà không được lên tầng ba một chút nào rồi.

Ngọc Anh và Trinh hưởng ứng theo:

- Đập ổ khoá đi!!!!!!

Nói trắng ra, thì cái ổ khoá ngu ngốc ấy chả phải đập. Một đám thanh niên phá gia tri tử xâm nhập địa phận trường cấp hai cũ đã là quá lắm rồi, còn bày võ lon lên tầng thượng, mùi bia nồng nặc, thật là phá hại thể hệ mầm non mới nhú. Lớp phó văn thể không biết lôi từ đâu ra một cây đàn guitar, nga nga say hét:

- Bộ bốn ăn ý hồi cấp hai hát đi, hát đi!

Ngọc Anh và Ngọc Trinh nhìn Giang bằng ánh mắt cực kì khinh bỉ. Được may mắn gọi là bộ bốn ăn ý vì hồi đó cả đám được chọn vào ban văn thể nhà trường, ngay buổi công diễn đầu tiên hát luôn bài hát duy nhất mà Giang hát được, Con đường đến trường, ăn giải nhất và còn được nhận xét là có giọng hát vô cùng quyến rũ. Nhưng trong buổi liên hoan lúc trở về, cả đám gọi một bài hát khác, rủ Giang hoà âm, thế là cả đám được lên thăm ông trời độ 10 phút

Ba đứa nghĩ lại vẫn còn thấy rùng mình, còn Giang đang nga nga say quên mất cả việc giọng mình có sức công phá hùng khiếp, có khả năng còn làm rơi hết mấy cái cửa sổ bằng gỗ vô cùng mỏng manh xuống sân, hưởng ứng đầy nhiệt tình:

- Yes!!!!!!

Đức hơi xanh đi, nuốt nước bọt, lay Giang nhè nhẹ:

- Thôi mà Giang, em uống nhiều rồi đấy.

Giang lắc đầu lia lịa:

- Ô cái anh này buồn cười, hát với uống có liên quan quái gì đến nhau đâu. Nào lớp phó văn thể, đánh đàn đi chứ.

Lớp phó văn thể cực kì hứng khởi:

- Hát bài Mong ước kỉ niệm xưa nha.

Ba đứa kia nhăn mặt bịt tai, chuẩn bị chịu trận, nhưng mãi vẫn không thấy động tĩnh gì. Giang hôm nay đột nhiên hát cực kì là hay, giọng hơn run run một chút. Nhìn ba đứa bạn thở phào nhẹ nhõm, nở nụ cười mỉm cười

“Thời gian trôi qua mau chỉ còn lại những kỉ niệm

Kỉ niệm thân yêu ơi sẽ còn nhớ mãi tiếng thầy cô

Bạn bè mến yêu ơi vẫn còn nhớ lúc giận hờn

Để rồi mai chia xa lòng chợt mong nhớ thiết tha,

Nhớ bạn bè nhớ mái trường xưa.”

Đức thấy Giang hơi ngả vào mình, cả người không ngừng run rẩy. Bàn tay cô nắm chặt lấy tay anh. Cô ấy không phải là hạng người chủ động, run đến mức đó chắc hẳn là cần một chỗ dựa vững chắc. Phía bên kia vòng tròn, Ngọc Anh và Trinh cũng nắm chặt tay người

“Đặt bàn tay lên môi giữ chặt tiếng nấc nghẹn ngào

Thời gian sao đi mau xin hãy ngừng trôi

Vẫn mãi luyện tiếc khi đã xa rồi,

Bạn bè ơi vang đâu đây còn giọng nói tiếng cười.

Những nỗi nhớ niềm thương gửi cho ai.”

Có mấy đứa con gái đã gục mặt xuống khóc. Dù không nói ra nhưng ai cũng biết đây là bữa tiệc chia tay. Chỉ có bốn đứa bạn thân là không đứa nào khóc. Giang uống rất nhiều, uống hết lon này đến lon khác, vừa uống vừa hát, tiếng hát run đến nỗi gần như không còn nghe rõ là cô hát gì nữa

“Nếu có ước muốn cho cuộc đời này

Hãy nhớ ước muốn cho thời gian trở lại

Bên nhau tháng ngày, cho nhau những hoài niệm

Để nụ cười còn mãi lắng trên hàng mi,

Trên bờ môi và trong những kỉ niệm xưa.”

An Thi đứng lên chủ trì, hét to:

- Các bạn! Xong cuộc vui nay nhớ đừng quên mình nhé! Mình sẽ trở thành Việt Kiều ở nước ngoài mà.

Có vẻ cô muốn mọi người vui, nhưng chẳng ai vui được. Một bạn gái đeo kính ra ôm chặt lấy An Thi:

- Tôi sẽ không bao giờ quên cậu

Ngọc Anh kéo ba đứa bạn thân lại với mình, nắm chặt lấy tay họ, giơ máy ảnh lên nói:

- Nào, phải ghi mặt cậu lại chứ, để tôi không bao giờ quên cậu

Lớp trưởng tắc lưỡi lắc đầu:

- Bộ bốn chơi mảnh nha. Phải chụp cả lớp chứ. Cười lên nào!

Ba đứa tiễn An Thi về đến tận nhà của nó, ngược hướng nhà mấy đứa tận 1km. Ba chàng trai lặng lẽ đi đằng sau, biết rõ là không nên xâm phạm lãnh thổ riêng tư của người yêu. Giang ôm lấy An Thi, vỗ lên lưng cô nhẹ nhẹ:

- Sao cậu không để bọn tôi tiễn chứ?

Thi lắc đầu:

- Cậu phải biết chứ, tôi không thích sự chia li mà

“Ừm” Trinh đưa tay dụi mắt “Chết tiệt, cát bay vào mắt tôi rồi”

“Ha ha” An Thi cười nhạt “Đã bảo nhớ đeo kính đi mà”

Cánh cửa nhà cô ấy đóng sập lại, ba đứa đi về ba hướng khác nhau. Giang đột ngột ôm lấy Trinh và Ngọc Anh - một cái ôm sâu và trịnh trọng. Cuối cùng, cô hít sâu, nói:

- Mai gặp

“Ừm, mai gặp”

Trên đường về, Đức và Giang đi bộ, cô phải ra gốc cây nôn đến bao nhiêu lần. Cô không muốn về nhà, mà lên đập thủy điện. Gió mát, lỏng lẻo. Đức ôm lấy Giang, nhẹ nhàng vuốt tóc cô, nói:

- Em muốn khóc thì cứ không đi.

Giang ôm chặt lấy Đức, nước mắt làm ướt cả ngực áo anh, giàn giụa

“Anh biết không? Em rất sợ sự chia li” Cô nói trong tiếng nấc

“Anh sẽ không bao giờ rời xa em, anh hứa” Đức tiếp tục đứng ôm cô trong đêm, gió thốc vào cổ lạnh rát

Trăng đêm sáng vàng vạc

Anh nói, anh sẽ không bao giờ rời xa cô

Cô có thái độ khó chịu như thế, vậy mà một người như anh, thừa sức để yêu người khác vẫn kiên trì chờ

Bây giờ nghĩ lại, anh đã giúp cô nhiều, lúc nào cũng ở bên cô, giúp cô lúc cô gặp rắc rối, dù thỉnh thoảng có hơi phô trương và thủ đoạn nhưng suy cho cùng vẫn chẳng ai làm như anh được

Liệu cô có sai khi bắt anh phải chờ lâu như vậy?

18. Chương 18

Do My muốn thăm thú Hoà Bình và tâm trạng của Giang không tốt, nên cả đám phải ở lại một thời gian. Vũ, với một lòng yêu thương sâu sắc và cao cả với My, sau khi làm xong luận án đã phóng xe hết tốc lực về đất Hoà Bình. Điều đầu tiên anh ta thốt lên:

- Chúa ơi, đường thật kinh khủng.

“Anh có ý kiến gì vì đường tỉnh em chứ. Vì nhà nước đầu tư chưa tốt thôi” Giang đang trong thời gian tự kỉ, thò đầu ra giận dữ bênh. Cô đã buồn thì chớ, lại còn nghe Canon in D, thật là u uất toàn tập. Nhìn Giang mặc pizama, tóc hơi rối, đức cảm thấy cự kì hứng khởi.

“My muốn mời Vũ món ngon, My nhỉ?” Đức hích nhẹ vai My. Cô nàng ở đây được hai ngày rồi, thế mà cứ trong trạng thái lơ mơ, hầu như chả biết gì về nhà bếp, rau củ quả, nhưng lại sốt sắng muốn làm, khiến bà Lan nói đùa với Giang bằng một giọng cực kì nghiêm túc và trịnh trọng:

- Giang à, con chắc là bạn của con đến từ trái đất chứ?

Thực ra là bà chỉ nói đùa thôi, Giang biết, nhưng My thì khá dễ tâm. Cô quyết định thử nấu ăn, nhân dịp Vũ đến sẽ cho anh ấy thưởng thức “tay nghề của mình”

Vũ vừa đến, My đã mang bát mỳ nóng hổi ra, nhìn rất thân thiện đơn giản, quần quanh eo là chiếc tạp dề nhìn cực kì thực nữ:

- Anh ăn đi, anh yêu.

Vũ sượng xì khói đầu, múc mì vào cái thìa con bỏ vào miệng

Cứ ý ngoặc kép, 1 phút mặc niệm bắt đầu

My nhìn Vũ mặt xanh lét như tàu lá, khẽ giục:

- Kìa, anh ăn đi chứ. Sao thế, không ngon à?

Vũ nhìn người yêu ngây thơ vô tội đang định ám sát mình, nghiêng răng chịu đựng cười tươi:

- Không, rất ngon mà

My hôn hờ vỗ tay:

- Anh ăn hết nha, nếu thiếu thì em nấu

Vũ nhìn Giang đang huýt sáo vô can, nhìn Đức đang tăng lơ trò chơi nấu ăn của em họ đầy oán thán, phân tích cái món chua, ngọt, mặn kinh khủng và cái vị gì gì đó nữa trong món mỳ độc nhất vô nhị, gục mặt trong lòng:

- Darling ơi là darling, rốt cục em cho cái khỉ gì vào thực phẩm vậy????!!!

Địa điểm được chọn là Bản Lác Mai Châu. Thực ra thì Vũ đã vô cùng ham hố, đòi đi Suối khoáng Kim Bôi cho bằng được, nói gì mà tốt cho sức khỏe, gì mà đi một lần cho biết, chủ yếu chỉ muốn xem Darling mặc bikini nhưng bị lộ kế hoạch (có mà lộ?!), khiến My gạt phắt đi. Chiếc xe rù rì, rù rì lao lên cái dốc, khiến My nôn thốc nôn tháo, khiến My cau gắt máng mớ:

- Sao anh cứ thích chơi trội thế nhỉ, anh họ? Lần sau lôi cái BMW của anh ra cho em, nỡ lòng nào để em, mất hình tượng thế này.

Đức mở to mắt nhìn My:

- Em có hình tượng mà mất?

Giang đeo tai nghe, dựa lưng vào ghế. Cả người cô rung theo nhịp đường xóc vô đối, nhưng vẫn không có biểu hiện gì. Giang còn tự nhiên lấy tay Đức làm gối ôm, khiến tay anh tê cứng mà cũng không dám buông

ra. Tưởng tượng ra thì là cảnh đẹp đấy, nhưng sự thực thì vô cùng phũ phàng đã chứng minh rằng, nhìn trông giống gấu trúc và cái cành cây.

Bác tài rất cool, đến nơi còn đỡ một cách giật gân, khiến đầu Vũ đập vào ghế. My xả vòi nước loại xịn, còn Đức bị vẹo tay. Chỉ có cô nàng gấu trúc là vẫn ngủ ngon lành, bó tay chấm nét.

Đức sợ cô thức giấc, nhẹ nhàng gỡ cô ra khỏi cánh tay, rồi bế công chúa, đặt lên nhà sàn. Nhìn mỹ nhân ngủ trông giống như một tiên nữ, khiến một cậu người nước ngoài đứng bên cạnh đột ngột chụp, thốt lên:

- An angel! You have an angel!

Đức gạt những lọn tóc trên mặt Giang ra, khẽ mỉm cười:

- Right, an angel. Chuyến đi này, sau sự nỗ lực của cả khách du lịch và đám bầu xậu trực thuộc bản lác, cuối cùng lại trở thành một cuộc chiến. Cứ bảo sao Hoà Bình lại khác người, bản Lác rõ ràng là bản Thái, thế mà dân làng lại có 1/5 là người Mường, hơn một nửa là người Thái, còn lại là người Kinh. My, không hổ là tỉnh xuống nhà quê, với trí thông minh siêu phàm đã đưa ra những câu hỏi cực kì xác đáng

“Đây là cái gì?” Nàng chỉ vào cái khung gỗ

“Là cái khung dẹt” Nậu, cô nàng người Mường sống ở làng Thái, nhìn My bằng ánh mắt “cô là cái quái gì vậy?”

“Để làm gì?” My tiếp tục ngây thơ con nai tơ, khiến Giang vừa thoát khỏi kiếp sống gấu trúc ngủ đông suốt nửa thì đập đầu vào tường

“Để dẹt” Nậu kiên nhẫn trả lời, giống như trả lời ột đứa trẻ con lên năm tuổi

“Dẹt cái khỉ gì?”

“...” Nậu sock toàn tập ~ ing, cầm cái gối mây đập mạnh vào đầu, sau đó tự cẩu ình một phát

“ Cô là người sao Hoả hả?”

My nghĩ rất lâu rất lâu rồi đáp một cách ngang nhiên:

- Thật sao? Co nghĩ vậy thật chứ? Tôi cũng nghĩ vậy.

Nậu bó tay ~ ing, tìm cách chuồn sớm, bỏ lại “10 vạn câu hỏi vì sao” cho Giang đang sùi bọt mép chết dí ở góc tường

Ngoài hiên nhà sàn, với một lòng yêu nước nồng nà và ham học hỏi, Vũ Đức cũng đang chăm chú đức tượng, mà chính xác là hành động bắt nạt trẻ con vô nhân tính. Vừa đến nơi, nhân vật chính của câu chuyện đã lẫn ra ngủ như lợn, khiến các nhân vật còn lại không có gì để làm. Trời trong xanh, mây trắng vờn quanh, Đức đang chăm chú ngắm cái cành cây cuốn theo chiều gió, thì thấy một cậu bé đang ngồi tạc tượng. Một cái cây gỗ to, to bằng cái cây máy tính đời cũ, cậu nhóc ngồi tỉ mỉ cẩn thận chặt ra đức thành hình người. Thấy hay hay, anh ra hỏi cậu bé làm thử, chủ yếu là muốn ngịch chút

Trò đùa này có sự góp mặt của một cô bé, là người thương của cậu bé tạc tượng. Thấy cậu bé rắn không cho đức, đức quay sang nhìn cô bé bằng ánh mắt đăm đúi có sức sát thương 200%, thì thắm vào tai cô bé bé nhỏ, còn xoa đầu cô bé:

- Bé rất dễ thương phải không nhĩ? Bảo bạn em, cho anh mượn một tí được không?

Cô bé, vốn sống ở cái nơi khỉ ho cò gáy ít khi có trai đẹp, nhìn thấy anh càng đẹp trai lập tức máu mũi phun như súng liên thanh. Cô bé quay sang, khóc thật to:

- A Sáng ak, nếu cậu không cho anh ấy mượn, tớ sẽ không chơi với cậu nữa!

A Sáng trọng sắc khinh lòng tự trọng, hiển cả hai tay cho anh Hội trưởng hội sinh viên đẹp trai. Nào ngờ anh chàng này đã kém còn sĩ, lại thêm một chàng khác bắt tài vô dụng cùng phá hoại của công, tìm lỗi của khúc gỗ, khiến khúc gỗ nhỏ dần. Hậu quả cậu bé gào khóc như điên, hét âm ỉ, khiến Giang cảm thấy đầu mình đau như búa bổ

God ơi~

Sao con lại hồ đồ đưa họ lên vùng đất thiêng liêng này thế nhỉ?

*

Sau một hồi đuối khéo bàn bạc, mấy cô nàng tiếp viên loạn dân tộc trên bản Lác Mai Châu quyết định chỉ chỗ ấy anh chị này đi leo núi (vụ này chém tung). Mặc cho Giang gào ầm ĩ, núi ở Hoà Bình này nát lăm, mấy người lên cơn động kinh ak, mấy cô cậu dân Hà Nội vẫn quyết tâm tu thành chín quả, leo nên đỉnh núi không tên. Đức nhìn Giang đầy giận giữ, diễn ra nụ cười độc chiêu sát thủ, nói:

- Yên tâm đi, dù xảy ra chuyện gì thì anh cũng bảo vệ em mà.

Bảo vệ cái búa á!!!!!!

Giang bị lôi đi, cảm thấy thân thể rã rời, nước mắt lưng tròng, khóc không thành tiếng, thở không ra hơi. Các đồng chí, đây là khu nghỉ dưỡng, mục đích tôi đưa các đồng chí lên đây chủ yếu để nghỉ dưỡng, thế mà các đồng chí lại không hiểu trọng tâm vấn đề, rủ nhau đi chơi trò thể thao mạo hiểm, đúng là trại thần kinh phải gọi bằng cụ.

Gió thổi đều đều, hoàng hôn buông xuống, bác tài xế vô tâm tham vàng bỏ ngải đã bị lời ngon tiếng ngọt của một người đẹp tiếp viên mà lừa đi từ lúc nào. Không biết trên đồi có chuyện gì mà một cái cây đột ngột rung lên, đám quạ công bay nhăm tứ phía. Vũ đang cố tỏ ra lạc quan hơn người, dang hai tay ra, hét thật to:

- Đi leo núi nào!

Đám quạ thích dọa người chết tiệt lại bay tung toé lần nữa.

“Không đi được không? Muộn rồi” Giang nhú mày nói, thật là bực mình, sao mấy người này cứ thích được ghì vào sác đồ thế nhỉ

“No...oh oh oh” My run như cây sậy nhưng vẫn đáp rất dũng cảm, bám chặt vào Vũ “Đã đến rồi thì phải chơi cho đã, về lại tốn công lên ah. Hơn nữa, Vũ nhất định sẽ bảo vệ cho em, phải không anh?”

Nhìn Mỹ mắt chớp chớp mồm đớp đớp đầu quẩn rữ, Vũ cũng có ý định quay trở về liền nuốt ngược vào trong, gật đầu sau đó kéo Mỹ đi

Đức rất tỏ vẻ nguy hiểm, nắm lấy tay Giang lôi vào ngọn đồi

Giang nghĩ rất lâu, rất lâu rồi mới hiểu ra sự méo mó, đập tay tay trái vào lòng bàn tay phải

Rõ ràng bảo đi leo núi mà, tự nhiên đi lên đồi là sao?

(Ý Rin đang nói đến cái nắm tay kia mà!!!!!!!!!! *cực kì tức giận*)

Càng đi lên cao, gió càng lạnh đến rợn người. Lũ chim đúng là mắt bệnh thần kinh, không thì cũng nhiễm H5N1, động tí là lại bay toán loạn. Sợ cái búa á, kinh dị cái con khỉ, trên thân cay thắt toàn khăn đỏ (yêu đội ghê ta), còn lấy bút xoá, dao khắc tên mình trên đó. Dưới một vòm gốc cây còn có vỏ bút xoá lẫn lông lóc, hình trái tim được dẹt ngập trời, đúng là không khí của tình yêu. Vũ và Mỹ, không quan tâm đến ánh mắt của thị phi dân chúng, còn thơm vào má nhau lấy lệ, gọi là làm mẫu cho các cặp đến sau. Nhìn Đức đang cười ranh mãnh, trên trán hiện lên chữ “đang trong quá trình tiến hóa thành dê già”, Giang không ngăn nổi việc mặt đỏ như quả gấc chín, quên cả việc buông tay anh ra. Đức nhún vai không đáp, rõ ràng là còn muốn chơi trò chơi ôm hôn nồng nàn.

Trời mưa

Mùa hè trời mưa đâu có gì lạ

Chỉ là cơn mưa này cũng là một phần việc của lão Cupid rồi hơi thừa thãi. Ngày X tháng Y, lão sang trông hộ thân mưa, thấy mình viết từ đời nào rồi mà cặp kia vẫn chưa có tiền triển nên cho ít tác động ngoại cảnh, đổ chậu nước của người ta xuống. Giang và Đức vẫn tay trong tay, đang lao đi tìm chỗ trú mưa thì dị sạt lở

Đây là đồi mà, thế quái nào lại sạt lở được chứ? (*.*) “AAAAA!!!!!!” Giang hét ầm lên, cảm thấy đất đổ đầy vào người. Lúc bị trượt, cô thấy cả người ầm ập. Đức ôm chặt lấy cô, bàn tay anh che lên đầu cô, dù trong mùi bùn hôi tanh cũng vẫn toả ra hương thơm quẩn rữ khó tả. Cô cũng bám chặt vào anh, những

ngón tay bấu mạnh vào cánh tay anh, tìm sự che chở. Lúc rơi xuống thì cả hai đều đã lấm lem bùn, chân tay xước xước

“Có sao không?” Anh lo lắng hỏi, những ngón tay lướt nhẹ trên gò má cô. Anh đúng là ngốc, đã che cho cô kín như vậy, người bị đau phải là anh, thế mà vẫn lo lắng cho cô. Giang mỉm cười, lắc đầu đáp:

- Không sao ạ.

Trời mưa càng ngày càng lớn

Đức khóc khần lấm mới tìm được một gốc cây để che cho đỡ mưa. Cây rất to, nhưng mưa núi vẫn thấm vào người, lạnh buốt. Đức nhìn Giang ho khụ khụ, lắc đầu, không ngờ thể trạng cô lại yếu như vậy, những lọn tóc đen đáng tự hào cuộn lại và rũ xuống. Từng cơn gió thốc vào người, lạnh tê tái, rét run.

“Em bị cảm lạnh rồi” Đức vuốt tóc Giang nhẹ nhàng, giọng nói chưa đựng nét lo lắng vô hạn, đặt bàn tay nóng như lò than của mình lên má của cô ấy. Giang ôm một chút càng dễ thương hơn, hai má đỏ ửng lên, mắt lơ đãng, còn cứ ư ử trong cổ họng. Anh cởi cái áo gió leo núi mỏng, choàng lên người cô, nói như ra lệnh:

- Nằm xuống!

Dưới cơn mưa...

Thân thể chàng trai giống như mái hiên, như cột trụ, hứng cơn mưa xối xả cho cô gái. Cô ngoa ngoãn cuộn mình lại, cuộn thành họ hàng nhà nhím. Những sợi tóc của anh rũ xuống khuôn mặt mỉm cười bao dung. Thân thể rắn chắc, cũng không hẳn là cơ bắp cuộn cuộn nhưng lại có cảm giác giống như một chỗ dựa vững chắc. Mặt Giang đỏ lên như quả cà chua chín, kéo cái áo khoác gió lên người, nhìn thẳng vào đôi mắt sâu của anh, khẽ nói:

- Anh còn nhớ không? Cái mà anh nói đợt đi theo dõi Mỹ ý?

Đức ngạc nhiên gật đầu, sao cô ấy lại hỏi vậy?

“Em đồng ý” Giang lý nhí nói

“Em nói gì?” Đức nhìn Giang, ánh mắt trong suốt và xuyên thấu nhưng vẫn không thể giấu nổi niềm vui đang tràn dâng trong đáy mắt đen và sâu. Giang đưa tay ôm mặt, hít một hơi, hét to:

- Em yêu anh! Em đồng ý làm bạn gái của anh!

Đức vẫn giữ nguyên tư thế, hai cánh tay run lên chỉ muốn ôm cô ấy vào lòng. Thật từ từ, từ từ, hai cánh tay anh buông ra, tiến sát vào cô, dần tiến sát vào cô

Giang mím môi, hai má đỏ ửng lên, chậm rãi nhắm mắt lại, đón nhận việc anh đặt lên môi cô một nụ hôn dịu dàng. Hai đôi môi chạm vào nhau, giống một sợi tơ đỏ vô hình liên kết hai trái tim với nhau.

Một, giống như tuyết mùa đông, mát lạnh và quyến rũ

Một, giống như hoa mùa hạ, ấm áp mà dịu dàng

Những tán lá to reo vang trong mưa, rì rào trong gió

Mùa xuân mãi không thấy đến, cuối cùng cũng đến rồi

Rất lâu, rất lâu sau, Giang mới ngượng ngùng nói:

- Ôm...hết mưa rồi, vậy chúng ta có nên tìm điện thoại không anh?

Thần Cupid đang sướng như điên, nghe câu này suýt đâm đầu vào tường

Đang lãng mạn mà...

Sao nữ lòng nào cắt ngang thế chứ?

19. Chương 19

Rin viết truyện một thời gian dài, sau khi viết mới biết nhan vật của mình hầu hết đều là lũ thiên tài bị thần kinh. Thứ nhất là cặp Vũ My, đặt đến vận tốc ác quỷ, chạy như bay xuống ô tô trong ba phút, thật sự không biết là chạy thế nào. Thứ hai là cặp Đức Giang, rõ ràng lặn xuống chân đồi, cách cái ô tô gà chết chưa đầy một cung 20m, thế mà tưởng lạc vào giữa chốn hoang vu rừng núi, ôm ấp tỏ tình mặc dù nhà dân kế bên

Giang nghe vụ này chết sặc vì ngượng

Chơi nhiều chóng chán, buồn đã buồn rồi, vui đã vui rồi, cả đám cuối cùng cùng phải lò rò về cái thủ đô hoa lệ, sau khi mọi chuyện đã khác

Tuy nhiên, Đức và Giang đều cảm thấy hơi xị, khi hai người tịnh trọng tuyên bố đã yêu nhua với mọi người, thì ai cũng nhìn bằng ánh mắt quái lạ. Ngọc mặt chữ O mồm chữ A, vì ngạc nhiên, nhưng không phải ngạc nhiên vì hai người này yêu nhau, mà ngạc nhiên là vì:

- Cái gì chứ, thế hoá ra từ trước hai người chưa yêu nhau à?

Tuấn thì có nhân đạo hơn một tí, vỗ tay bôm bốp đầy sôi nổi, thật ra chỉ làm cho Hội trưởng hội sinh viên rối hơi thừa việc không gây sự đến mình, nói:

- Vậy còn chờ gì mà không tổ chút tiệc. Đại tiệc đường phố thôi.

.....

.....

.....

Giang tự sướng với cái tường, hết tự bóp cổ lại sùi bọt mép, muốn chết muốn chết muốn chết

Lại tiệc?!!!!

Cái cô muốn không phải là điều đó!!!!!!!

Sau nhiều ngày bỏ rơi ông chồng hờ thuộc về thế giới game, cuối cùng Giang cũng trở về, biến anh ta thành quân sư tình trường để đối phó với Đức. Hở cái và bánh mì kẹp ruốc lâu lắm cũng không thấy tấm hơi đâu, chắc chết ở xó nào rồi. Mà dù gì thì gì, sóng yên biển lặng cũng đỡ bị nhồi máu cơ tim, đứt dây thần kinh, rất hại cho sức khỏe. Vừa vào Guild, Giang đã khoe ầm lên

[Lilithy_death]: Xin thông bao với các tỉ tỉ muội muội, huynh huynh đệ đệ, đại mỹ nhân Lili xinh đẹp siêu phàm ta đây cuối cùng cũng có người yêu rồi

Ngoài tên chồng gian manh bản bựa biết trước sự tình đang cười sằng sặc đến ghen bánh bao, cả Guild xôn xao như chợ vỡ

[Rojer_monneydog]: *đập đầu vào tường* đang mơ phải không? chắc chắn là đang mơ. Bộ bây giờ là mùa xuân à, sao có nhiều cặp yêu thương thắm thiết thế, mà lại còn rơi vào Lili đại hiệp nhà chúng ta? Vậy là hai vợ chồng nhà này ai đi đường này?

[Milkface]: Cung hỉ, cung hỉ. Chúc cho Lili phúc như đông hải, thọ tỉ nam sơn, yêu sớm chia tay sớm sẽ tốt cho sức khỏe

[Lilithy_death]: *khóc* Anh trù ẻo em!!!!Lili ghét Guild này

[Đôi cánh thiên thần]: Lại nữa? Còn bao nhiêu vụ nữa đây? Mấy người cứ dôn dập như thế, đến lúc cưới mùa cũng dôn dập thật tổn tiền phong bì, gio' nhỉ?

[gio' tho'ì? ma'y tro'ì]: Lo que gì, mình phải đòi lại gấp đôi mới oách. Mình cứ cưới trước là ổn, người ta mừng 200 mình hình lại 100, mừng 500 đồng thôi mình bố thí cho 1000 đồng, thế là không lo thua thiệt. Anh thông minh phải không, vợ yêu?

[Đôi cánh thiên thần]: Ủa

Noname, sau khi được cứu thoát khỏi màn ghen vì bánh bao, cuối cùng cũng khí chất lò lên được. Tốc độ gõ của tên này thật đáng khâm phục, luôn làm điều dân phải chạy theo chịu thua

[Noname_SDS]: làm người ai làm thế! Cái lũ này, vấn đề trọng đại của người ta mà mang ra làm trò đùa thế hả?

[Rojer_moneydog]: Ahaha, nhân vật chính thứ hai xuất hiện đây rồi. Xin hỏi anh N, anh có muốn li hôn cô L chứ?

[Noname_SDS]: Không, chắc chắn không

Li hôn người mà anh yêu, thế hoá ra anh bị tâm thần phân liệt à?

Cả Guild đều đánh “Oh”, không nghe được âm thanh những cũng cực kì khí thế

[Vinagocrazy] (đàn em mới): Vợ của đại ca bị cấm sừng. Đại ca đi ngoại tình chốn trăng hoa, đúng là con người không chịu ngồi yên một chỗ

[Noname_SDS]: Chú mày láo, láo quá. Anh và đại tỷ là quan hệ trong sáng, sáng như gương, là quan hệ cộng sinh cùng nhau phát triển

[Đôi cánh thiên thần]: Sáng quá cơ...

Mặc cho đám cư dân ồn ào gào rú, Đức cũng quyết tâm lòi Giang ra chat riêng bằng được. Sau một màn vây bắt cực kì action, kèm theo phụ kiện là hai ả rỗng rất chi là tốn thời gian, sau hai tiếng đồng hồ ôm cây đợi thỏ, N cuối cùng cũng nói chuyện được với L

Chat riêng...

[Noname_SDS]: Chúc mừng em đã tìm được người thương. (dĩ nhiên là phải chúc mừng rồi, là anh chứ còn là ai vào đây nữa)

[Lilithy_death]: *cười dịu dàng* Anh cũng vậy, cũng kiếm được mỹ nữ còn gì nữa

[Noname_SDS]: Vậy anh ta là người thế nào?

[Lilithy_death]: Tốt, đẹp trai, hoàn hảo(sướng như điên), mỗi tội là hơi gian manh một tí (xịt). Vk rất mong chờ ngày đi chơi xe máy cuối tuần này

Đức đang đi mây về gió, thấy chữ “đi chơi xe máy” thì suốt hất con chuột xuống đất

[Noname_SDS]: Thế đi ô tô với đi xe máy, em thích đi bằng phương tiện nào hơn?

[Lilithy_death]: Dĩ nhiên là xe máy rồi. Nhất định là sẽ rất vui, chỉ có hai người ngồi một xe

[Noname_SDS]: Ồ, vui nhỉ

Sau khi ọp zai, Đức lại đập đầu vào chăn bông

Phải, chỉ có hai người ngồi với nha, rất vui, nhất định là sẽ rất vui

Vấn đề là...

Vấn đề là!!!!

Đức nhà ta không biết đi xe máy!!!!!!!!!!!!!! (T_T) *

Đã là con người thì ai cũng gặp vấn đề, đó là điều không thể tránh khỏi, mà nhất là đám nhà giàu một cách quá đáng. My thì chỉ không say khi đi BMW và Porche, còn Đức thì từ bé chưa biết đến việc ngồi lên xe máy là gì. Từ bé đã ngồi ô tô với ông và bố, nhìn ra ngoài cửa sổ, ông nội Đức dạy, đã là đàn ông thì phải biết đi xe ô tô. Năm 14 tuổi, nhờ quốc tịch Mỹ, cu cậu đã sang bên đấy lấy bằng lái xe, rồi triệt để đi từ bấy đến giờ. Trong thâm tâm anh, đi xe máy là một hành động rất ngu muội, vừa công kênh, vừa vương vís, vừa bụi bẩn lại vừa mất vệ sinh.

Thế mới nói, hừ, đẹp trai mà làm gì, mất mỹ quan thành phố.

Vậy là, trong khi một tên sĩ rởm nào đó đang chìm trong biển lửa nóng hâm hấp, cùng với hệ thống kế sách nhằm mục đích phá hoại đại tiệc xe máy, thì vợ chồng son nhà hổ cái lại trở về Việt Nam.

Ngày khùng năm điên, ánh nắng chói lóa, Thiên Mai bước vào nhà, định cho em trai xem vài bức ảnh rắn hổ mang vùng Bắc Phi (Đức cầm thù loài rắn), sau đó mời người đức hình rắn đẹp nhất vùng rừng nhiệt đới đó theo về thì thấy “em trai yêu quý” trong trạng thái bốc hơi gần nửa. Thấy chị gái đến, Đức khôi phục ngay tức thì, ngồi vắt chân trên ghế mây, uống trà xanh, mỉm cười hỏi:

- Ô, chị đến đây có chuyện gì vậy?

Thiên Mai hất cái váy Thượng Hải, ngồi xuống ghế, liếc nhìn căn phòng bằng anh mắt xoi mói:

- Ô, em trai ngoan đang làm gì vậy? Chị định tặng cho em mấy món quà, chắc hẳn em sẽ thích

“Gì vậy ạ?” Đức từ tốn nói, nhắn tin cho Vũ đi mua con chuột giả nhìn như thật đang bán chạy nhất trên thị trường, húp thêm một ngụm trà xanh. Mai đưa mấy cái ảnh ra, được chụp ba chiều, kèm theo một món đồ khắc đá hình con rắn nước cực kì to, cực kì đẹp. Đức cầm mấy món quà, mỉm cười cảm ơn, cố gắng nhìn thật nhanh để không chạy vào nhà vệ sinh gỡ quẻ nôn ọe. Thở còn bé, lần đầu tiên đi ăn thịt rắn cùng cả nhà, gặp phải hàng làm ăn rởm, đức vừa bỏ miếng thịt vào mồm đã thấy nó nhầy nhụa. Từ đấy về sau, Đức cứ nhìn thấy cái món đó là nôn, hồi lớp 3 đi tung đồng xu ở đài phun nước bên Nhật Bản, cậu bé đã ước rằng, loài rắn trên thế giới tuyệt chủng hết là tốt nhất. Nhìn mấy cái ảnh cực kì rõ nét (mặt sau), anh chép miệng:

- Rắn rất nguy hiểm, rất hay bò trong quan tài ăn xác người chết

Mai hất tóc ra sau:

- Không nguy hiểm chút nào, rắn Bắc Phi cùng lắm chỉ giết chết vài chục người sống, không bao giờ ăn xác người chết

Đức bịt chặt miệng, nuốt xuống, nuốt xuống, chỉ là trà thôi mà, tuyệt đối không được mửa

Vừa nỗ lực được 1ph24' thì Vũ phi xe vào, ôm theo một cái áo khoác mỏng, cười quý phái:

- Lâu lắm không gặp chị Mai. Em mua tặng chị một cái áo khoác, coi như là quà mừng về nước.

Mai lấy bật lửa, tách, sau đó châm vào cái áo, cười đáp:

- Đồ của em hẳn phải chịu lửa rất tốt, nếu không thì em đã không tặng chị.

Vũ cười đau đớn, nhìn con chuột đang cháy như điên

- Vậy thì em phải xin lỗi rồi, đồ của em mà chịu lửa tốt thì trời sập Thiên Mai liếc nhìn một lần nữa đồng giấy lộn trên sàn nhà kia, cười cao thâm:

- Có vẻ...em đang bận nhỉ?

Đức gật đầu:

- Vâng, em đang rất bận, vì thế chị đừng có gây tầm ảnh hưởng.

Thiên Mai bĩu môi, bước ra ngoài, gọi điện ngay cho đám đàn em “thơ đại”, đầu tiên là Ngọc:

- Em gái, em quả thật rất xinh đẹp

Ngọc nghe câu này, đang vừa đóng cửa vừa nghe suýt nữa kẹp chân vào cửa. Cô bủn rủn chân tay, thì thầm:

- Chị...có việc gì ạ?

Chị em nhà này, cả năm không gọi điện, nhưng đã gọi thì chắc chắn là để moi tin tức, còn không thì cũng là để bắt cô làm culi.

“Hành động của em làm chị khá tức giận” Hổ cái nói giọng rất bình thường nhưng khiến Ngọc sợ phát khiếp “Nhưng không sao, em có biết Đức sắp gặp sự kiện gì không?”

“Dạ...” Hành động này là gì, phá hoại? Phải rồi, đột trước lúc Thiên Mai đi xem mắt, Đức cũng phá cho tan tác thì thôi, nhưng tốt nhất không được để ảnh hưởng đến bé Giang dễ thương. Sau một hồi đắn đo cân nhắc, Ngọc đáp:

- Cái này em không biết, nhưng Vũ và My biết đấy

Thế này vừa bảo toàn được tính mạng, vừa không bị mắc tội phản đồ. My ơi, chị thật lòng xin lỗi em, còn Vũ thì...cho chết

Ngọc cười he he, tiếp tục luyện đồ với Lili. Lúc nào phải rủ Giang vào Guild, chơi vui phải biết.

Thiên Mai cảm thấy trận này có vẻ mình khó thắng nổi, nhất là khi dính đến bồ bịch gì đó. Cô nàng bèn gọi chồng, tên chồng đa tài đa nghệ vừa mới kết hôn xong hôm trước:

Tut tut tut tut....!

Cạch!

“Anh yêu...” Thiên Mai lấy hết giọng dịu dàng nói chuyện với chồng. Về cơ bản, lão Trương Tam Phong cũng rất chất, chỉ mỗi tội là bị hổ cái ăn không còn xương tuỷ gì để mà sống

“Hi”

“Anh...”

“Alo...ờ...ờ...điện thoại ở đây mất sóng quá, đầu dây bên kia nói to lên chút được không?”

“Anh...”

“Ồ ờ...ờ...biết rồi”

“Anh...”

Cạch!

“Chào em”

Điện thoại của Phong bây giờ mới mở, khiến Thiên Mai tức suýt đập đầu vào tường. Không ngờ ông chồng của mình cũng thâm thúy đến mức này, lừa được mình cơ đấy. Mai tụt hết cảm xúc, lạnh lùng nói:

- Anh không bận chứ?

“Về đây là không bận rồi, còn hỏi làm gì nữa?” Chẳng lẽ nàng mời mình ăn cơm, không ngờ hổ cái cũng lẳng mạn như vậy

“Điều tra xem Đức sắp có vụ gì, chúng ta cũng phải tham dự”

“Em...” Không mời anh ăn cơm sao, cứ bối mớ chuyện người khác làm gì?

“Và đổi ngay nhạc chờ cho em, trước khi em đập điện thoại của anh xuống đất”

Cụp!

Đúng là ông chồng ngốc, mãi mình mới lấy giọng dịu dàng, thế mà lại bị lừa đảo hết cả mặt

Ngốc quá!

*

Bánh mì kẹp ruốc, tức chủ Guild vừa quay trở lại đã bị pé Lili ám cho bắn hồng 4 ả liên. Giận dữ tột độ, Bánh mì mắng Lili

[Bánh mì kẹp ruốc]: Lili ngốc nhà người, thật chẳng biết tôn trọng đàn anh gì cả

[Lilithy_death]: Tôn trọng ai cơ? Đàn anh á? Ở đây có ai là đàn anh vậy?

Trương “giáo chủ” giận đến nổi đập bàn, hết vợ lại đàn em, không biết giá trị của mình trở nên tàn tạ thế từ lúc nào rồi

[Bánh mì kẹp ruốc]: Nhà người có vấn đề gì khúc mắc, ta sẽ giải quyết cho. Là đàn anh, ko chấp nặt

[Lilithy_death]: Khúc mắc? Còn nói? Cái người nào đó tự xưng là đàn anh, để cho vợ vào diễn võ dương oai, ỷ mạnh hiếp yếu, sau đó đi biệt tăm lâu thiệt là lâu liền. Còn chức phó Guild của em đâu, hả? Kinh nghiệm của em đâu, đóng góp của em đâu?

Trương Tam Phong toát mồ hôi hột, gõ phím

[Bánh mì kẹp ruốc]: ko bức xúc, bây giờ anh khôi phục cho em là được chứ gì?

[Lilithy_death]: Khôi phục? Khôi phục cái gì? Danh dự của em? Anh có biết là khi bị hạ chức, em đã thấy ngứa mắt đến gần chục mem mà ko kick được nó ra không? Bây giờ, đích thân anh phải kick bọn mem vô lối ấy, sau đó phục chức cho em cũng chưa muộn

[Bánh mì kẹp ruốc]: Anh cảm thấy mình mới là người bị bắt nạt

[Lilithy_death]: Mong đồng chí yên lặng và làm theo, nếu ko muốn em bôi nhọ danh dự với chị hồ cái. Em nhớ ko lầm, anh còn có mấy nàng buôn dưa trên này nè, trên Zing nè, trên Yahoo nè, trên Facebook nè. Dù bây giờ anh và chỉ cười nhau rồi, nhưng em ko đảm bảo được, he he

[Bánh mì kẹp ruốc]:...Em thật nham hiểm

[Lilithy_death]: Cám ơn vì lời khen

Thế là một ngày sao lu trăng mờ, Giang ngồi nhìn chủ Guild ngốc ngếch tắt bật kick mem, gây thù chuốc oán, bị **** rất mặt, vừa uống coca vừa cười như điên. Anh ta ngộc khó tả, nghe dọa mà không nhận ra một điều...

...Chị ta ko nhập Guild, và Giang cũng chẳng biết chị ta là ai cả!!!!!!!

Sau một hồi tắt bật, phải tặng tóc công chúa gia hạn một năm cho ai đó, còn phải phục chức cho người ta, Phong mới trở về vấn đề chính. Lili đang để nick bạn, nên anh lên hỏi Guild

[Bánh mì kẹp ruốc]: có ai biết Noname đang có hành động đáng ngờ gì không?

[Đôi cánh thiên thần]: Anh rể vô dụng lại bị bắt nạt ha

[Bánh mì kẹp ruốc]:...

[gio' tho^i? ma^y tro^i]: AW cũng như em, quyết ko bán đứng bạn bè, anh đừng hỏi

[Love you and love me]: Ko phải đi chơi sao? Hôm trước thấy N vừa bảo thế mà? Bảo với gio' ấy. Cái gì mà ko đi được xe máy, rồi đi chơi xe máy, chết chắc rồi, v.v..và v.v...

Thiên M, ko biết về từ lúc nào, đnag uống cà phê đứng cạnh quầy phốt thẳng vào mặt Trương giáo chủ một cái

Đi xe máy?

Lấy le với người yêu?

Thằng nhóc đó muốn gây tai nạn thì có

Thiên Mai cười khơ khơ, nhìn Vũ và My đang đánh nốt mấy câu, “phản bạn”, “độc ác”, thấy Noname đánh dòng chữ “Cậu thật đáng sợ”, lấy danh của chủ Guild, đánh mấy dòng sau đây

[Bánh mì kẹp ruốc]: Noname

[Bánh mì kẹp ruốc]: Chúc một ngày may mắn

20. Chương 20

Khác với đám yêu nhân đang rên lên vì sướng, háo hức chuẩn bị cho bữa tiệc xe máy thì n.v chính lại có vẻ ngần ngừ, gọi vắn tắt là “sĩ rởm, chết vì sĩ”. Học với nhau 3, 4 năm trời, thế mà ko ai trong hội sinh viên biết Đức ko biết đi xe cả. Lúc Giang chưa đến đây, Vũ và My còn chưa thành đôi, mỗi lần đi đều do đích thân Đức lái ô tô. Gara có Mec, có Porcher, có Audi, có BMW, đi chơi xe xịn là sướng như điên rồi. Vì thế, Đức cũng chẳng để tâm lắm, ko ngờ lại có nguy cơ bê mặt cao trước bạn gái như thế này

Đúng lúc nước sôi lửa bỏng nhất, Đức đang ko biết nên chọc thủng lốp xe hay hoãn cuộc vui lại thì bé Mary đã biến bao nhiêu lâu, giờ lại xuất hiện.

“Hi” Một buổi sáng trời âm u đất mịt mù, Đức đang trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê mặc theo kiểu trên áo béo, dưới quần đùi vừa mở cửa ra đã thấy dì dất tay Mary, còn bé ấy hét lên:

- Hi!

Đức ngớ ngác rồi đột ngột đóng sầm cửa lại

Mary ở ngoài, khóc lên khóc xuống, nước mắt như mưa, hét lên bằng tiếng anh:

- Anh Harry hứa ko giữ lời, hu hu. Chị Sarah bảo với em là anh mời em đi ăn tiệc mà.

Dì Elly thét lên theo tiếp:

- Không phải họp mặt gia đình sao? Mà ní chung là mở cửa ra, nói rõ xem nào

Đức mở khoá cạch cạch, bật cửa, hỏi bằng một giọng cực kì bất lực:

- Em nói cái gì?

Cách đây khoảng 2, 3 năm, Đức đã phá cửa Thiên Mai 4 hay 5 cuộc gặp mặt gì đó, ko ngờ cưới chồng rồi chị ta vẫn để bụng. Hôm trước Trương giáo chủ lên Guild, tự nhiên Noname, chúc may mắn, cứ tưởng là một câu nói thân tình bình thường, hoá ra là ẩn dụ đá xoáy có mục đích. Nhìn Mary đang ngồi ăn Chocopie, Đức bất lực xoa đầu pé này, nói:

- Mary ngoan, ko có tiệc đâu

“Anh nói dối, thế mấy cái trong tủ lạnh là cái gì ạ?” Mary đáp, ngây thơ hồn nhiên, ko biết đã vào mở tủ lạnh nhà người ta lúc nào, khiến Đức ôm đầu bất lực. Tối hôm qua, Giang vừa bạo dạn vừa háo hức rủ Đức đi mua bún chả để sáng nay ăn, ko ngờ lại bị Mary bắt được

Đời người ai hay chữ ngờ (trích một bài hát mà Rin ghét ca ghét đấng)

Thời gian chậm chậm, chậm chậm qua đi, như bị thần kinh, như kiểu đầu óc có vấn đề. Đức ngồi gõ bàn, nhìn Mary đang chat với một cậu bé trên Yahoo, cảm thấy mình và cậu bé đó đều đáng thương (Mary giả làm người lớn, nhưng kẻ ảo tưởng ở đầu máy bên kia tưởng là nàng giả nai toàn tập).

8h sáng, ánh mặt trời ấm áp của mùa đông chiếu xuống khắp căn phòng. Đoá bách hợp (ko biết kiểu gì mà mùa đông bách hợp vẫn nở như thường) toả ra một mùi thơm dịu nhẹ, với những cánh hoa trắng thuần khiết. Giang do dự một lúc, mặt đỏ ửng lên rồi ấn chuông cửa

Tính tang!

“Lại gì nữa đây?” Đức bị trầm uất quá nặng do mấy trò thừa hơi rồi việc của gia tộc, nên bộ óc minh mẫn quên mất là đã hẹn Giang, mặc kiểu trên đồng dưới hạ uể oải ra mở cửa

Cạch!

Oh oh!

Giang nhìn bạn trai cực kì khí chất của mình trong bộ dạng bê bối, mặt đỏ ửng tái tái, hai tay bưng mặt. Uống công cô chọn đồ đẹp, cuối cùng lại lâm vào tình cảnh ngặt nghèo thế này. Còn Đức rơi vào tình trạng đơ down, hồn thoát xác, lao như điên vào phòng ngủ

Nhờ phước của ai đó mà đời tôi mới thảm như thế này!!!!!! (=.=#)

Giang đợi Đức biến vào làn khói, đẩy cửa bước vào nhà, thấy Mary đang tàn bạo xé nát con mèo Hello kitty to bằng thân (pé này lậm Crayon Shin chan nhiều quá), hớn hở nói:

- Mary. Lâu không gặp

Mary cũng vui vẻ hét lên:

- Oh, Alice. Lâu không gặp chị

Giang thu mấy mảnh xác con Hello kitty vào túi to:

- Ủ, lâu không gặp em

Cô lôi đồng bún chả trong tủ ra. Mùi thực phẩm thơm nức mũi, nhất là khi bỏ vào lò vi sóng hâm lại. Giang suýt xoa, cùng lúc ấy Đức ra

“Chào anh, ha ha...” Giang cười khan, ngượng ngùng nói. Không hiểu lúc nãy anh ấy kiếm đâu ra cái quần đùi ngắn vậy, còn ngắn hơn mấy cái quần khiêu dâm của SNSD.

“Chào em” Con người này, lúc trước cứ tưởng mặt chỉ dày hơn áo chống đạn, hoá ra là còn dày gấp 3 lần tường của cung điện Beckingham. Ngượng thế mà vẫn cười nói rất vui vẻ, khiến Giang có cảm giác kiểu như lúc nãy mình mơ vậy

9h, đám My đến. đúng là những con người không của thời đại, không những gặp những vấn đề ko bình thường, lại không có khái niệm về giờ giấc. My đến muộn, vẫn điềm nhiên ngồi vào bàn, còn Itekidamatsu, đổ nước sốt lên chả và bún, ăn uống cười đùa rất vui vẻ

“Vậy hôm nay chúng ta đi ở đâu?” Ngọc hỏi. Vợ chồng nhà này đang đút cho nhau ăn, đến là ngứa mắt. Vũ cũng ham hố thêm thường, nhưng thấy My mặt lạnh như băng nên ko dám mạo phạm, còn Đức vừa điềm nhiên ngó sang Giang đã thấy mặt nàng đỏ tươi, làm thật chắc nàng phụt máu mũi mà chết mất.

“Đi ngoại thành. Mà n.v chính, sao ko ai quyết định là đi đâu vậy?” Vũ đáp, liếc sang nhìn cái cặp mới yêu nhau kia. Giang đưa những ngón tay lùa vào mái tóc, sau đó vờ ve vẩy cái áo len dài, nói bằng giọng vô tâm:

- Chuyện này do Đức quyết định

Đức hất bom về phía người khác:

- Tôi không có ý kiến.

Giang nhún vai, ngó ra bầu trời bằng ánh mắt khó tả. Trời mùa đông không xanh, toàn là mây trắng, những đám mây đục lững lờ trôi về phía cuối chân trời, gợi lạnh cảm giác buồn và lạnh. Đột nhiên cô nghĩ, thời tiết thế này thì ở nhà sưởi biết bao nhiêu

Gió hanh khô

Đúng lúc cao trào, mấy người lớn đang **** nhau cãi nhau ầm ĩ, thì Mary lon ton chạy vào:

- Aloha

“Ồ, aloha” Con bé này lại làm sao vậy, đang yên đang lành lại aloha, thật kì lạ

Mary rặn ra mắt từ tiếng Việt:

- Bánh .. qe...mừi anh chị...eat...bánh we.

Ngọc xoay đầu cô bé, rút một cái bánh que:

- Ukm, thank Mary nha

Tuấn gật gù:

- Cho anh nữa. Về sau đẻ con, thay vì đẻ con trai như dự định ban đầu, nhất định em phải đẻ một cặp sinh đôi long phượng mới được

Ngọc đập vào chân Tuấn:

- Anh đừng biến em thành đồ mần để

Mỹ cầm cái bánh que, nghi ngờ:

- Không có độc tố chết người chứ? Dám tin dì Elly lại chế ra độc mới lắm

Vũ mắng yêu: - Không đâu, Mary dễ thương thế này cơ mà

Đức và Giang đều không ăn, Giang thì không thích bánh que, còn Đức cũng chung một nghi ngờ, biết đâu đồng bánh này bị bỏ độc

Mà độc thì có gì, càng tốt! [^,_,^]

Cuộc thảo luận lại lên đỉnh điểm. Ngoại ô Hà Nội thì nhiều vô kể, chỗ nào cũng đẹp, mà chỉ đi lượn xe thôi cũng đã có cảm giác vui vẻ rồi. Ngọc đưa ra ý kiến:

- Sao chúng ta không đi...Ái!

Bụng của ai đó bắt chợt đau quằn quại, kéo theo cả một đám nữa chạy vào nhà vệ sinh. Vũ hét bằng giọng khàn khàn, lạc cả đi vì quá...:

- Nhà cậu có mấy phòng vệ sinh vậy?

“...Ba” Đức cười lẩn cười bò, cảm thấy mình thật thông minh vì đã không ăn bánh que có độc

“Chết dầm!!!!!!!(>O Tuấn nhể nhại mồ hôi, hét không nổi:

“Lượn đi cho nước nó trong. Cậu ra ngoài vườn mà..., tôi sẽ...trong này”

Kế hoạch đi chơi hoàn mỹ là thế, vậy mà bị phá chỉ bằng một bé có nhiều bánh que, cũng có thể coi là số Đức cực kì đỏ

Anh ngồi gõ nhịp tay, nói với Giang:

- Lần sau đi chơi, tối nhất ta nên đi BMW

“Anh có BMW sao?”

“Ừ”

“Sao không nói sớm, làm em tưởng phải đi xe máy thật”

“Không phải em thích đi xe máy hơn ô tô sao?”

“Ai bảo anh thế? Em thích đi xe xịn, nếu là Citroen thì nhất quyết không đi, nhưng BMW thì hai tay đều giờ cao, giờ cả chân luôn ý chứ”

Đức nhìn Giang bằng ánh mắt khó tả

Nên nói gì đây?

Đúng là mấy người con gái!!! Giang tung tăng về nhà bật máy, đó là khoảng 8h, sau khi xảy ra một mớ lằng nhằng và phè phỡn với nhau Do phòng trọ hoa đỏ mới sửa, nên cô được chuyển đến khu khác, ở tầng hai. Thực ra tầng một chìm một nửa xuống đất, nên tầng hai cũng không cao lắm, nhưng với Giang là một cực hình. Cái con người, lười vận động, không biết từ lúc nào đã trở nên hủ bại, ham hố, suốt ngày game game, có ngày chết gục bên bàn máy tính cũng chẳng có gì lạ. Còn một người nữa cũng lên, nhưng là để thoả mãn ham muốn tán gái

[Noname_SDS]: Vk

[Lilithy_death]: *sồn da gà* sao?

[Noname_SDS]: Ck iu vk

[Lilithy_death]: đừng ham hố, ng' ta có ny rui

Đức đang làm một bản thống kê suy thoái kinh tế của các nước châu Âu những năm gần đây, nên không tránh khỏi việc suy nghĩ bị tách đôi ra và trở nên không nhạy bén. Nghe Giang chat thế, anh mới sực tỉnh, nhớ ra Giang chưa biết mình là ai. Đột nhiên anh nghĩ, nếu cô ấy biết thì sẽ hay biết nhường nào...

[Noname_SDS]: Vk cho ck link mem mới đi. Cái đứa bạn em, gì mà Miki hay gì gì đó ấy. Bạn em phạm luật rồi, đang tán Rich ki rich chi kìa

Giang nhìn dòng chữ trên màn hình, thấy hết nói nổi với Ngọc Anh. Mãi nằng mới chơi Gun cùng, thế mà vừa chơi đã quyết tâm phá luật, hình như mới giận người yêu. Cô lặn ra giường, tìm cái túi xách

Waiting...

5ph

10ph

20ph

Đức giờ ngón tay gõ bàn liên tục, cảm thấy sốt ruột. Cô ấy có sao ko vậy? Ngủ gục, hay bị ám sát rồi. Tiện tay ấn buzz, đức gõ mạnh phím

[Noname_SDS]: BUZZ

LILI!!!!!!

Về phía Giang, cô nằng lục tung cái chuồng lợn lên vẫn không thấy cái túi đâu cả, hình như đi chơi bên nhà Đức để quên rồi. Dù hai người đang yêu nhau, nhưng Đức có vẻ gì đó rất...khó hiểu, bí ẩn và khó nắm bắt, nên cô cũng hơi ngại. Quay lại nhìn màn hình chỉ chít buzz, Giang gõ lại một cách uể oải

[Lilithy_death]: Haizzz...

[Noname_SDS]: ???

[Lilithy_death]: Để quên túi ở nhà ný rồi

[Noname_SDS]: Vậy bây giờ định thế nào? Gọi cho anh ta ko?

Đức cảm thấy hí hửng khi nghĩ đến việc sẽ đến nhà Giang. Cô ấy chưa bao giờ nhờ anh đưa về nhà, lần này mượn cơ đưa đồ cho cô ấy có thể đường đường chính chính đến thăm cô ấy, lần sau còn có thể đưa cô ấy về nhà. Anh gấp sách, ngó quanh, chăm chú nhìn cái túi da màu nâu sưa nằm trên ghế sofa rồi tiện tay vớ. Cái móc điện thoại lúc lắc thò ra ngoài, trrm cái bút chì màu xanh rêu có chữ : HHUONG GIANGH, chắc là của cô ấy thật

[Lilithy_death]: Ko

Đức nắm cái túi trong tay chặt hơn, khẽ nhúu mày

[Noname_SDS]: Sao chứ?

Phải, sao chứ?

[Lilithy_death]: Ngại

Ngại? Anh nhúu mày sâu hơn, trông rất khó coi. Đã lâu thế rồi, anh cô gắng vì cô biết bao nhiêu lâu, sao cô ấy lại cứ giữ kè như vậy? Giống như coi anh là người ngoài - Đức cảm thấy hơi buồn, nghĩ

[Noname_SDS]: Vậy bây giờ em định thế nào? Chờ cái túi bay về cho à?

Giang nằm lặn ra giường, những ngón tay mò phím. Đúng, tại sao mình lại cứ thế? Rõ ràng là đang yêu nhau được cơ mà

[Lilithy_death]: Ước gì ck là anh ấy, hoặc anh ấy có khả năng ngoại cảm. Nếu thế, nhất định em sẽ không phải ngại thế này. Ck thì biết gì, ck có phải anh ấy đâu

Biết gì? Có phải anh ấy đâu? Đức đưa tay day chán, ngả ra đằng sau ghế. Cô ấy đúng là cái đồ, dù ko biết đi chẳng nữa cũng làm nhưng mình bị tâm thần phân liệt không bằng (ko biết thì làm thế quái nào được?!). Anh vớ cái túi, đứng dậy

[Noname_SDS]: Ny ck bảo chồng đoán xem bây giờ cô ấy muốn ăn gì nhất. Nếu là vk, vk muốn ăn gì nào?

Giang đứng dậy, mở cửa sổ, trời hơi lạnh. Cô khẽ mỉm cười, gõ

[Lilithy_death]: Nếu là kem thì thật tuyệt. Ngồi ăn ốc quê trên ban công, ha ha.

Đột nhiên Đức nhớ đến font chữ ản

[Noname_SDS]: I LOVE YOU FOREVER. Hãy nhớ lấy những dòng này cho ck, đừng quên đấy nhé

[Lilithy_death]: Nó có nghĩa là gì?

[Noname_SDS]: Nếu một ngày vk nổi giận, lúc đây nhất định ck sẽ cho vk biết ý nghĩa của nó

Noname đã offline

Giang ngơ ngẩn nhìn cái dòng chữ loạn ngôn trên màn hình, cảm thấy hiếu kỳ một cách tức giận. Anh ta sao cứ úp úp mở mở, khiến cô giận mà không làm gì được. Giang nhìn cái nick đã tắt, hết hứng chơi Gunny, lấy quyển Harry Potter 7 nằm lăn ra giường mà đọc

Ôi, cái túi cả tôi...

Tắc đường.

Đúng là Hà Nội, tối mà còn tắc đường. Đức mở cửa xe, bước ra ngoài, gọi cho bác tài xế lái xe về, rồi chạy bộ. Trời hơi mưa. Cơn mưa mùa đông rét buốt, từng giọt nước mưa như thấm vào da thịt. Đức ôm khư khư cái túi, hơi sun vùi lại, trông biết thái kinh khủng. Anh bước vào cửa hàng tạp hoá, rũ tóc, nói đồng dục với bà chị ở tiệm:

- Em muốn mua kem Celano với cả một cái ô

Chị ta mắt sáng rực, cười giả lả, lấy đồ đưa cho Đức:

- Em mua loại này chứ gì? Chỉ cần trả nửa tiền thôi, không cần trả lại tiền đâu

"Nhưng em..." Muốn sòng phẳng, nhà tôi không nghèo đến nỗi phải làm thế mà làm gì.

"Thôi nào, bé ngoan, đi nhanh lên. Mua đồ được giảm còn muốn gì nữa?"

Bé ngoan? Nực cười, Đức thành vai vế bé ngoan từ lúc nào vậy? Anh đang định rút tiền ra trả đủ thì chị ta đã trả lại cho bằng hết, rồi ỉn ra ngoài:

- Nào, đi đi, lần sau nhớ ghé chị tiếp nhé

Đức định nói gì đó nhưng lại ngậm miệng lại, cười lễ phép cảm ơn khiến chị ta xẹt cả máu mũi. Một ông già đang mua bao 555 chép miệng:

- Trai đẹp mà làm gì, chỉ tổ phá huỷ nền kinh tế thế giới.

Đức mãi mới lượn lách được đến phòng trọ của Giang, lịch sự bấm chuông. Bấm một lần không ra, hai lần không ra, anh quyết định bấm một hồi dài

Rầm!

Cánh cửa bật mở "Mày làm như bà bị điên không bằng ý. Muốn gì?" Một bà già béo như pig núng niếng thịt đang giở quẻ ngực tấn công mông phòng thủ gờ chân đạp của một cách lạnh khốc, khiến cái cửa xém chút nữa là bị cái cửa đè vào người

"Cháu muốn hỏi...Giang..." Gì ghê càng già càng cay, dù đức đá xoáy có đỉnh thế nào cũng không thể nào phớt ra trước mặt người lớn được.

"GIANG....ANG ANG ANG!!!!!!!" Giọng nói như hát opera, nghe thật núng niếng. Cô nàng mặc bộ pijama màu trắng với con thỏ ôm cà rốt màu cam thò đầu ra, tóc buộc sang hai bên trông dễ thương kinh khủng.

Nàng vừa nhìn thấy chàng, mặt đã đỏ lựng, đưa tay vuốt vuốt mép áo. Bà chủ nhà chuẩn bị đi đâu đó, biến ra khỏi nhà, để lại hai người quạnh hiu trông trải. Đức xòe cái túi màu nâu tươi cho Giang, nói:

- Em để quên cái túi ở nhà anh

Giang ngượng đỏ hết cả mặt, đưa ngón tay liên tục vuốt tóc, đón lấy cái túi, hỏi một câu quá thừa:

- Sao anh biết đây là cặp cửa em?

“Móc khoá. Chẳng lẽ không phải?” Đức nhú mồm nghi hoặc

“À vâng...” Cô bé im lặng. Trời lại mưa.

“...Em ăn kem không? Anh vừa qua hàng tạp hoá mua một ít” Đức ngắt quãng sự im lặng. Giang ngạc nhiên hỏi:

- Sao anh biết?

“Nếu anh nói là thần giao cách cảm thì em có tin không?” Đức nói, cảm thấy cũng hơi áy náy về việc suốt ngày lừa dối cô ấy như thế này

“...” Giang im lặng không nói, chào tạm biệt rồi lên phòng mình ngồi. Đức đang mở ô ra về thì thấy giọng của Giang vang lên:

- Anh Đức...

“Sao?” Đức hỏi, lại sao rồi. Cô nhìn cái kem chocolate mát lạnh trên tay, đỏ mặt đáp:

- Không biết em đã nói điều này với anh chưa nhỉ: Cám ơn anh vì tất cả.

Cả thành phố nhộn nhịp, nhà trọ cũng nhộn nhịp, nhưng cả hai người đều chỉ thấy mỗi nhau trong con ngõ nhỏ mà thôi. Đức chậm chậm quay lưng lại, những dây thần kinh của anh khẽ rung lên.

“và ...em yêu anh” Giang hét to, rồi quay lưng về phía Đức, mặt đỏ bừng

“Anh cũng vậy” Đức đáp trả lại, nhưng hét rất to và đồng đặc, khiến mấy cặp đang đi cũng giật mình vì tiếng hét đó

Cô nhìn cái bóng lưng cô độc của Đức đang run lên vì vui sướng, mỉm cười vu vơ

Nếu có thể làm cho tấm lưng ấy bớt cô độc thì thật tốt

Nếu có thể cùng cô ấy đi hết cả cuộc đời

Nếu cố gắng mãi mãi bên nhau

Thì nhất định đây sẽ là một câu chuyện đẹp

21. Chương 21

Không ngờ Đức cũng có ngày này

Gần cuối năm, mấy trò bận rộn điên cuồng cũng vãn, tâm trạng của đám sinh viên chủ yếu xoay quanh vấn đề “Nghỉ tết dương được mấy ngày”. Ngọc giờ lịch, xem nhiệm vụ trên Gun mới phát hiện kế hoạch gặp Lili từ đầu mùa thu bị bỏ ngỏ từ rất lâu rồi, nên quyết định off Gun, tạo bất ngờ cho anh chàng đương độ mùa xuân

Phật dạy chỉ có chuẩn: Kẻ thù lớn nhất của đời người là chính mình. Đức vốn giỏi giang như thế, kiểu gì cũng xoay được, nhưng nếu không biết thì xoay bằng niềm tin. Chủ quan ghê người, chỉ để mỗi mình mình biết Lili là Giang, nên ông trời vốn ham tạp chí Playboy giáng vào đầu Đức một đòn chí mạng là thế, nhất

là khi hôm qua, sau lần tot tình chính thật giật gân, nàng còn gửi Mail cho chàng: “Anh ấy hiểu vk như thế, nhất định đủ sức để đi cùng vk đến hết cuộc đời”

Đủ sức cái búa á! (>_____ Cupid khinh bỉ ông trời lạm dụng chức quyền, hét ầm ỹ, không biết phải cảnh báo thị chúng thế nào. Lão đã già còn ham tạp chí Playboy, còn thích phá hoại hạnh phúc của người khác

Một ngày chủ nhật đẹp trời, ánh nắng hiem hoi của mùa đông tạt qua ô kính cửa sổ màu trắng, chảy dài xuống sàn nhà lát gạch men, óng ánh. Giang cuộn tròn trong chăn, mắt sưng húp, ngón tay di con chuột máy tính đang xoay vòng vòng trên anime D – Grayman. Đặt ngón chân xuống đất lại rụt lên, lạnh

Gunny ngày chủ nhật đông đúc, vợ vợ chồng chồng loạn hết cả lên. Có một cặp mới nổi, nữ nhân vừa vào Guild đã lập nhiều chiến công hiển hách, công hiến cao vô đối, trở thành Jury thay thế cho cái nàng Jury ham mê tử sắc mà bỏ quên bạn là Lili đây. Nam nhân vô đối, lắm tiền nhiều của nạp xu liên xoành xoạch, lúc bắn ả thì lúc nào cũng bắn với vợ mình, xưng hô thân mật, ăn nói bạo dạn, khiến cho toàn thể nhân dân trong Guild bị mờ nhạt, nổi cơn thịnh nộ vì độ kiêu kì của người ta

[Lilithy_death]: Ra em là thành viên mới ak?

[Ta...là...số...một]: cô nghĩ mình bao nhiêu tuổi mà gọi tôi là em? Dù sao tôi cũng là dân 97

[Lilithy_death]: Gọi là em đúng rồi, chị dân 93 mà. Em hơi bị hư đấy

[Ta...là...số...một]: 93 mà kiêu, như nhau cả thôi

Như nhau cả thôi? Giang tức xì khói đầu, rốt cục là nó bị thiếu năng chí tuệ hay không biết đếm số vậy?

[Còn ai hơn ta]: Nếu là 93 thì ta dân 92 nè. Cô ấy là vk ta, nên người cũng phải gọi cô ấy là chị

What? Oát đờ heo? Cái lí sự này sinh ở đâu ra vậy?

[Noname_SDS]: Này, cậu là ai mà dám vô lễ với Lili? Mới chơi mà cũng oai, bọn này chơi được gần 4 năm rồi đấy. Dân 92 chứ gì, đây 91.

[Rojer_moneydog]: Ai kick cái đứa này khỏi Guild hộ cái, thật là bẩn thỉu.

[Milkface]: Kick được một đứa thì đứa kia lại mời vào, phải nhờ Bánh mì kick triệt để mới được

[gio' tho^i? ma^y tro^i]: AW bảo hấn lại bay tứ tung rồi, lập trình tận Nam Mỹ ấy. Khó bắt lắm

[Đôi cánh thiên thần]: Chỉ cần nhờ vk anh ấy cũng được, nhưng cô ấy ko làm đâu

[Ta...là...số...một]: Các người công khai diệt ta giữa thanh thiên bạch nhật

[Bánh gấu ngon ngon]: Nhốt nhốt cút hộ em cái, bực mình

Sau một hồi **** nhau, cả đám quyết định ra Zing me chat cho đỡ ô uế. Không hiểu Bánh mì đại huynh nghĩ thế nào, đám này mà cũng ngang nhiên nâng chức được.

Noname_SDS is now offline

Ngọc đang nằm lăn ra giường, ngồi bật hần dậy. Cứ tưởng mất thì giờ ghê cơ, ai dè Đức out sớm vậy. Nàng mở chat riêng, bật Caps lock đánh một các trịnh trọng

[Rojer kute]: LILITHY EM

[Giả kim pháp sư Lilithy]: *hoảng hốt* Chị đừng làm em sợ

[Rojer kute]: NGÀY NÀY CUỐI CÙNG CŨNG ĐẾN

[Giả kim pháp sư Lilithy]: (=__=)

...

Em out đây

[Rojer kute]: Stop here! chị đùa thôi mà. Bọn chị đang định off game, tối nay em rảnh chứ.

Giang cuộn chặt mình trong chăn hơn, thành sâu lười, đặt máy tính lên đùi, cực kì phấn khích, gõ vội vã

[Giả kim pháp sư Lilithy]: Có chứ. Ở đâu ạ?

[Rojer kute]: Karaoke bộ cặp nhá

[Giả kim pháp sư Lilithy]: Vâng. 8h nhé

[Rojer kute]: OK

Nhìn đám Guild out từng người, từng người một, Giang sướng đến nỗi lăn qua lăn lại trên giường, đắm gỏi thùm thụp, cười như lên cơn

Vậy là sắp được gặp anh ấy!

Sắp được gặp tất cả họ!

Nhất định, nhất định sẽ rất vui

Phải bảo Đức đi cùng mới được ^(^oo^)^

*

Xin thông báo với các mem của mình: Mình cần nhận lời xin lỗi từ bạn nào ăn cắp bản quyền, vì hôm trước mình lên ola cộng đồng, vẫn chưa thấy bạn ý có động tĩnh gì cả. Mình sẽ dừng fic đến khi có lời xin lỗi. Bạn nào làm thế thì ra mặt mau lên, mình không thích gây sự đâu Vì đây là một dịp trọng đại và hiếm gặp nên Giang chuẩn bị rất kĩ. 2h chiều bà Ngọc Anh đang ngủ thì nghe thấy tiếng đập cửa ầm ỉ:

- Ngọc Anh cute!

“Cút!” Nàng gào lên rồi cầm bừa một cái tách ném ra ngoài. Cái tách vỡ choang, còn Giang hoảng sợ đến nỗi bật cả máu mũi:

- Thôi mà, chị em tốt, chị Ngọc Anh, nể mặt em cái mà đi mua với em đi

“Đi đâu?” Ngọc Anh khó chịu nói. Nàng vừa phải học thuộc một quyển luật kinh tế dày cộp kèm theo một quyển Mác – Lê nín hơn 600 mà theo nhận đi của BF, ai hiểu được nó chắc chắn là thần kinh không bình thường

“Mua sắm...” Giang run rẩy nói, giọng bạn Ngọc Anh quá gay gắt, khiến Giang lo sợ việc bạn có thể lao khỏi giường bóp chết Giang, sau đó quay về giường ngủ tiếp

“Bao ta ăn gà rán chứ?”

“...”Được” Giang ngập ngừng một lúc rồi trả lời.

Con người ta sống trên đời cần có ba đẳng cấp cơ bản: Nói dối siêu, giả ngu siêu và mặc cả siêu. Bây giờ nhìn Ngọc Anh, đang ***** nhau tay đôi với bà già bán quần áo, Giang thực sự thối thía tại sao bạn mình lại trở thành cử nhân luật. Ngọc Anh cầm cái áo choàng len của Giang trên tay, hét lên:

- Bà định ăn cướp à, cái váy này mà 600.000?

Đó là mẫu váy thời thượng đang rất được ưa chuộng vào mùa đông này, dù nhìn hơi trẻ con một chút: dài qua hông, sợi len to bện lại với nhau, nhìn thì như tấm lưới nhưng thực chất lại rất dày. Bên trong mặt một cái áo phông tùy ý, nên là màu trắng, bên dưới là quần tất bó có lông màu đen, giày búp bê, đội trên đầu là chiếc mũ len dễ thương tóc thả ra. Giang mua chọn bộ mũ len và áo choàng, còn mua thêm quần tất, cô thấy giá cả thế là hợp lí, nếu không nói là rẻ nên không có ý kiến gì, chỉ có Ngọc Anh thích chơi trội mắng:

- Cái này chỉ 500.000 là cùng

Bà bán hàng cũng không hề bị khí thế giật gân của nàng áp đảo, hét trả:”

- Tôi nói cho cô biết, không hàng nào rẻ hơn ở đây đâu. Tôi đặt lại giá, 650.000 mới phải

“450.000”

“700.000”

“550.000”

“620.000”

Ngọc Anh nhìn bà bán hàng một cách sâu lắng, giống lũ letbian nhìn letbian, sau đó buông cái túi, giật tay Giang:

- Giang, chúng ta về

Bà bán hàng toát mồ hôi hột, sốt sắng:

- Từ từ nào, các cô gái, có gì từ từ thương lượng. 590.000 nhé, thế nào?

“570.000” Ngọc Anh cao ngạo đáp, khiến bà bán hàng hạ giá bằng một giọng nã nê:

- Được, thì 570.000

“Yahoo! Gà rán nhé” Ngọc Anh nhìn chiến lợi phẩm đắc ý hét lên, lúc hét xong còn không kịp quay lại cười tươi một cái, khiến bà ta tức xì khói đầu

Cười cái gì?!

Dân mặc cả siêu như cô ta, tốt nhất là chết đi cho rảnh nợ!

*

Nếu có người hỏi, ngày hôm nay là ngày thế nào, thì Đức chắc chắn sẽ trả lời, hôm nay là ác mộng kinh khủng nhất. 5h chiều, nhận được điện thoại Ngọc, anh lập tức dập máy:

- Nếu cậu muốn chơi bởi nhảy múa thì mình không đi đâu

“Chơi bởi nhảy múa cái gì, đây là một dịp rất quan trọng” Giọng Tuấn đột ngột vang lên, khiến Đức giật nảy mình. Biết rồi, biết hai người là người yêu rồi, cũng không cần phô trương như vậy.

“Mệt” đức nhú máy rồi dập máy luôn. Rốt cục hôm nay là ngày xui xẻo gì, sao gọi cho Giang thì nàg kêu bạn, còn bị đám bạn làm phiền

5ph sau, chuông điện thoại lại reo. Giọng My nghe cực kì khó chịu:

- Anh đừng lằng nhằng, đi đi. Em sẽ gọi Giang đến

Thực ra My thấy trò này rất ấu trĩ, chẳng cần phải tạo bất ngờ mà làm gì. Hơn nữa, Đức vốn dĩ đã là loại xúc cảm vô biên, hiếm có khó lường, chắc chắn ngạc nhiên đấy.

Chỉ là, nếu Lili dễ thương mà biết ông chồng khí chất biến thái của mình ở ngoài đời thật không dễ thương, chắc chắn sẽ shock không còn biết dùng từ ngữ như thế nào.

Vũ nhìn người yêu mình đang trầm tư cười khẩy, biểu cảm mang đầy tính tự kỉ ám thị, cảm thấy cực kì buồn cười. Thả một cái mồi nhọt nheo thế cho Đức, chẳng lẽ anh ta không phát hiện ra ư

“...Vậy anh đi” Á, cần câu rồi. Vũ thấy mình đúng là đồ kém cỏi. Anh ta suy nghĩ 5 giây rồi trả lời luôn, lại còn nhẹ nhàng dứt khoát. Nếu gặp nhau sẽ rất vui, chắc chắn sẽ rất vui, vui đến nãy lửa.

My bấm số gọi cho Giang:

- Tối nay cậu đi được chứ?

“Không, mình bận rồi” Giang nói, giọng cực kì phản kích “Mình phải đi gặp mấy người bạn”

“Ồ” My ỉu xìu đáp. Thế là không được xem kịch hay Thực ra, kịch hay vẫn còn ở đằng sau

Rin luôn biết mình là thiên tài, nhưng không ngờ lại tiên tri chuẩn đến thế (^~^).

8h tối, Giang đang ngồi xem One piece liền ngồi bật dậy, chẳng chuốt cẩn thận, tắt điện khoá cửa rồi bước ra ngoài. Con đường thấp đèn điện sáng choang, ánh đèn màu vàng ấm áp chiếu xuống mặt đất. Mùa đông ở Việt Nam không có tuyết rơi, nếu có tuyết rơi vào sẽ càng đẹp. Bầu trời đen kịt, nhưng Bắc Đẩu tinh vẫn

sáng một cách kiên nhẫn, soi đường chỉ lối cho những người lầm lạc trong cuộc sống. Giang đi bộ rất lâu, với mong muốn có một chiếc Air blade, cuối cùng cũng đến Karaoke bộ cặp

Đẩy cửa, bước vào

“Quý khách muốn gì ạ?” Cô tiếp tân cười tươi như hoa, tươi đến nỗi Giang nghi ngờ nàng mắc bệnh tươi bốn mùa, cười nhiều đến nỗi không khép miệng lại được. Sau lưng cô ta là một bức ảnh Bác Hồ to đùng, cũng cười rất tươi, nhìn cực kì phúc hậu.

“Tôi muốn tìm phòng 365” Giang cười hiền thực đáp lại

“Ồ...” Tiếp tân gấp cuốn sổ lại, chỉ lên cầu thang “Đi thẳng, lên tầng 5 là thấy ạ”

“Ukm” Giang gật đầu, bước đi, đi rồi vẫn không tìm được khe hở ho khan một cái

Sổ của cô ta cũng có hình Bác Hồ!?

Từ bé đến lớn, Giang chưa bao giờ kì thị Bác Hồ, luôn coi Bác là thần tượng. Mặt Bác lúc nào cũng cười tươi, 20 nè, 200 nè, 500 nè. Tờ nào nụ cười của Bác cũng thật phúc hậu, nhưng cuồng Bác đến mức này thì thật hiếm thấy.

Cô không tìm được khe rùng mình một cái

Đi khắp lượt, cuối cùng cũng tìm được phòng 365. Thật viên mãn, chọn số thật viên mãn, đúng một năm, người chọn đúng là người tinh tế, chắc chắn là chồng mình

Giang cười sung sướng đẩy cửa bước vào

“Chào các anh chị, em là Lilithy” Giang nhìn thấy mọi người đều quay lưng gọt táo, cúi đầu chào rất lễ phép. Chị gái ngồi ngoài ngẩng đầu lên, xuề xòa:

- Rất vui được gặp em, chị là...

Cái dao nhíp gọt hoa quả rơi cạch xuống sàn

Tiếp sau đó là đĩa hoa quả, hoa quả và cả vỏ hoa quả của các nhân còn lại cũng rơi lộp bộp hết xuống đất. Ngọc, tay vẫn không buông quả lê gọt được một nửa, lấp bắp:

- Giang...Giang...??

Giang cũng lấp bắp theo:

- Chị...chị Ngọc...??

Đám còn lại lần lượt đứng dậy

Lilithy là Giang ư?

Chả lẽ là có chuyện trùng hợp như thế ???

*

Đức vừa bước khỏi nhà đã có một cơn gió mùa Đông Bắc thổi qua, sóng lưng lạnh buốt. Anh xóc cổ áo, đi thêm chút nữa thì có một con mèo đen, suýt nữa nhảy thẳng vào mặt. Nhún vai, ném con mèo, lại tiếp tục đi

Lại bộ cặp, lại 365, đúng là cái đám thích nhộn nhịp.

Không cần tham khảo kinh nghiệm của cô tiếp tân love - Bác - Hồ, Đức đi thẳng đến thang máy. Tiếp tân này thật vui tính, không chỉ cho Giang thang máy, mà chỉ cho cô thang bộ, nếu Giang biết chắc chắn sẽ tức xì khói đầu.

Thang máy từ từ, leo lên từ từ, đang leo đến tầng hai thì giọng Vũ trong điện thoại đầy xúc động và cực kì thất thanh:

- Cậu đang ở đâu đấy?

“Thang máy” Anh dựa lưng vào cái gương lồi, đắp gọn lỏn

“Bọn mình đang off Guild, gặp mặt các thành viên lâu năm trong Guild ý”

“Thì sao?”

“Giang đến”

Đức nghe phát giật mình, rơi điện thoại xuống đất:

- Cô ấy đến rồi ak?

“Dĩ nhiên” Vũ cúi gắt dập máy, ngoan ngoãn trở lại chỗ ngồi

Thang máy vẫn rì rì, rì rì, đang lên

Anh đã lạm dụng cái danh phận chồng trên mạng quá nhiều, cô ấy biết chắc chắn sẽ gây ảnh hưởng không tốt

Nếu IQ cô ấy thấp một chút, cô ấy không đoán ra cơ sự, nhất định hai người sẽ hạnh phúc bên nhau

Còn nếu IQ cô ấy cao, hoặc khá, thì chỉ cần sâu chuỗi sự việc, cô ấy sẽ nhận ra anh lợi dụng việc này để tạo lợi ích ỉnh để lấy lòng cô

Mà theo Đức biết, Giang là loại người...IQ khá

365 đầy tâm trạng trùng phùng. Ngoài những người đã giới thiệu đầu thì những người khác cũng lần lượt giới thiệu. Love you and love me là một bà chị rất chất, còn Bánh gối ngon ngon cũng là dân khoa luật, đàn chị của của Ngọc Anh, nói năng khiến người ta phát sợ. Tuy nhiên, Giang cũng chẳng chú ý mấy. Người cô muốn gặp nhất, người chưa đến, nếu là anh ấy thì thật là đáng sợ

Phải, thật đáng sợ

Giang quay sang nhìn My, hỏi:

- Noname chẳng lẽ là...

Những kí ức, những chuỗi sự kiện chạy dài, xoáy sâu vào tâm trí cô

Thì ra là thế

Thì ra đó chính là lý do anh ta hiểu rõ về cô như vậy Đức giận cái thang máy, vừa mở ra đã lao nhanh về phòng 365. Cánh cửa bật mở, giọng nói trầm lắng của cô em họ như gió thoảng qua tai Đức

“Ngạc nhiên chưa? Là anh họ tớ”

Da đầu anh tê dại, nhìn khuôn mặt Giang đang biểu cảm dữ dội, từ ngạc nhiên sang kinh hãi. Cô đột ngột đứng dậy, cười có lỗi:

- Mình thấy không đk khỏe, mình muốn về

“Hả?... Ừ” My nhìn mặt bạn, gật đầu

Giang bước nhanh, lướt qua Đức

“Nghe anh giải thích” đức nắm lấy tay cô. Cô ấy, rút cục cô ấy giận cái gì

Thang máy chậm chậm, chậm chậm đi xuống

Vài phút đồng hồ mà như kéo dài cả thế kỉ

“Anh muốn nói gì?” Giang cười khẩy “Anh định cứu vãn cái gì, khi đã đưa tôi ra làm trò đùa?”

“Anh không hề định đưa em ra làm cho đùa” Giọng Đức cao và âm sắc lạnh.

“Vậy tại sao anh lừa tôi?”

Từ bé, Giang cũng chưa bao giờ mơ giấc mơ hoàng tử, thật ấu trĩ. Cô chỉ cần một chàng trai bình thường, giản dị, cuộc sống ổn định, năm tháng bình yên thế là đủ. Phải chăng vì món quà trời cho cô quá ưu tú, quá xuất sắc, quá hoàn hảo nên mới khó giữ như vậy?

“Anh chỉ muốn biết em thích cái gì. Em biết như thế rất xấu xa, nhưng...” Nhưng vì em, anh mới làm

Vì em, anh mới cố gắng một cách ngu ngốc, cố tạo ra nhiều kịch bản, cố lấy lòng những người xung quanh cô, để có thể yêu cô một cách vẹn toàn. Vậy mà với cô, cô nghĩ anh chỉ xem cô như một trò chơi

“Trình phục thì thoải mái rồi chứ, còn muốn gì? Tôi chỉ muốn một người yêu tôi thật lòng, dù vụng về nhưng luôn cố đoán sở thích của tôi, không cần cái gì cũng dần xấp xỉ thoải, không cần quá ưu tú. Nhưng anh lại không đáp ứng được, anh chỉ lừa tôi để trở thành thiên tài tiên tri thôi. Xong là hết, mong anh đừng tìm tôi làm gì” Giang nói, giọng sắc nhưng vẫn không ngừng run rẩy. Cánh cửa thang máy mở ra, rồi đóng vào

“Tạm biệt”

Bóng cô mờ xa

Tại sao anh lại mất tình yêu của mình lãng nhách như vậy?

Rất cụ thể thì anh đã sai cái gì, anh chỉ muốn toàn tâm toàn ý yêu cô, biết rõ sở thích để chiều chuộng cô, tạo lập kịch bản để được yêu cô

Dù màn kịch là giả, nhưng tình cảm của anh là thật. Dù mọi thứ có mơ hồ đi chăng nữa, anh vẫn muốn bảo vệ cô, chiều chuộng cô

Tầm màn đỏ hạ xuống

Vở kịch trở thành hư vô

Anh đứng như người mất hồn, dựa lưng vào tường gương

“Tạm biệt”

Cô ấy nói tạm biệt...

Chẳng lẽ là, cô ấy thật sự không hiểu anh muốn nói rằng anh rất yêu cô ấy?

Không hiểu rằng anh muốn đi với cô ấy đến hết cuộc đời?

Mưa mùa đông quật vào cửa sổ, lạnh lẽ

Và buồn

22. Chương 22

Mưa

Giang không về nhà, vì biết chắc chắn Đức sẽ tìm đến nhà trọ và dằn vặt suốt đêm dài, nên chạy đến nhà Ngọc Anh cầu cứu. Cô nàng mở cửa ra bằng một vẻ mặt cau kỉnh:

- Có chuyện gì?

Chưa kịp để bà bạn chí cốt gào khóc ầm ĩ, Ngọc Anh đã nhẹ nhàng kéo tay nàng vào và thì thầm:

- Đi nhẹ nhàng và im lặng thôi.

Trên màn hình laptop IBM hiện lên một hình ảnh cực kì quái dị, một cái đầu lủng lẳng lắc lư, máu bắn toé lên màn hình khiến Giang rùng mình xanh mặt:

- Cái gì thế?

“Baby monter or zommbies, bản full đây” Ngọc Anh phấn khích đáp, đúng là có những kẻ như thế này thì ngành công nghiệp phim kinh dị không bao giờ xuống cấp được. Cái đầu đag im lìm bỗng bật ra đằng trước bằng một sức mạnh đáng gờm, tiếp đó là nữ nhân vật chính kêu lên thảm thiết:

- AAAAA

Giang không dám nhìn thêm một chút nào nữa. Cô biết Ngọc Anh biến thái đủ độ, nhưng xem đến mức này thì đúng là ác quỷ hiện hình, không còn gì để nói, siêu siêu kinh dị. Đêm hôm kha khoắt, nàg đi bật phim kinh dị, phòng tắt hết đèn, Giang không bị dọa chết thì ai đó ở phòng bên cũng bị dọa cho chết khiếp. Cô đưa tay ôm mặt, nói:

- Tớ ngủ ở đâu được?

Ngọc Anh nhìn Giang, chớp mắt hai cái rồi giận dữ hét lên:

- Về phòng cậu mà ngủ, sang đây là gì chứ?

“Nhưng...” Giang đang nói tắc nghẹn cổ họng. Nói gì đây: Tớ bị lừa, và tớ sợ kẻ lừa tớ đến là phiền tớ? hay Tớ sợ đối mặt với anh ta?

Ngọc Anh cười dâm dăng:

- Cãi nhau với người yêu à?

“Ừm, cứ cho là thế đi” Cô nhún vai nói, lặn ra giường. hồi xā giao thoi, chứ cái giường lù lù thế, không thấy mới là lạ. Vừa nhắm mắt thì tiếng van lơn rên rỉ của nũ chính lại vang lên:

- Yamete, YAMETE! (dừng mà)

Tiếng nước sôi ùng ục, với tiếng lợi nước bì bõm, bì bõm, cuối cùng là tiếng gì đó, mà Giang đoán không nhầm là cái đầu rơi lộp bộp xuống sàn. Cô nhắm mắt, cả người run lên, chìm vào giấc ngủ.

Nhờ phước của ai đó mà mỹ nhân lại quay về thời kì gấu trúc. Đạo này có người khen, Giang ngày càng xinh, không hiểu tại sao. Đám con gái khoa khác than thở, khổ quá, chắc yêu rồi. Vì vậy mà hôm nay, nhìn gấu trúc tái sinh, người ta chỉ cười dâm dăng rồi bước qua.

Đúng là suy nghĩ hủ bại!

Giang bước vào lớp, chần chừ một lúc rồi leo lên bàn đầu ngồi. Dù gì đi chẳng nữa, Giang vẫn không muốn chạm mặt My, vì nhất định cô ấy cũng sẽ tìm cách khuyên Giang hết lời.

Ánh nắng mùa đông nhạt nhàn chiếu xuống mặt đất, bầu trời âm u ảm đạm, nhưng vị trí mặt trời toả sáng lại không một gợn mây. Giang ngủ gà ngủ gật, đưa tay ôm lấy mặt, dụi dụi mắt thì nghe thấy tiếng xì xào của đám bạn:

- Phải Hội trưởng Hội sinh viên ko? Anh Đức đó

My cười hờ hững chằm ngời nỏ:

- Chờ Giang phải không? Dù gì cũng là người yêu mà

Giang giận dữ lườm My một cái. Cô nàng nhún vai, khê xoay người, về mặt bàn quan như xem trò vui. Thực ra My chẳng muốn giúp gì ông anh họ xấu tính này, chỉ muốn xem anh ta bị dày vò khổ sở thế nào thôi.

Bị các bạn xô đẩy, Giang không tránh khỏi việc bị ấn đến gần cửa sổ. Cô nhú mào, những ngón tay bám lấy thanh chắn. Đang trời mùa đông mà anh không mặc áo bông ầm gì, chỉ một cái áo khoác tựa tựa như áo vest, tay đút túi quần, môi mím chặt lại. Vài sợi tóc bị xoà tung phất phơ trong gió, ngay dưới là đôi mắt đen sâu, cái nhìn thăm thẳm như nước. Thấy Giang nhìn xuống một cái chăm chú, anh ngước lên, khê mỉm cười

Cười cái đầu anh á! (>o Giang vốn đã được lũ đeo bám nhìn kiểu này nhiều nhưng vẫn không thể ngăn mặt mình đỏ bừng bừng, hai tay áp lên má. Anh đúng là khác biệt, thật sự khác biệt, khí chất đầy sức hút, nư

cười có thể tan biến mọi cơn giận. My tặc lưỡi, đúng là thiếu tinh thần, không làm ăn gì được. My bước lại gần cửa sổ, cười như khùng bỏ rồi nhẹ nhàng nói với Giang:

- Nếu cậu không thích thì có thể đóng cửa lại.

My nói to, giọng rất cao, phòng này ở tầng hai không cao lắm nên nghe rõ mồn một. Đức tái xanh tái xám, Giang ngạc nhiên, còn các bạn trọng lớp thì mờ mờ há to đến không ngậm lại được. Cô ngơ ngác một lúc lâu, hơi chần chừ, sau đó vươn những ngón tay ra đóng ầm cửa sổ lại.

...

... Mặc niệm cho xác chết.

Đức đưa tay ôm trán, lê lét về phòng học của năm ba. Đứa em họ trời đánh thánh vật, dám hại anh mình như vậy. Tuy nhiên mấy đứa còn lại thì không lấy gì làm lạ, thậm chí Vũ còn hỏi:

- Cái gì, chỉ đóng cửa thôi á? Không có bút sách gì đập vào mặt cậu à?

Đức lườm Vũ một cái. Cậu ta đúng là đã có kinh nghiệm xương máu khi xin lỗi My, bị phi bút sách lên đầu, bị phi cả cục phấn, đổ nước vào đầu, còn suýt nữa tông vào xe rác. Vũ thì không không nói làm gì, cậu ta có quái danh dự đâu, lại còn thích bị bạo hành nữa. Đối lại là anh bị ném thế, khụ khụ, nếu tránh thì sẽ làm bùng nổ thêm cơn giận của cô, còn nếu không tránh nhất định sẽ rất mất mặt. May mà Giang của anh, dù là hổ cũng chỉ là con hổ giấy dễ thương, không làm bị thương ai cả.

Thấy Đức cười một mình, Ngọc bĩu môi, nói:

- Không cần phải phấn khởi thế đâu. Mà cậu đúng là đáng sợ thật, chắc biết Lili dễ thương là Giang từ lâu rồi nhưng cứ giữ ỳnh chứ gì? Uống công tố mơ về một trận chiến nảy lửa, cánh nóng lan tràn, nội tâm giằng xé, hai cô gái khóc lóc dầy vò một chàng trai, ai ngờ lại là một người. Cứ tưởng cho em gái dễ thương chút chút tư liệu, thật chán chết

Cuộc thảo luận dần biến thành cuộc chiến của các hiệp sĩ bàn tròn

“Anh em mình co xu hướng khủng hoảng hậu yêu đương” Vũ nói bằng giọng thâm trầm, rút ra kết luận. Quả đúng thế, ba thằng bạn thân, yêu trước yêu sau, đang yêu thắm nồng thì đột nhiên có một thời kì khủng hoảng, đòi chia tay, đòi ly hôn, tai nạn tình yêu, tai nạn lao động. Mặt Vũ bị trắng nhìn Tuấn, lại kết luận tiếp:

- Mà mầm bệnh truyền nhiễm chính là ông này.

Năm ba, do quy giảm biên chế, một vài môn như quản lý và phát triển, Kinh tế đối ngoại, Tài chính quốc tế và Quản trị mạng học cùng nhau. Một mình Tuấn ở công nghệ thông tin, cảm thấy mình bị bỏ rơi, cực chẳng đã bèn nhân lúc thầy cô không chú ý cắp laptop sang lớp quản lý. Đang đăng kí đến mã vùng thứ hai lập web khu vực, nghe bạn nói thể mặt ngây thơ vô tội:

- Ấy ấy, đừng đổ oan cho người hiền nha. Chỉ là hiểu lầm, hiểu lầm thôi mà

Ngọc nghe đến đây nguyền dài một cái:

- Lại còn nói hiểu lầm? Chồng ời là chồng, ở đây vợ không phải không khí đâu đấy.

Tuấn nhẹ nhàng dỗ Ngọc, giọng ngọt như mía lùi:

- Thôi nào, vợ ngoan, chồng xin lỗi, chồng sẽ thành thật với vợ được không nào?

Ngọc cười gian, nũng nịu đáp lại:

- Chồng hứa đấy nhé..

Vợ chồng người ta yêu thương thắm thiết nhau vậy, làm người mãi không đạt được như Vũ thấy buồn nôn, còn người đang trong tình trạng thất tình như Đức thấy đau đầu. Vũ ghét tai Đức, nói nhỏ:

- Kệ họ đi, quen rồi. Dùng khổ nhục kế thì sao?

“Khổ nhục kế?” Đức không tin tưởng cái chiêu thức này lắm, những vẫn nghe trong im lặng “Mý thì khó, nhưng Giang rất dễ mềm lòng. Chỉ cần lúc mưa cậu che cho cô ấy, lúc cô ấy muốn gì cậu đều đáp ứng được. Phải thành thực và toàn tâm toàn ý, nhất định cô ấy sẽ động lòng. Muốn thử không?”

Đức nắm tờ thông tin trong tay, mím môi nhìn ra ngoài trời

Sai, thì phải bù đắp lại

Nếu có thể khiến cô ấy tin mình, hiểu mình, thì chịu khổ một chút cũng chẳng sao... Tùng! Tùng! Tùng!

Tiếng trống trường giống giả vang lên, báo hiệu buổi học đa kết thúc. Gấu trúc ngủ đông mất hang, xoay người đứng dậy, dụi mắt, khoác cặp ra ngoài. Cô đặc biệt thích tiếng trống trường, trầm ấm và giống giả, không giống như tiếng chuông ở nước ngoài nghe run rẩy và chói. Bước ra ngoài, nắng đã tắt, mát mấy tiết mà đã chiều thế này rồi.

Ráng chiều rực đỏ, với những áng mây nhuộm bóng chiều tà, với mặt trời ối đỏ bị cuốn ụ trong chiếc chăn mây to khổng khiếp. Bầu trời có sắc vàng cam đặc trưng, vài chú chim có sải cánh lớn lướt qua đỉnh trời. Gió thổi, mây trôi, những chiếc lá úa vàng hiem hơi trên cành cây cũng vì thế mà rơi xuống đất. Giang đưa tay giữ vạt áo khoác, bước ra ngoài, có lẽ sắp phải mua thêm áo bông rồi.

“Chào em” Đức đứng dựa lưng vào cái cột lớn trên bậc tam cấp, nhìn thấy Giang bèn mỉm cười dịu dàng. Nụ cười giống như làn nước mùa thu, nhẹ nhàng mà sâu lắng, khoe môi mỏng nhếch lên thành một đường cong tuyệt mỹ, đôi mắt đen thăm thẳm nhìn thấy vạn vật. Một vài nữ sinh viên khoa luật đi qua, máu mũi xị ra tung toé. Giang căng thẳng đứng trước anh, rồi nhắm mắt lướt qua anh, đi thẳng

“Chờ đã.” Anh nắm lấy tay cô, nhú mày nhìn lên bầu trời. Những đám mây chuyển động dữ dội, sắc xám xị hoà với màu đỏ cam của buổi chiều tà “Có lẽ trời sắp mưa rồi, anh đưa em về”

“Tôi không mong điều đó đâu” Giang cố tỏ vẻ lạnh lùng nói, nhưng giọng vẫn hơi run và đầy kích động. Cô không phải anh, không phải thiên tài có khả năng nói: “Ngày hôm nay thật tuyệt!” với ngữ điệu giống như khi nói câu “Mai ăn cơm”, nên anh có thể dễ dàng nhận thấy sự dao động trong đó. Anh nắm lấy tay cô, kéo đi, cảnh mà Mý nhận xét là nhìn như bị cưỡng bức.

“Buông tôi ra, anh còn muốn chơi trò này đến bao giờ?” Giang giật mạnh tay, nói, giọng uất nghẹn. Cô không hiểu, tại sao anh ta phải cố đến cuối cùng. Cô đã từng có nhiều ước mơ, một tình yêu đẹp như Yuuchi và Ayu trong Kanon, mãnh liệt như Yuki và Zero trong Vampire Knight, hay không thể nào quên như Sasuke và Sakura trong Naruto, nhưng đây là hiện thực. Vì người đứng trước cô quá hoàn hảo, nên dẫu rằng cô có không kém cõi đi chăng nữa cũng là quá khó khăn để toàn tâm toàn ý yêu anh ấy. Giật mạnh tay ra, Giang chạy nhanh hỏi trường

Mây cuộn lên, lòng Đức cuộn lên, chạy theo

*

Ging đi khắp phố phường, không ngăn nổi việc muốn đập cho Đức một phát. Anh ta đi ngay gần, thu hút ánh nhìn của vạn vật, đến con mèo đen xì, cũng nhìn anh ta đầy vẻ trù mến, thật đáng sợ. Cô thăm rủa Ngọc Anh ham, anh chàng đợt nọ vẫn đang theo đuổi cô nàng ấy, nàng quyết định tiêu diệt gọn rủ anh ta đi xem phim kinh dị nhất thế kỉ hai mươi, khiến mặt anh ta trắng bệch như xác chết. Một mình Giang cũng không muốn ở trong nhà cô nàng tí nào, nhìn thấy mấy cái poster xác chết là đã sợ rúm lại, mà về nhà thì lại buồn. Hơn nữa, Giang đoán không nhầm, với tính cách của Đức, nhất định sẽ mua chuộc hết cả kí túc xá, bằng đôi tay, bằng nụ cười, bằng thức ăn, nếu như có thể, nên tránh mầm hoạ là điều cần thiết. Tuy nhiên, cái tên này, so với Vũ thiếu khí chất lẻo đẻo sau lưng Mý thật khác xa một trời một vực, cười thì làm nhân dân thất điên bát đảo, che chở cho cô thì làm nhân dân ngưỡng mộ vô biên. Chán nản, Giang tựa đầu vào lớp kính bên ngoài siêu thị chân chừ một lúc rồi bước vào. Siêu thị nhiều quầy hàng, chắc chắn sẽ cắt đuôi được Đức, cô nghĩ thầm. Nếu Đức biết được việc này, chắc chắn sx cảm thấy rất mất mặt

Hồi trước, khi còn học ở Hoà Bình, có một dịp đi Văn miếu Quốc tử giám, cô bạn lớp trưởng đưa ra một kết luận chắc nịch: “Nếu đi siêu thị thì nên đi Big C”. Mọi người hỏi tại sao, cô ấy chỉ đáp “Vì chỗ đó không dễ bị lạc”. Lúc đó cả đám cười vang. Giang vốn không để ý đến những điều nhỏ nhặt như thế, nhưng giờ không khỏi thốt lên rủa thầm. Quầy hàng Big C, quá gần nắp, quá qui củ, quá rộng rãi, trốn không được.

Nhìn mặt Đức đang cực kì vui thích, cô ngỡ ngàng rằng anh ta đang nghĩ cái gì vậy. . Lúc đi, mấy bà xổi xổi còn than thở:

- Haizzz, lũ trẻ bây giờ thật là, đi siêu thị cũng kéo nhau cả đàn đi, không như ông nhà tôi, một người đi thôi, người còn lại tốt nhất nên ở lại mà quét nhà, đi theo làm gì một xác

Bà đứng cạnh khúc khích cười: - Bà thì biết cái gì chứ? Giới trẻ bây giờ gọi nó là sự lãng mạn. Một người chọn rau, một người chọn thịt, chọn xem có đúng rau thịt phù hợp không, kiểm nghiệm tình yêu. Mấy con bé bên cạnh nhà tôi cũng hay làm thế.

“Haizzz, vợ chồng son thật là...ngưỡng mộ quá đi” Mấy bà nói bằng giọng cảm thán cao rồi xoay giò hàng biến mất. Giang đang cầm trên tay bọc bánh mì, mềm há hốc, rơi bụn xuống sàn, từ từ quay người lại nhìn Đức. Anh ta đang cười, nụ cười rất mãn nguyện, tay cầm cái lọ sốt cà chua, cười tươi:

- Em muốn canh xương hay canh cá?

Giang cầm cái bọc bánh mì, không rõ là bánh gì, lôi xềnh xệch giò hàng chạy về phía quầy tính tiền. Đức cũng cầm cái lọ sốt cà chua thủy tinh bước theo, nụ cười hờ hững đọng lại trên gương mặt.

Giang chạy ra ngoài, cũng lâu đấy chắc Ngọc Anh về rồi. Thà về ngắm cái đồng zombie của nó còn hơn phải căng dây thần kinh khi đi với Đức nhưng thế này. Cô thừa nhận mình không thông minh ban đầu Đức, không gan dạ bằng Đức, thần kinh cô có căng đến mấy cũng có ngày đứt. Đứng trước người mà mình tưởng sẽ yêu suốt đời, cô bực bội lạnh lùng nói:

- Sao anh phải cố thế? Em đã bảo rồi, em không muốn chơi bất kì trò chơi nào nữa. Anh sao rồi việc quá vậy? Em không thích sự lừa dối, và không thích ai nói dối em

Hồi còn bé, cô bạn Giang nói dối Giang, làm Giang đứng đội ở sân bóng 3 tiếng. Cô ấy không ghét Giang, cũng không định làm Giang giận chỉ muốn đùa. Nhưng Giang tin, nhất định cô ấy sẽ đến, không phải đùa đâu

Hôm đó trời mưa

Mẹ Giang bế Giang về nhà, nghe cô kể lại, nhìn cô con gái hơi sốt vẫn đưa đi như cô mong muốn. Giang gõ cửa nhìn bạn ấy, ngây thơ hỏi:

- Cậu lừa mình à?

Cô bạn vừa nghe đã khóc òa lên. Giang quay người đi, về với mẹ, ốm gần một tuần liền. Về sau cô rất ghét ai nói dối cô, và cũng không bao giờ chơi với cô bạn ấy nữa. May mắn là Giang có những cô bạn thân thiết luôn nói thật, có bố mẹ tốt và thẳng tính. Suốt những năm cấp hai cấp ba, tất cả những lời nói dối của đám bạn xã giao xung quanh Giang đều không để tâm, chỉ sợ một ngày những người mình yêu quý nhất lừa dối mình. Và sự lừa dối của Đức, có thể nhìn vào rất đơn giản, cũng như những trò đùa trong quá khứ, nhưng lại là giọt nước tràn ly phá hoại hết cả cốc nước đầy ắp và ngọt ngào. Giang vùng mạnh tay ra, chạy thật nhanh

“Giang!” Đức chạy theo, định nắm lấy tay cô. Anh vốn nghĩ cô chỉ là giận dỗi bình thường, chỉ là danh dự cảm thấy xúc phạm khi bị người mình yêu trêu đùa, nhưng xem ra không phải. Anh đứng đó, nhìn bóng dáng nhỏ bé của cô, hét lên:

- Anh làm tất cả chỉ vì anh yêu em.

Muốn yêu em mãi mãi, muốn cùng em đi đến hết cuộc đời

“Anh xin lỗi” Anh nói giọng rất trân thành, nhưng cô vẫn bỏ chạy

Tình hình giao thông Hà Nội vốn rất tẻ, cô lại không tuân thủ luật, chạy qua đường. đường vắng, nhưng vẫn có một chiếc Audi lao nhanh. Những ngón tay cô bấu chặt ổ bánh mì, môi mím chặt, cả ánh mắt cũng hiện lên sự bối rối. Anh nhảy ra, hét lên:

- Tránh ra!

Kiiit!!!!!!!

Tiếng hét hoà với tiếng phanh xe như xé toạc cả không gian
Hoàng hôn rực đỏ
Mặt đường loang lổ máu
“Anh làm tất cả chỉ vì em”
Giọng anh như vọng lại từ hư vô
Chân cô khụy xuống, hét lớn:
- Không!!!!!!!
Có phải cô đã sai?
Đáng lẽ cô không nên giận dai như vậy
Mặt trời lặn sau những tán cây, bóng đêm bao trùm cả thành phố
Những giọt nước mắt lăn dài trên má
Ngón tay luống cuống bấm 113
Anh đừng chết
Xin anh, đừng chết...
Em đã nói rồi mà, em cũng yêu anh, yêu anh rất nhiều

23. Chương 23

Bệnh viện toàn một màu trắng tang tóc, với mùi thuốc sát trùng nồng đến khác thường. Ngoài cửa phòng cấp cứu ảm đạm thê lương, một cô gái với mái tóc xù tung xoã xướt nước mắt khóc, ngon tay bám chặt vào cổ tay chàng trai đứng cạnh, cả người không ngừng run rẩy.

Tuy nhiên, đây không phải là cảnh kinh điển trong phim.

Chàng trai đang đứng đây, đẹp trai đấy, là chủ của chiếc xe Audi‘ hào nhoáng kia. Tay anh bị cô gái bên cạnh nắm chặt đến tê cứng, những ngón tay cô nhìn thon dài thể mà cương và khoẻ, rõ ràng là dân Teakwondo chính hiệu. Anh ta khẽ cựa quậy, nhả mặt nói:

- Cô à, cô có thể...nói nhẹ ra được không?

Giang lấy bàn tay còn lại xoa tung mái tóc, trừng mắt ngược lên:

- Anh đùa à?

Anh ta không khỏi thở dài một cái

Lê Minh Quân, 23 tuổi, trưởng phòng nhân sự tập đoàn thời trang L&A, đang trên đường về nhà thì bị một cô gái làm gián đoạn. Rõ ràng là cô sai, phạm luật lao ra đường, nhưng anh cũng lao hơi nhanh thật, khiến người yêu cô lao không kịp. Khoảnh khắc nước mắt cô trào ra, những ngón tay bám phím run rẩy, mái tóc bết lại, anh thấy mềm lòng, liền ở lại, định an ủi cô một chút. Nhưng cô gái này quá ngang bướng, cứ bẻ chặt tay anh không buông, nên anh không biết điều chỉnh tư thế chắc xương cánh tay đã gãy sạch rồi. Đôi mắt cô đỏ lên, long lanh, trông thật mỏng manh yếu đuối.

Không hiểu sự tình thế nào mà bác sĩ vào rồi ra rất nhanh, chắc chỉ khoảng 10 phút. Cô vội vã đứng dậy, luống cuống:

- Anh ấy thế nào rồi ạ?

Bà bác sĩ nâng gọng kính trắng:

- Chúng tôi cũng cố gắng hết sức, nhưng...

Bác sĩ đang nói, đột ngột bị nghẹn lời bởi tiếng hét không rõ là gì của Giang. Nước mắt cô cứ thế tuôn rơi, những ngón tay buông cổ áo Quân ra, loạng choạng bước vào.

Giường trắng, chiếc giường kim loại chỉ phủ một tấm ga nhuộm đỏ trắng tinh. Đèn tủy trùng đã tắt, điện tâm đồ cũng đã ngừng làm việc, chỉ có ánh xanh xao nhưng vẫn đẹp như một bức tượng nằm trên giường. Bóng tối bao trùm khắp không gian, ánh sáng trắng yếu ớt phía hành lang hắt vào, khuôn mặt anh nghiêng nghiêng, những sợi tóc loà xoà trước trán khê phất phơ trong không khí. Tay Giang đưa ra, rồi chột khựng lại giữa không trung, nhưng ngón tay cơ cứng và dần co lại.

Cả người cô đổ gục xuống sàn

Kí ức tràn về như cơn mưa, đổ ào vào tâm trí. Cô không thể quên được nụ cười đầu tiên của anh hôm ấy, nụ cười lịch thiệp của một chàng trai giúp một cô gái ngốc nghếch biết cách về nhà.

Nước mắt ướt đầm khuôn mặt, nhoè cả kí ức cũ của những ngày mưa. Anh mưa rất nhiều hoa, nhưng không có bông nào là hồng đỏ. Anh nấu ăn kém nhưng lúc nào cũng muốn tỏ vẻ, anh vụng về nhưng cố tỏ ra cool. Anh làm việc xấu rồi tự mình mắng mình, đúng là tâm thần phân liệt.

Cô quệt nước mắt, đứng dậy, bước đến gần anh, ôm chặt thân hình ấy

Hơi thở anh đều đều, giấc ngủ yên ả, những ngón tay còn ấm áp như làn nước mùa xuân. Giang ôm chặt anh hơn, quay lại nhìn bác sĩ với khuôn mặt ướt đầm, hét lên:

- Thế này là thế nào, bác sĩ? Anh ấy vẫn còn thở!

Bác sĩ, này giờ bị đắm chìm vào màn diễn kinh hoàng của cô, suýt nữa cũng nức nở theo, nghe cô gọi liên tục tỉnh, khuôn mặt đầy vẻ bó chắm, bất lực thở dài, nói:

- Dĩ nhiên là cậu ta vẫn còn thở, vì cậu ta chỉ gãy chân thôi chứ có làm sao đâu

Sét đánh ngang tai!

Quả tạ gắn dòng chữ: “Đồ thần kinh” nặng 200kg rơi bộp xuống đầu nàng

Giang đứng chôn chân tại chỗ, ước có cái hố thật to ình chui xuống sàn. Nhìn cổ áo đầm máu, ga giường đầm máu, Giang chống chế một cách yếu ớt trong sự tuyệt vọng vô ngần, luống cuống cao giọng:

- Nhưng lúc này...lúc này tôi thấy rất nhiều máu mà.

“...đó là sốt cà chua ==” cặp đôi này đúng là độc nhất vô nhị, cô gái thì, không biết có phải học lớp diên xuất ra không mà chưa nghe bác sĩ nói hết đã khóc như mưa, khiến người biết rõ sự tình cũng phải động lòng, còn chàng trai...

...nhắm đúng lúc bị xe đâm mua sốt cà chua...

Bác sĩ khoanh tay đứng dựa vào cửa, cảm thấy đau đầu, nhìn cô gái luống cuống. Thực ra lúc ôm anh, cô cũng ngửi thấy mùi ngọt ngọt nên thâm hiểu ra rồi, nhưng vì quá ngượng nên mới quyết tâm bók mẽ bác sĩ, trầm ngâm:

- Vậy tại sao anh ấy lại ngất?

“Cậu ta đập đầu xuống đường”

“Vậy rất có thể là chưa kiểm tra xong hết?”

“Bực mình cô quá, tôi đã chụp cắt lớp rồi”

“Tại sao bây giờ anh ấy lại ngủ?”

“Vì chúng tôi không rõ, nên tiêm thuốc ngủ 8 tiếng đồng hồ cho cậu ta”

Giang cảm thấy mình đuối lý, quay đầu lại nhìn anh chàng đẹp trai người yêu mình, thăm hỏi thăm 8 đời nhà anh ấy. Minh Đức, anh được lắm, dám mua sốt cà chua trước lúc bị xe đâm, làm em bẽ mặt với quần chúng thiên hạ. Thù này không trả, em thề em không phải người. Thấy mọi việc có vẻ đã được giải quyết ổn thỏa, bác sĩ nói với mấy cô y tá:

- Đưa cậu ta về phòng bệnh 242, đừng có truyền gì hết, cậu ta không bị sao cả.

Sau đó bà loẹt quẹt chiếc giày cao gót đi dọc hành lang, không quên mỉm cười với cậu trai đứng ở cửa, ngụ ý “cậu may đấy”

Giang ngẩn ngơ nhìn mấy cô y tá thuận chuyển giường, sau đó liếc mắt xung quanh. Đập vào mắt là hình ảnh một anh đẹp trai khác, đang ấn bụng, cố nén cười. Thấy Giang quay lại, anh ta gơ tay xua xua:

- Tôi không làm phiền đâu, cố cứ tiếp tục

Rầm! Bụp! >o Bốp bốp! *.!*

Bệnh viện hôm đó đông vui đến lạ thường, khắp nơi vang vọng tiếng thét ai oán của một anh chàng đẹp trai Giang, không hổ là Teakwondo, xay gạo ra cám, ấy quyền cước khiến Quân tung bay rồi đập vào tường Trời dần tối, sao Hôm cười cợt ngoi lên phía cuối chân trời

Quân bước ra, mở cửa xe Audi leo vào bằng một vẻ mặt cực tươi vui

Cô bé này rất dễ thương...

Nhưng lắm gai quá, phải cẩn thận mới được!

*

Khác với Giang nước mắt như mưa, cham lo chu đáo tận tình, đám người còn lại của Hội sinh viên lại có vẻ phớt phơ hiếm thấy. Bốn tên xấu xa khốn kiếp, đến thăm người bệnh đang nằm phơi bụng, thế mà lại mua mấy cân táo xanh.

Đức ở một mình nên Giang phải ở lại chăm sóc. Cô rủ My đến cười thì giọng My cực kì thẳng thốt, rồi đập máy luôn, đại ý: “rủ tớ đến xem trò vui thì được, nhưng đến chăm sóc ông anh họ ấy thì đừng hòng”. 8h tối, đang chán nản vì bỏ lỡ mất phim Nước mắt và nụ cười của cô nàng Daivichi xinh đẹp ở kênh Today TV thì My dẫn đàn đàn lũ lũ đến. Ngọc có vẻ rất sung sướng, bước đến bắt tay My thật trân trọng:

- Cảm ơn em nhiều lắm, không ngờ tên tư sản vo lại ấy cũng có ngày này.

Vũ mặt ỉu xiu, đặt táo xanh lên bàn:

- Cái gì, chưa chết sao? Vậy mà mình cứ tưởng là thoát nợ cái bát tráng men xanh thời Lý

My gật gù:

- Phải, anh nói đúng. Sao cậu không làm anh ta chết quách đi cho xong, sống mà làm gì. Kiểu gì anh ấy cũng tìm cách bòn rút gia sản của người yêu tớ, mà trước sau gì nó cũng là của tớ mà

Trời tối đen như mực, Giang quay mặt ra cửa sổ, thăm cảm thán

Đức ơi là đức, rốt cục anh tạo ra bao nhiêu oan hồn đeo bám thế gian, sao lúc nào cũng có người muốn anh chết để thoát nợ chứ?

Ngọc đặt túi táo lên bàn, lấy cái dao gọt. Vỏ táo rơi rơi, rơi lả tả, chị ta ném từng quả táo cho từng người có mặt trong phòng. Giang cắn một miếng to, vị đắng chát của táo len toả vào trong miệng. Giang nhăn mặt hỏi:

- Mua cho người ốm lúc nào chị cũng mua thế này à? Chát quá

Tuấn, mắt dí vào Ipad, cắn loạn xạ ngấu, cười gian manh:

- Tại trên web sức khỏe bảo, người ăn cái này đang bị bó bột có nguy cơ teo xương rất cao.

“Hả?” Cô ngẩn người, cái gì chứ?

“Cậu không biết sao, với những kẻ vô lại giỏi phải phá hoại IQ của anh ta, với những kẻ vô lại lưu manh phải phá vỡ lưu manh của anh ta, còn với những kẻ vô lại đẹp trai phải phá hoại vẻ đẹp trai của anh ta. Thử tưởng tượng mà xem, anh họ mình bước vào cửa hàng toàn nữ phục vụ, cười một cái, tất cả đổ gục. Nhưng anh ta vừa đứng lên, đi cà nhắc về phía quầy tính tiền, về mặt của đám nhân viên...he he, thật sự rất đáng xem đấy

“...” Giang há mồm ra rồi lại ngậm lại, ánh mắt buồn bã thâm trầm. Luôn miệng bảo người cô yêu là vô lại, thế mà chẳng biết ai mới là vô lại nhất.

Trời tối đen, ngày càng tối đen, chắc đã hết phim rồi, lại sắp đến giờ chiếu Phim đông vườn địa đàng đang hồi gay cấn. Giang uốn người, thở dài nói:

- Sao họ lại tiệm thuốc 8 tiếng chứ, đúng là đen đủi.

Mỵ xô ra cho nàng cái Ipad trắng tinh, đá lông nheo tiếp lời:

- Cho cậu mượn cái này, thoải mái làm những việc cậu thích

Với sự hiểu biết của cô về Giang, cô nàng này nhất định sẽ xem những truyện kinh khủng động trời. Về mặt của anh họ mình lúc đó, biến thái như thế thật sự rất đáng xem. Cô khoác tay Vũ, kéo cả đám ra ngoài.

Gió giật ngoài cửa sổ, những cành bàng rung rinh trong gió.

Trời tản mây, mặt trăng hình lưỡi liềm treo lơ lửng phía trên đỉnh trời, toả ánh sáng dịu hiền, và những vì sao dẹt nên một tấm nhung có đính kim cương. Ngôi sao thứ hai bên phải hôm nay đột nhiên sáng một cách kì lạ, chắc là Peter pan đã tìm được người yêu mới (người yêu đầu tiên của cậu ta là Wendy). Giang đứng dựa người vào tường, khởi động Ipad, mắt sáng như những ngôi sao kia, may mà chưa biến thái đến mức nước dãi nhỏ tong tong. Rin trầm nghĩ, mình chỉ hơi biến thái, nhưng nhân vật của mình biến thái quá rồi, thật đáng ngại

* Đức tỉnh dậy lúc nửa đêm, của nửa người đau ê ẩm. Lúc lơ sốt cả chua vô tan, sốt chảy đầy xuống đất, anh thấy ngón tay mình dính dính ngọt ngọt, những buồn ngủ kinh khủng. Đập đầu vào tường không thể không để lại di chứng, đập đầu xuống đất di chứng càng nặng. Anh ngồi dậy, với tay lấy ít nước thì thấy tiếng khóc rên rỉ vang vọng xung quanh. Vốn không tin trên đời này có thứ gọi là ma, nên Đức quay mắt kiếm tìm.

Bên cửa sổ...

Ánh sáng trắng yếu ớt của đèn đường hắt vào căn phòng, hắt lên khuôn mặt người con gái ấy. Mái tóc của cô ấy xoà tung, những ngón tay bầu chắt lấy thanh nẹp bằng gỗ, cổ nén tiếng khóc không ngừng vang lên. Những giọt lệ long lanh nơi khoé mắt, trông thật cô đơn đến đau lòng. Không ngờ cô ấy lại yêu mình đến như vậy, Đức trầm nghĩ, cổ nén đau ở cái chân bị bó bột, cà nhắc bước đến bên cô, những ngón tay lạnh lạnh đan vào nhua, vòng qua eo cô, thì thầm:

- Anh xin lỗi...

Cô nghe thế giật mình, hắt anh ra, lùi vội lại rồi hét “AAAA!!!”, mắt trợn ngược hốt hoảng. May mà đây là phòng hạng sang, cửa kính cách âm tốt, nếu không mấy bệnh nhân khác đã bị cô dọa chết rồi. Tiếng hét của anh va vào màng nhĩ cô, làm anh váng đầu, váng đầu dẫn đến hồ đồ, nhú mày hỏi:

- Em lại sao thế?

Cô đứng dậy, chân run bần bật, phủi quần áo, kiếm tìm cái Ipad vắng loang quanh dưới sàn, trừng mắt nhìn anh đáp:

- Em lạy anh, lần sau anh đừng làm thế nữa được không? Em yếu bóng vía, lại đang tập trung đọc truyện, nên rất dễ bị dọa. Mà giọng anh, nghe kiểu gì cũng giống giọng của diễn viên lồng tiếng Kaname của Vampire Knight*, cái gì mà thoang thoảng như làn gió thoảng, truyền cảm lạnh lùng, đúng là dọa ma người ta mà. Ngón tay anh thì lạnh, anh chạm vào em khiến em phát rùng mình. Trừ khi giọng anh giống Luffy (One piece*) hay Gintoki (Gintama*) thì hãy nói với em kiểu đó, hay có thân nhiệt như Ace thì hãy ôm em, còn không thì tránh xa em ra. Cứ thế này, trong mơ em bị Dracula cắn chết mất.

Đức nhìn cô bằng ánh mắt “em thật đáng sợ”, day day huyết thái dương một cách bất lực. Cô nói về cái gì mà dùng toàn từ chuyên ngành, cái gì mà Kaname, cái gì mà Luffy, cái gì mà Ace, thật là xúc phạm trí thông minh của anh. Anh có bao giờ liên quan đến cái đó đâu mà biết được. Mà khoan đã lúc nãy cô ấy có nói cái gì như là...đang đọc truyện.

Anh quay lại nhìn cô, nghiêm túc hỏi:

- Em...đang đọc truyện hả?

“Vâng!” Cô đáp chắc nịch, khiến anh càng thêm đau đầu hơn nữa. Đọc truyện, vậy rồi cực là cô khóc vì cái gì. Đức biết là cô rất nhạy cảm, có lần cô với My sang đọc chiếm cái đầu đọc đĩa của anh, có cái phim gì gì mà Air gì gì đó, My đơ từ đầu đến cuối, nhưng Giang hết khóc lại cười, hết cười lại đập gối tức giận. Nếu là đọc truyện, rất có khả năng...

Haizzz...

Anh thở dài, ngó quanh thì thấy cái Ipad ngay ở dưới chân mình. Ngó vào màn hình thì thấy dòng tít : [Yunjae] Liều khúc thánh ca*. Đọc xuống bên dưới, anh thấy nội dung cực kì biến thái: “Yunho cuốn vào cơ thể Jaejoong đầy máu nằm dưới mặt đất, hôn lấy hôn để cậu. Hơi thở anh...”. Nói chung là, hai tên con trai, cuốn vào nhau, làm hành động kinh dị biến thái.

Nói chung là, thật đáng sợ.

Cảm giác đau nhức của cái chân bó bột bị đứng lâu tràn đến thắt lưng, cả người anh bắt đầu run lên bần bật. Anh lê về cái giường, thấy cô lại chăm chú đọc tiếp, không biết phải nói thế nào. Yêu cô, đúng là một bài kiểm tra trí tuệ và sự nhẫn nại

Một bài hát vang lên từ máy cô, hình như là bài Aloha của Cool

Anh đã ngủ nhiều rồi nên bây giờ chẳng ngủ được, chỉ nhìn chăm chăm lên trần nhà. Cô lấy một cốc nước ấm, đặt lên bàn tay anh:

- Anh mệt chứ? Uống đi

Làn nước ấm len lỏi qua ngón tay, những ngón tay lạnh. Trong cốc nước có cả hơi ấm của cô, bàn tay cô cũng ấm như vậy, hơi ấm làm rung động lòng người. Anh chợt nhớ trong cơn choáng váng nghe thấy tiếng cô, thấy nước mắt của cô thấm đầm vạt áo. Dù đó là sốt cả chua cô cũng không vạch trần, cũng đối xử như anh vừa mới bị gì đau lắm vậy. Đức ngồi thẳng dậy, đột ngột kéo cô vào lòng. Quả nhiên cô rất ấm, ấm như một chú thỏ con, khuôn mặt cũng ửng hồng như đào Sa Pa dạo nọ anh thấy. Khẽ đẩy anh ra, cô thì thầm:

- Em không ngồi được đâu, anh sẽ bị đau đấy

“Đau mai bỏ lại” Đức đáp, nắm chặt lấy bàn tay cô. Hơi ấm ấy, không chỉ mơn man da thịt mà còn len lỏi vào trái tim, len sâu vào tâm trí. Anh nắm chặt lấy tay cô, ôm lấy cô từ đằng sau, để cô ngồi yên như vậy, nói:

- Vừa nãy anh bảo em, anh xin lỗi

Mặt cô ửng đỏ:

- Lời xin lỗi đó...từ lúc anh lao ra kéo em, em đã nhận được rồi.

Có nhiều thứ, khi có thì không biết trân trọng, đến khi mất mới thấy nuối tiếc.

Có nhiều thứ, kể cả trân trọng, đến lúc tất cả kết thúc cũng không tránh khỏi hối hận về sau.

Anh kéo khuôn mặt cô quay lại, đặt lên môi cô một nụ hôn ngọt ngào.

Lời dịch của bài Aloha chạy dọc, và anh nói “Anh muốn yêu em suốt đời”

Nếu những gì đáng ghét trong quá khứ đã bị xoá đi

Thì nên nắm bắt lấy những gì đẹp đẽ của tương lai chứ nhỉ?

Chú thích:

*One piece: Bộ truyện tranh chiến đấu nổi tiếng của Nhật Bản, được dịch thành nhiều bản và nổi tiếng ở nhiều quốc gia, kể về cuộc du hành tìm kiếm kho báu của một bộ phận hải tặc tiến về Tân thế giới. Luffy là nhân vật chính, và Ace là anh trai của cậu ta (có một cái chết khủng khiếp khiến Rin khóc mấy ngày liền)

*Gintama: Bộ truyện chiến đấu biến thái, đại ý là truyện tranh hài hước. Gintoki là nhân vật chính, nói chung là nhân vật biến thái nhất

*Vampire Knight: Đừng nói với tôi là có người không biết truyện này, kể về một đám nhân đi hút máu, đẹp, không biến thái

* Liều khúc thánh ca: Một fanfic của Nguyệt tử hay kinh khủng, Jaejoong là cảnh sát, Yunho là tử tù, hơi biến thái

24. Chương 24

Hôm sau Giang mở mắt dậy, dụi mắt thì thấy Đức đang nằm trên sofa. Thực ra sofa không nhỏ, đủ cho anh nằm nhưng lại rất cứng, hơn nữa còn lạnh. Đêm qua, Giang ngượng không nằm với Đức, đòi nằm sofa, nửa đêm mộng du đòi đi theo Luffy tìm kho báu, gào thét Tsukyo, sao cô rạch mắt rồi mà vẫn xinh đẹp quá vậy. Dần dà bắt đầu phát ra những tiếng kêu man rợ, không rõ là tiếng gì, khiến Đức hoảng quá phải đổi ra sofa, còn để chăn với gối lại cho Giang quần thảo và chém giết

Rin thâm thương cảm, Đức đáng thương, chưa cưới nàng về đã bị bắt nạt, về sau không biết còn bị bắt nạt đến thế nào nữa.

Quay trở lại nàng Giang, vừa ngủ dậy đã thấy vị thế đảo ngược, biết ngay là tối hôm qua mình làm gì không phải rồi. Cô đưa tay ôm đầu, nhẩn nhó rồi, tẩu vi thượng sách, đi mua đồ ăn sáng cho người yêu.

Trời ít nắng nhiều mây, vậy là Tết tây sắp đến.

Giang mua một ít cháo về thì thấy Đức đã ngồi im trông giương. Nhìn anh khổ sở muốn đứng, nhưng không có điểm tựa, khác với hình tượng thường ngày, thật sự rất giống một đứa trẻ đáng yêu. Giang cười tươi, đuôi mắt nheo lại như chói nắng, khoé môi rạng rỡ đặt tô cháo lên bàn:

- Chào buổi sáng, anh yêu. Anh ăn cháo chứ?

Đức bị câu “anh yêu” làm cho lòng nở hoa, thôi việc tìm cách đứng ngồi trên giường. Lũ đẹp trai vô cùng xấu xa, biết đẹp rồi, nhưng cứ cố làm hình tượng đẹp hơn nữa, lấp lánh lấp lánh, tốn năng lượng kinh khủng. Anh ngồi im trên giường, ngón tay cầm chiếc thìa đầy tao nhã, mở tô cháo ra

...

Cái gì đây?

Chỉ có thể dùng một từ là, thiếu tao nhã. Bình sinh Đức vốn ghét cay ghét đắng cháo lòng, đen đen trắng trắng, vị cũng vô cùng quái dị mà nguyên liệu cũng tạp phí lù chả ra đầu vào với đầu. Nhất là cái đồng tía tô ăn cùng nó, nhạt thối chả có vị gì, đã thế còn có mùi hắc hắc ghê ghê, ăn lạo xạo trong miệng. Đức bị dọa đến xây xẩm mặt mày, quay lại nhìn Giang thì thấy nàng đang cười tươi, ánh mắt đầy vẻ chờ đợi. Đây là quán cháo cô thích nhất, món cháo trai rất ngon, màu sắc cũng đẹp, mùi vị rất tuyệt, nhưng các loại cháo khác đều khiếp đến độ nôn mửa, rất muốn mua cho Đức ăn xem sao

(=__=)

Xin nhắc lại, cái Giang mua cho Đức là cháo lòng.

Nàng ngụy biện rằng, hết rồi, nên ăn tạm cái khác, thực ra một phần cũng là sự trả thù ngọt ngào và nham hiểm. Ai đó không biết nên chịu khổ ăn món cháo đặc sản của quán cháo trai

Mà, ăn món này thực sự muốn chết!

Nếu đoán không nhầm thì chủ quán nênm nhâm muối với đường, hoặc nghĩ mình thông minh nên cho ít đường vào luôn. Cái lòng, dai nhách, nhai rất mất hình tượng, tía tô thì còn nguyên cái lá to nhai đau răng. Mỗi lần nuốt, Đức thấy vị tía tô xốc lên mũi, cháo nóng mà khiến anh lạnh hết cả sống lưng. Lúc ăn hết, để giữ phong độ, anh nhất quyết đối chọi với sự sống để dành ra một nụ cười, dù cái bụng đang sôi sùng sục. Ngón tay anh run lấy bầy, còn cái chân thì đau không thể nào đau hơn. Đúng lúc anh chuẩn bị ăn miếng lòng cuối cùng vào miệng, thì cánh cửa bật mở. Người nào đó, như một cơn lốc, bước vào.

“Hello baby” Người đó tươi cười nói, khiến cằm Giang rớt cả xuống đất. Một bà cô (chắc chắn là một bà cô) mặc một cái váy quây rũ gợi cảm, đeo kính gọng trắng giống Baby girl, bên ngoài khoác áo blue trắng. Mái tóc bà nhuộm màu hạt dẻ, mắt đánh màu cánh bướm rất đậm không quanh nháy một cái, còn đôi môi đỏ chót thì tùm tùm cười.

Cái thìa trên tay Đức rơi bụp xuống đất, mặt tái xanh tái xám, cùng một âm thanh thẳng thốt vang lên:

- Mẹ!!!! Không phải mẹ đang ở Séc sao?

Mẹ????????!!!!!!!

Bây giờ cằm Giang chắc đã lún sâu xuống 12 tấc đất. Cô nàng đứng dậy, bối rối sửa lại mình để trông thật dễ thương, rồi phát hiện mình tàn tạ quá, nên biến vào WC để chỉnh trang lại dung nhan. Chỉ còn lại hai người, tóc đối tóc, mặt đối mặt

Xin giới thiệu, mama dễ thương mà Đức ghét cay ghét đắng, Bella Hương!

Thực ra cái tên chỉ là một trò lừa dân, bà này hoàn toàn là người Việt Nam chính hiệu. Cũng giống như ông bố chồng biết hát mỗi Quốc ca, Hương phu nhân tốt nghiệp phổ thông là vi vu đi Mỹ. Nhân tài gặp thời phát lên như điều gặp gió, một bác sĩ phẫu thuật cực đỉnh và có tay nghề, có tiền tài, có danh vọng và có sự kính trọng của mọi người. Nhưng mà với con trai thì hoàn toàn bất lực. Không, chính xác phải nói là Đức bất lực với mama mới đúng. Cậu con trai quý tử, không giống bố mà cũng chẳng giống mẹ, tính cách vừa biến thái vừa sĩ diện hão. Hồi 5 tuổi, cậu nhóc thích một cô bé rất dễ thương biết kéo violin và dẫn cô bé đến chơi nhà, với mong muốn sẽ được nở mày nở mặt. Nào ngờ, bố cậu vừa tàn phá khu vườn, với năng lực cực đỉnh làm nó trở nên điêu tàn hoang phế, ổng thì đầu bốc cháy cầm cái máy xén cỏ cười cười. Mẹ cậu, bà Bella Hương vừa học lớp hoá trang về, đánh phấn trắng tinh, mặc áo blue trắng, mái tóc đen xoả xuống mặt khiến cô bé khóc âm ỉ, về sau nhất định không nhìn mặt cậu lấy một lần. Về sau, mama sỏi của cậu mỗi lần đi họp phụ huynh tiểu học đều thử “mốt mới”, với lí do là những bữa tiệc trang trọng không phù hợp – vì một nguyên nhân nào đó, bà này trong những bữa tiệc quan trọng nhìn lịch lãm không tả nổi - khiến cậu bị bạn bè nhận định cực kì tệ hại: Mẹ cậu thật là “đặc biệt”. Một lần khác, cũng nữ nhân này, với tay nghề bác sĩ phẫu thuật cực đỉnh của mình, khám ngoại khoa cho con trai cứng, lại nắn khớp xương ngược, khiến cái chân bé bỏng dễ thương từ trọ chân thành gãy xương phải đi bó bột. Khi lớn dần, pama ra nước ngoài sống, còn Đức ở lại với những ngày bình yên khó cưỡng nổi, anh tự đúc kết rằng: Con xin người hai chữ bình yên là đủ. Pama dần thành cơn ác mộng khiếp đảm nhất đời, đặc biệt là mỗi lần về nước đều gây ra những chiến trường xương máu ác liệt. Còn lần này... không biết lại gây ra chuyện gì nữa đây

Đức thầm nghĩ đến mà thấy chân tay bủn rủn.

Giang đã xong màn tút lại nhan sắc, lại mi nhân như thường. Nàng vuốt tóc, cười ngọt ngào, cúi đầu lễ phép trước mama Đức:

- Cháu chào bác ạ “Ừm, ngoan lắm, cháu ngoan lắm” Bà Hương, dịu dàng và nhẹ nhàng, khiến Giang liên tưởng đến những ông bụt trong truyện cổ tích “Cám ơn cháu đã chăm sóc thằng bé, có vẻ như nó đã làm phiền cháu nhiều rồi”

Bình thường trong manga Nhật Bản, khi mama nói thế, nam chính thường đỏ mặt giật áo mama, hoặc là nhú mày “Kìa mẹ”. Nhưng Đức thì, ánh mắt cực kì nguy hiểm, trông rất giống kiểu chuẩn bị ăn tươi nuốt sống đối phương, kiểu như: Cầu trời mẹ đừng gây chuyện thì phi thất thoát

“Nào nào, để mẹ xem chân cho cục cưng nào” Sau khi hôn má Giang thắm thiết, bà quay sang nhìn Đức bằng ánh mắt không chút kiêng dè ý nhị, khiến Đức không biết phải làm thế nào. Hết lên thì mất hình tượng, người con gái anh yêu đang đứng đây, đẩy ra thì bất hiểu, bà ấy sẽ tí tê mấy ngày à xem. Thế là

nam chính nhà ta đành ngồi im lặng, thâm trầm, tay lăm lăm điện thoại chuẩn bị gọi cho bác sĩ trưởng cho người đến bó lại lần nữa.

“Cực căng, nhắc chân lên” Bà mấp máy môi, chân Đức đưa lên một đoạn

“Ừm, tốt lắm, giờ xuống đất xoay một vòng nào” Bà lại nói tiếp, đôi môi đỏ chót cong lên, cho Giang được thể lười mắt khỏi trông

Xoay một vòng thể quái nào được?!

Giang nghĩ, chắc bà không hiểu vấn đề, nên phải tiêu diệt triệt để. Nhìn mặt Đức màu sắc chuyển biến liên hồi, Giang tự mặc định, mình là người yêu thì phải cứu nguy cho anh ấy, nên đột ngột nhảy vào cười:

- Bác ơi, ha ha, cháu nghĩ anh ấy mệt rồi ạ.

“À, ra thế, ra thế” Bà Hương gật gù, thiếu mỗi nước vuốt râu như bùi bụt nữa thôi. Bỏ mặc cậu con trai đang tiến thoái lưỡng nan, bà lôi tay Giang phăm phăm ra khỏi phòng:

- GP baby, mẹ đi mua sắm với con dâu tương lai đây.

Đức nhìn hai bóng người đi khuất, thở phào, ngón tay đan chéo cầu khẩn

Thỏ con ngốc...

Cầu trời là bé không sao.

*

Bà Bella Hương là tín đồ của đám trạch nữ, nói hoa mỹ hơn là đám khuê nữ thời xưa ăn no lại ngủ. Dắt đi mua sắm thì chỉ có việc ngồi, lười bắt người ta đẩy từng xe quần áo đến, gu thẩm mỹ vừa biến thái vừa quái dị, thật khác với cậu con trai. Quán quần áo gần xit bệnh viện, mua xong thì ngồi quán cà phê cũng ngay gần bệnh viện, nói chung là vô cùng chán ngán. Phần nửa thời gian là ngồi trong quán cà phê, nhìn những dải mây trắng lững lờ trôi và mấy chú mèo tam thể ngồi liếm lông trước quán.

“Nếu đã yêu, mong cháu hãy yêu thẳng bé thật lòng” Bà Hương chợt nói, những ngón tay vừa lật giở một cuốn giải phẫu tử thi nhìn hao hao giống truyện kinh dị vừa uống capuchino mà vẫn không bị sặc. Nhìn bà khá nghiêm túc, khiến Giang khẽ giật mình:

- Dạ?

“Lòng tự trọng của thẳng bé cao, nhưng đó không phải tất cả. Nó là một đứa sống hồ hững, nhưng khi đã bắt đầu thì sẽ lằm lằm hết sức mình. Nó chưa yêu ai, nhưng nó lại chọn cháu, nghĩa là nó muốn sống với cháu đến hết cuộc đời.” Bà vừa nói vừa lật giở, những hồi ức giống như dòng chảy của những đám mây kia, cứ trôi mãi, trôi mãi về phía chân trời mù xa

“Sao bác lại nghĩ thế?” Giang hỏi vặn lại. Tình yêu là một thứ rất đẹp, đẹp vào cao quý hơn bất kì thứ gì trên cuộc đời này. Nhưng khi món đồ vật ấy vỡ ra, cũng giống như món đồ chơi hồi còn bé, vụn thành từng mảnh, từng mảnh. Khi ta nắm nó trong lòng bàn tay chỉ thấy đau, máu chảy ròng ròng và ngón tay lạnh ngắt, gần như chẳng còn gì cả. Vì vậy, cô không tin tưởng lắm vào tình yêu, nhất là những thứ như kiểu khắc cốt ghi tâm, đã yêu thì yêu mãi mãi

“Hồi còn bé, nhà ta nuôi một con chó. Đó là một con chó vàng rất đẹp. Nó rất yêu quý thẳng bé, và thẳng bé cũng không ngừng yêu quý nó. Nhưng loài vật không thể sống mãi với người, cũng có một ngày nó chết đi. Thẳng bé khóc rất nhiều, nó không hay khóc như đã khóc rất nhiều. Sau đó nó không nuôi một con chó nào nữa, nhưng khi có ai hỏi, nó vẫn nói, nó có một con chó, tên con chó đó là Poppy. Có thể cháu nghĩ, những điều ta nói thật ngớ ngẩn, cũng có thể cháu nghĩ đó là sự cố chấp, nhưng không phải. Thẳng con bác, có thể hơi cool, nhưng là một thẳng nhóc có trai tim rất ấm áp và biết nhìn đời.” Bà ôn tồn nói tiếp, ngón tay đan vào nhau. Quyển giải phẫu tử thi để ngỏ, capuchino trong cốc cô đã nguội ngắt, chỉ còn bản Canon in D vang lên nhẹ nhàng.

“Cháu sẽ cố gắng” Giang mỉm cười đáp lại, nụ cười có chút hạnh phúc mơ màng. Thực ra điều cô muốn cũng chỉ là, có thể yêu một người mãi mãi, có thể có những đứa con. Cô thích sự bình yên, không cần phú quý giàu sang, chỉ cần đủ ăn, vui vẻ là đủ. Bà Bella gật đầu thở phào, lôi tay cô đi thật nhanh:

- Nếu đã là con dâu ta thì nên mua một bộ đồ kỉ niệm chứ nhỉ? Quay trở lại nhân vật nam chính, dạo này Rin đang chờ kết quả thi chán ngán quá nên cười man rợ giả trò hành hạ. Nữ chính vừa đi khỏi, một đoàn yêu nhân đã ập đến, ác mộng thứ hai sau mama kinh dị, bà chị gái.

“Chào em, hô hô hô” Thiên Mai cười như “hoa mùa xuân”, nở rộ muôn nơi, reo rắc đau khổ. Trương Tam Phong lão đại thì lù lù đằng sau, mang kèm một đồng bánh mì Pháp và sữa bò. Lão đại ôm vai bá cổ Đức, cười đùa đùa:

- Em trai, vậy là sắp có vợ rồi nhá. Khi nào cưới để anh chị còn chuẩn bị tiền.

“Không dám, thật sự không dám” Đức biết tính bà chị gái, nhất định trong phong bì sẽ có răn giả, còn không cũng là một băng đĩa mang tên “Trần Bắc Mỹ” hay “Đại chiến răn lục địa gì đó”. Hơn nữa, Giang còn quá trẻ, mà anh cũng chưa tốt nghiệp, nên việc đó còn xa.

“Khó khó khó, em trai, tết Tây papa sẽ về xem mặt con dâu đó nha. nhớ chuẩn bị thật kĩ” Bà chị lại cười “Chị sẽ đi tour châu Âu, để em chịu khổ một mình thôi cưng à”

Đức mò cái Iphone trên nóc tủ, gọi điện cho Anna:

- Cô Anna, đặt ngay cho tôi hai vé đi Mỹ, hay đi Nhật, nói chung là đi đâu cũng được, nhanh nhanh vào.

Anna cười hồi hồi:

- Sorry cậu chủ, Tổng giám đốc và Chủ tịch đã dặn, nhất định phải ngăn không cho cậu bỏ trốn. pp, chúc một ngày tốt lành.

Đức nhăn mặt, thiếu nước ăn tàn phá hoại ném điện thoại vào tường, rồi đuổi thẳng cổ mấy người ác độc kia về bớt. Lúc cánh cửa sắp sửa đóng lại, Đức vẫn còn kịp nhận được một nụ cười hồn vía về trời của bà chị, kèm câu:

“Good luck”. Đức đầu thân mình ê ẩm, ngứa cổ lên trời mà than rằng: Ôi cái chân tôi.

Lúc Giang trở về, trên người đã khoác một bộ váy siêu gợi cảm trông rất đang đám, nhưng vì bà Bella dọa ghê quá nên không dám cởi. Đức thì đam bị ép ăn một...cục than, có hình dạng như một cái bánh, kèm theo tiếng khóc ai oán và thứ tiếng Việt nửa vờ cho chọe:

- Harry, anh ơn đi, hông ơn là Mary gợn đoá.

Bà Elly cũng ngồi đó, đọc một cuốn sách có tên “Truyện cười gian dân Việt Nam”, vừa thấy mama Đức đã hét lớn:

- Sister!

Thực ra bà Elly là người thông minh, làm gì cũng tính kĩ càng. Gọi tiếng Việt thì phải gọi là em gái, vì gọi là chị gái chắc chắn sẽ bị ăn đập, mà gọi như thế thì lại chứng tỏ mình đã già rồi. Gọi sister, vừa là chị vừa làm em, tự tôn mình lên, mà lại khó bắt bẻ. Mama Đức nghe thế, cười phớ lớ:

- Thôi đi, em biết chị đã già rồi, không cần giấu đâu.

Mary đứng lên, dáo dác ngóng:

- Chị Giang, chị ới đâu rồi?

Giang đứng ở một góc của cái rèm, mặt đỏ phừng phừng vì ngượng. Bà Bella đúng là sống ở nước ngoài lâu năm, hờ hững hờ vai, chuộng mốt áo tắm. Bị cô bé ngây thơ kéo ra, Giang đưa hia tay úp mặt, rồi trườn ra từ từ.

Sặc!

Người nào đó suýt phọt máu mũi

Cùng là dân Hoà Bình mà không hiểu sao Rin đen xì, còn nàng này thì trắng thế. Lưng hờ triệt để, vai hờ triệt để, lọn tóc mềm mại xoà xuống cổ nhìn rất quyến rũ. Tuy nhiên là vẫn còn nhân đạo chán, phần đáng sợ nhất thì được che hoàn toàn. Đức, dĩ nhiên là không đỏ mặt, không phọt máu mũi tùm lum như ông Sanji, nhưng cũng bị kích thích, cái chân run lên bần bật

“Đẹp chứ con trai? Giang đúng là tuyệt đỉnh mỹ nữ (nhái bút danh chị Tuyệt Đỉnh Sinh Vật, he he ^__^)”
Bà Bella nói rất tự hào, proud of Giang, cười đầy ẩn ý với con trai

“Thôi, cháu đi thay đây” Giang lao khỏi phòng, mặt vẫn còn đỏ phừng phừng, để lại Đức ngẩn ngơ con gà mơ

“Beautiful woman!” Mary hét lên, kèm theo hành động bóp nát quả cam đầy phấn khích

“Yes, baby” Bà Elly đập tay với con gái, cũng thốt lên một âm thanh phấn khích không kém, để mặc em gái đứng tùm tùm cười

Đức tuy tỏ vẻ, lãnh đạm, không phản ứng nhưng nghĩ thầm

Chết tiệt!

Sao cô ấy có thể dễ thương đến thế chứ?

Box Photo Zone

25. Chương 25

1/1, ngày đầu tiên của kì nghỉ tết Dương lịch, trời mưa.

Nhờ rất nhiều người góp ý, với hơn chục lý do vô vãn, nào là sắp thi, kẹt xe ghê lắm, con bị bằng khá thì mẹ chịu trách nhiệm, cuối cùng Giang cũng chỉ phải ở nhà trong một ngày, rồi đi chăm sóc tình củm với người yêu ở Hà Nội phồn hoa. Mẹ cô căn dặn đến gần như phát điên, rồi mới để con gái rời nhà, còn đặc cách mua ột cái balo kéo “được nghe nói là” hàng hiệu hắc hoi. Cô ném tất ở nhà trọ, rồi cầm cọc trốn bệnh viện suốt một tuần liền

“Khi nào anh về nhà, không bố anh đến bệnh viện đấy” My gọi, cầu nhàu ằm ỉ, khiến Đức cảm thấy phiền không chịu nổi. Bố anh từ trước đến giờ vẫn luôn là người phiền phức, thích tự làm theo ý mình, gây ra những truyện ngược khó đỡ, lại đem con bỏ chợ, một mình di dân sang châu Mỹ. Mama ức chế quá nên cũng đi luôn, bỏ lại mình anh ở nhà. Hơn thế, tính cách bố anh cũng rất quái đản, gây ra truyện gì cũng khó lòng biết được. Cuối cùng, đắn đo mãi, anh cũng quyết định đưa Giang về.

Một ngày mùng 3 đầy nắng, ánh nắng nhạt nhưng ấm áp của mùa đông còn chưa tan. Giang mặc một chiếc váy liền thân màu vàng mật, tóc xoã ngang vai được uốn nhẹ ở đuôi tóc trông dễ thương không thể tả. Chiếc BMW của anh lao nhanh trên đường, dừng lại trước cửa một toà biệt thự cực kì đồ sộ.

“Giang, cậu đến rồi à?” My ngồi trên sofa, đang xem hoạt hình Người đẹp ngủ trong rừng. Trước giờ Giang vẫn thắc mắc, sao cô ấy lại có thể thích truyện cổ Andecxen đến thế. Mary ngồi bên cạnh, đang xem Disney Junior (sao người ta lại đổi Disney thành Disney Junior chứ, chán chết) một cách cực kì hứng khởi. Thấy Giang đến, cô bé lao ra ôm vào hét lên:

- Chị dâu lúc nào cũng thọt là xin đẹp!

“Cám ơn em” Giang mỉm cười đáp. Hôm nay đối với gia đình này, có vẻ là một ngày cực kì trọng đại. Giang hơi run, định đưa tay nắm lấy tay Đức thì bà Bella đã đặt tay lên môi, kiểu Vermouth ý, cười toe:

- Không sao đâu, bố Đức dễ tính mà

Tuy nhiên, dễ tính và bình thường lại là hai phương diện hoàn toàn khác.

Mặc cho Giang run rẩy, những người khác đều làm những hành động của mình. 10 phút sau, chuông cửa vang lên

Kính cong!

“Ông không có khoá à?”

Kính cong!

“Không, quên mang”

Kính cong!

“VẬY ĐẠP CỬA MÀ VÀO”

Kính cong!

“Em mở cho anh đi, anh quên thật”

Kính cong!

Kính cong!

“Trời ơi ồn quá, Giang ra mở cửa giùm bác nha”

Giang lò dò đi đến, sự lo sợ đã giảm đi hơn một nửa. Đúng là đã biến thái thì biến thái từ gốc đến ngọn, đã hai người khác lạ thì cả gia đình khác lạ luôn. Giang vặn ổ khoá, mở ra. Nắng mùa đông chói sáng, papa Đức từ từ bước vào

....

10 giây nín thở

...

Hỏi lịch sử, ai thế này?

“Yo, chào con trai” ông bước đến, ôm con đầm thắm, mái tóc lệt xet khó có thể chối cãi là vừa bị giật điện. Nhìn ông ấy cũng rất nhân từ, nói chung là người tốt, lao đến ôm hôn thắm thiết bà Bella. Bà đẩy chồng ra, thét lên:

- Em đã bảo anh nhiều lần rồi, đằng - sau - là - cái - ao ! Làm ơn đừng đi từ cửa sau được không, chắc chết quá.

“Ha ha...Anh nhớ mà...” Ông vừa nói vừa đánh mắt về bên phải (theo Hanamaru, những người vừa nói vừa đánh mắt về bên phải thường là những người không tin vào điều họ nói) rồi đột ngột quay sang Giang “VẬY ĐÂY LÀ NGƯỜI CON YÊU SAO?”

“Vâng” Đức nhìn chằm chằm vào bố, anh mắt đầy kiên định những cũng không kém phần buồn nản và thất vọng. Bố gốc, vừa về đến nhà đã gây ấn tượng xấu rồi

“VẬY ĐỂ MỪNG NGÀY NÀY, CẢ NHÀ TA CÙNG BẮT NHỊP HÁT BÀI QUỐC CA NHÁ” Ông nội Đức, không biết lời ra từ đâu và từ lúc nào hào hứng nói. My lạnh lùng đáp:

- Thưa ông, nhưng cháu không hát đâu ạ.

“Thôi thôi, đừng đùa nữa” Bố Đức ngắt mạch cảm xúc “Đức, xem bố đưa ai về cho con này”

Ngày hôm đó đáng lẽ phải là một ngày mưa

Ngày hôm đó, sẽ thật tuyệt nếu là ngày của hai năm trước

Người con gái ấy bước vào, những lọn tóc bay bay và nụ cười sắc sảo vẫn không mất đi trên gương mặt. Cô ta tươi cười nói:

- Chào anh, Harry

Đức đứng lặng trước cô gái ấy, trước hình bóng quá khứ đáng lẽ đã yên bình và mờ nhạt, mấp máy môi nói:

- Reach, chào em

Tất cả mọi người, giống như bị kiến cắn, bật dậy: “Reach, sao cô lại ở đây?”

26. Chương 26

(chap 25 tình tiết hơn ngắn với cả rời rạc vì lúc đấy mình khôn nhiệt huyết lắm. Sr các bạn nha)

Bây giờ rõ ràng đang là mùa xuân, vậy mà lại có bão. Cơn bão bất chợt đến, không đợi người, mang theo thiên tai và những nỗi đau. Mang theo cả những kí ức của quá khứ đáng lẽ phải chôn vùi từ rất lâu rồi, và mang theo cả sự bình yên của những giấc mơ.

Giang là bạn gái đầu tiên của Đức, nhưng người đầu tiên khiến anh yêu tha thiết lại là Reach - Lương Duyệt. Cô ấy từng nói, cô ấy thích những thứ cao sang, thích sống an nhàn, ước mơ lớn nhất là lập đồ bỏ và đồ tập đoàn Dầu khí Tohno Kawa thành tên cô ấy. Từng nói sẽ yêu anh mãi mãi, khi thức hiện được ước mơ lớn ấy mới xem anh là bạn trai chính thức, cùng anh đi đến cuối con đường.

Và rồi cuộc, cũng vì cái ước mơ ấy mà rời bỏ anh

Đó là câu chuyện của ba năm trước. Anh không phải là một người lạnh lùng, nhưng cũng tự tin rằng mình không quá coi trọng tình cảm. Hết lớp 12, cô ấy bỏ lại tất cả, cũng không lên đại học nữa mà lao vào nghiên cứu về dầu khí. Ngày ra đi, cô bảo anh, em yêu anh, nhưng không muốn làm người con gái tầm thường, muốn thức hiện được những ước mơ lớn. Cô nói cô không hợp với anh, anh có thể thấy vừa ý với tương lai với thực tại, nhất định sẽ được thừa kế. Hai người yêu nhau nhưng chưa chính thức quen nhau, lúc ra đi chẳng còn gì để ném lại, không kỉ vật, không nhẫn, không nước mắt. Anh vẫn đến tiễn cô như một người bạn cũ, cười tươi vui vẻ, cười rất lâu, nhiều hơn tất cả những ngày trước đó, rồi bắt tay cô một cách trịnh trọng trước khi ra về. Anh cười vào chính sự ngu ngốc của mình, đã yêu một người con gái không nên yêu

Còn bây giờ, cô ấy hối hận?

Trở về, và muốn phá vỡ tất cả tình yêu mà anh đang có

Cơn bão ngoài kia vẫn đang vần vũ, mưa chẳng ngừng rơi, vài bông anh đào nở sớm mới chớm lìa cành trong gió. Mọi người cứ lặng đi, chỉ có mắt Giang là tối lại dần. Cô mỉm cười rất tươi, khẽ gật đầu chào Reach:

- Em chào chị.

“Ồ, ai đây?” Lương Duyệt nói, khẽ mỉm cười. Khỏi phải nói, đây là một người con gái sắc sảo. Ánh mắt của cô ta thật lạnh lùng và rà soát, thậm chí còn kiêu hãnh khinh người. Sau khi nhìn một lúc lâu, cô ta bước đến, quay lại và điều cốt nói:

- Phải chăng là bạn gái của anh, Đức? Đúng là một cô gái rất xinh đẹp.

“Quá khen, chị cũng rất đẹp” Giang lạnh lùng nói, quay lại nhìn Đức bằng ánh mắt hoang mang và bức bối. Bão đã ngớt nhưng dư âm vẫn còn, một cái cây “Alê hấp” cuốn theo chiều gió đập bộp vào cửa kính rồi trôi tuột xuống đất.

Cái này tạm gọi : Bão trong bão ngoài Mặc cho Giang đang nhìn mình bằng một ánh mắt, cô ta điềm nhiên bước tới, hỏi:

- Oi oi, không ai mời tôi ngồi à?

“Mời chị ngồi ạ” Ở đây chỉ có mỗi Marry không biết đã từng có chuyện gì, cô bé vui vẻ ra mời Reach ngồi xuống, tuy vẫn sợ ánh mắt của cô ta, ánh mắt sắc và lạnh giống như những mũi tên băng băng đá. Cô bé rụt rè hỏi:

- Chị tên là gì ạ? Trông chị cũng xinh đẹp giống y hệt chị dâu vậy!

“Ồ, đã là chị dâu rồi cơ đấy” Reach vẫn cười rất tự tin, đưa tay xoa đầu Marry đáp “Chị là Lương Duyệt nha, là người yêu cũ của anh Harry nhà em đấy”

“Người yêu cũ là gì ạ?” Marry ngây thơ hỏi “Không phải anh ấy đã có chị dâu rồi sao, người yêu cũ là sao ạ?”

“Là trước khi anh ấy thích chị dâu anh ấy đã thích chị rồi”

“Reach, cô đừng có quá đáng!” My gắt lên, rõ ràng cô ta đang bắt nạt bạn của cô. Cô nhìn Giang đứng đó, không nói được lời nào không khỏi áy náy, lầm bầm “Ở đây không có ai chào đón cô cả”

“Tôi thì thấy bé Marry rất vui mà, phải không Marry?” Reach quay sang Marry, cô bé thành thật gật đầu

Đức ngồi đó, ngoài những kỉ niệm cũ tràn về, anh ngạc nhiên thấy cô ấy sao mà khác Giang quá. Ngày trước, anh vẫn không hề ghét sự sắc sảo của cô, thậm chí coi đó là một điểm tốt, nhưng không ngờ bây giờ lại xa lạ đến vậy. Giang lúc nào cũng dễ thương, dễ đoán, lại là cô gái thật thà, thích được che chở. Cô ấy không quá trông chờ vào những ước mơ lớn, chỉ cần tìm một công việc ổn định, lấy chồng đẻ con, chăm sóc tốt cho chồng con, thế là đủ. Ở bên cô, anh không phải đoán nhiều, dù chỉ là những điều tầm thường, những món quà tầm thường nhưng cô ấy cũng vẫn vui. Anh nhìn thẳng vào mặt Reach, sau đó nắm lấy tay Giang, nói rất kiên định:

- Thưa bố, đây là bạn gái của con.

Giang quay lại, gật đầu một cách khó nhọc, khuôn mặt đông cứng cuối cùng cũng nở một nụ cười. Cô lấy lại thần sắc, nói rành mạch:

- Cháu chào bác, cháu là bạn gái anh Đức ạ!

“Ôi, là cháu sao? Đức, con chọn được cô gái dễ thương lắm nhé” Ông vui vẻ đáp, mắt nhấp nháy đầy ẩn ý. My thở phào, nghĩ thầm, bác ý đúng là ngốc, trong kinh tế thì sắc sảo như vậy, thế mà có mỗi chút việc để ý con trai cũng không xong. Bác ấy đưa Reach về rõ ràng là không có ý gì, chỉ vô tình gặp người quen thôi. Nhìn Giang đỏ mặt, còn Reach ngồi uống trà với bộ mặt sa sầm xuống, My lại tiếp tục đọc Bạch tuyết và Hồng hoa, xem ra cục diện trận đấu đã được quyết định rồi

Bữa ăn hôm đó, Lương Duyệt mặt dày ngồi lại, nhưng chẳng ai thèm quan tâm cô ta cho phiền làm gì. Thay vì bỏ về và nung nẩy ý mới, thà để cô ta ngồi lại, xem đôi cặp thân mật đến thế nào, hẳn còn đau hơn. Cô ta luôn nuôi những ý định lớn lao, tình yêu ngày xưa suy cho cùng cũng chỉ là tình yêu học trò non nớt, đủ để cô ta sẵn sàng bỏ, bây giờ hối hận cũng chẳng còn kịp nữa rồi.

Bác trai ngồi ăn món cá Giang làm, luôn miệng vừa hỏi vừa khen, khiến cô chóng hết cả mặt. Nguyên nhân là, từ nhỏ ông đã thích ăn canh cá, nhưng cuộc sống nay đây mai đó, mà không phải ở đâu cũng ăn món canh ngon ấy được. Những ngày hiểm hoi, cả nhà tụ tập, bác gái sau khi cân nhắc khoảng 5”, quyết định ra nhà hàng hưởng thụ món ngon, chủ yếu là cái tội lưỡi nẫu không biết nấu. Bác ý còn bổ sung một câu:

- Bà nhà bác ý à, chỉ giỏi phanh bưng người là giỏi thôi, nên toàn phanh bưng cá thành 8 phần thẳng tắp, ruột gan phọt hết cả ra ngoài, bác nhìn là đã không dám đụng đũa. Cháu xem, hưởng thụ thế nào được.

Bà Ella lườm ông nhà một cái cháy cả da mặt:

- Anh thì còn chả biết rán trứng ốp lết, nên đừng nói về em bằng cái giọng như vậy.

Đức có vẻ đã ăn xong, định kéo Giang ra ngoài thì bị nạt:

- Con ăn xong rồi thì biến ngay, đừng làm phiền bố mẹ với con dâu tương lai. Mẹ còn phải học công thức nấu canh cá.

Đức bị đuổi trắng trợn, méo mặt đi ra. Bố mẹ anh đứng là, làm thế này chắc Giang sợ chết khiếp mất

Reach cũng đứng lên, mời cơm rồi bước ra. My nói với Marry:

- Marry ngoan, chị không ngờ lại có loại người như vậy, đã bị cho là người đứng đến thế mà vẫn còn mặt dày ở lại được.

Reach không quan tâm đến những lời nói đó, bước thẳng ra ngoài. Cô đã đi làm được ba năm, những câu nói như thế lúc nào cũng nhan nhản, nên cô ta đã quá miễn dịch.

Đức đang ngồi trên sofa, xem thời sự. Chương trình đã hết, chỉ còn mỗi dự báo thời tiết đã chạy. Cô ta ngồi xuống bên cạnh, tha thiết nhìn Đức:

- Anh.

“Em muốn nói về chuyện gì?” Anh lạnh lùng đáp. Chẳng lẽ đúng như My nói ba năm về trước, đó chẳng qua chỉ là một cô gái sống ích kỉ, làm gì cũng vì mình, muốn tốt lành mà thôi? Và bây giờ quay lại chẳng qua chỉ là thiết lập một mối quan hệ có giá trị kinh tế?

“Cái này...anh còn nhớ chứ?” Reach giơ lên, là một chiếc vòng được nam khảm tinh tế. Reach vốn không thích quà, nên đúng là không có kỉ vật, nhưng đó là lần duy nhất cô ấy đòi một món quà. Một món quà với giá trên trời, chỉ có một chiếc duy nhất. Anh vẫn muốn tặng cô những thứ giản dị, nhưng cô lại thích cao sang, thích những món đồ đắt giá, và cô cũng không có gì trả lại. Cô giữ nó như một vật sở hữu, rằng nó mãi mãi chỉ thuộc về cô. Nhìn chiếc vòng, anh không khỏi ngạc nhiên, hoá ra cô gái mà anh đã từng yêu cũng chỉ là người như vậy

“Còn nhớ” Anh đáp “Nhớ rằng khi tặng em, anh đã hứa là sẽ chờ đến khi em công thành danh toại rồi sẽ cưới em làm vợ”

“Vậy bây giờ sao anh lại yêu một người con gái khác?” Reach dò hỏi. Lúc ngồi trên máy bay, cô ta vẫn tự tin rằng, dù anh ấy yêu người khác nhưng chắc cũng chỉ là một tình yêu hời hợt mà thôi

“Em là người đã từ bỏ anh trước, và không cho anh một câu trả lời. Lúc đó anh hỏi, không sao, anh có thể chờ em được không, em biết em đã trả lời sao không?” Đức nói, tay lơ đãng bấm remote

“Sao?” Cô ta hơi hoang mang.

“Em bảo, em không quan tâm, tình yêu sẽ làm trái tim em trở nên mềm yếu. Em bảo, anh không cần thiết, thực ra em chưa từng yêu anh sâu đậm”

Chiếc vòng bạch kim rơi xuống sàn, tạo nên những âm thanh sắc gai người đến khó chịu

“Nếu em đã nhớ ra rồi thì ngừng lại đi, đừng cố phá rối anh nữa” Đức đứng dậy thì bị cô ta kéo vạt áo lại

“Anh sẽ lại yêu em” Cô ta nói chắc chắn “Em không tin tình yêu giữa em và anh bao nhiêu năm lại dễ mất đi đến vậy”

“Có lẽ em quên mất, đã ba năm trôi qua rồi. Ba năm, sông núi còn đổi, huống chi trái tim con người không phải sắt đá, lúc nào cũng có thể thay đổi được”

Anh bước nhanh vào bếp, rồi cười nói một cách vô tư

“Chấp nhận đi, cô đã thua rồi” My nói, bấm HBO. Cô gái này đúng là đồ phiền phức, làm bạn thân của My được một phen hoảng loạn như vậy

“Cuộc chiến còn chưa bắt đầu mà” Cô ta nói, lấy lại nụ cười tự tin trên môi

* Tối muộn, Đức đưa Giang về nhà. Cô mở cửa kính ô tô ra, để gió lùa vào, hét lên:

- Đi BMW thật thích!

“Dĩ nhiên rồi, BMW mà lại” Đức cười đáp. Đúng là Giang, cô ấy luôn nói hết lòng mình ra như vậy “Cẩn thận bị quẹt vào xe ngoài đường đấy”

Dưới ánh đèn đường, trông cô ấy xinh đẹp một cách kì lạ. Mái tóc đã được cột cao lên lúc nấu cơm, lộ ra cái cổ cao trắng ngần. Nước da dưới ánh đèn cũng mờ mờ ảo ảo, và đôi mắt thì sáng lấp lánh như những vì sao buổi sớm. Cô đột ngột hỏi:

- Anh có yêu em không?

“Có” Đức đáp ngay lập tức. Phụ nữ luôn giỏi suy diễn, anh trả lời chậm thế nào cô cũng nghĩ lung tung “Anh yêu em nhất trần đời”

“Cái cô Reach đó...anh còn yêu cô ấy không?”

“Không hề” Anh đáp, kiên định. Hôm nay nhìn cô ấy mà trái tim không còn ngân rung, nghĩa là tình yêu đó đã tắt từ lâu lắm rồi”

“Ừm...” Giang đưa vào ghế, nghĩ ngợi

“Mai em được nghỉ không?”

“Có, sao ạ?”

“Anh muốn đưa em đến một chỗ”

Đức nhớ đến ngôi làng cũ, đến ngọn đồi và cái đê mà không khỏi mỉm cười

“Chỗ này...chắc hẳn em sẽ thích”

Trở ngại ư?

Chỉ cần cố hết sức vượt qua nó là được

27. Chương 27

Sang hôm đó, Giang dậy sớm một cách đột xuất với hai cái mắt thâm quầng, rõ ràng là hồi hộp đến không ngủ được. Nghe lời Đức, cô mặc một bộ đồ thể thao mới mua nhìn rất dễ thương, với quần đùi và áo phông trắng tinh, nhưng chợt nhớ ra vẫn còn đang mùa đông, rét run cả người nên đành từ bỏ ý định, hậm hực mặc loại thường bước ra ngoài.

Đối với Giang mà nói, hôm nay rõ ràng là một ngày trọng đại

Bầu trời mọi ngày ảm đạm bỗng tươi sáng đến đáng nghi, những dải mây màu xám cũng tản dần, để những tia nắng ấm áp rơi xuống mặt đất. Cây lộc vừng trước cửa vô cùng tươi tốt, hoà cùng gió thổi lên một bản Concerto của mùa xuân. Giang buộc tóc cao, cả mái cũng cặp lên nốt, mỉm cười ngọt ngào leo lên xe Đức, hỏi:

- Anh đợi đã lâu chưa?

“Bình thường thôi, hôm nay em rất xinh đẹp” Anh cười, nụ cười ấm áp, tay nắm chặt vô lăng. Ai đó nói “Đàn ông khi làm việc là đẹp nhất”, Tiêu Tình bình luận “Lúc nấu ăn, đàn ông trông cũng rất đẹp”, nhưng Giang thấy Đức lúc mặc đồ thể thao tay giữ vô lăng còn dễ thương hơn. Chứ lúc trong bếp, anh luống cuống, động đầu hồng đỏ, rõ ràng là không bụi mà mặt vẫn đỏ ửng như thường, đúng là rất mất hình tượng

Nghĩ đến đây, cô không ngăn được việc mình bật cười ầm ỹ

“Sao thế?” Đức nhăn nhó hỏi, Giang có cái kiểu khi cười luôn liếc việc khiến mình cười vài lần, mà cô cứ liếc nhìn anh, rõ ràng là đang nghĩ ra cái gì buồn cười lắm. Giang đưa tay ấn bụng, cơ bụng bị quặn lại đau gần chết, dụi mắt đáp:

- Không có gì...không có gì...em chỉ đang nghĩ, anh lúc nấu ăn nhìn rất thú vị

Mặt Đức tái mét, cảm thấy mình đang tình trạng bị yếu thế, quay lại, véo mũi cô:

- Em thật là, lúc cần nhớ thì chẳng nhớ, nhớ lúc đó làm gì?

Hành động này là lần đầu tiên trong lịch sử yêu đương của hai người nên không tránh khỏi ngỡ ngàng. Giang mặt đỏ ửng, còn Đức khẽ ho vài tiếng, nhấn ga cho xe đi. Ngoài trời, gió hơi lạnh. Giang vì hôm qua bị dày vò bởi sự hồi hộp, trong lúc đó lại còn thích xem Daisy - Hoa cúc đại nài nên lim dim ngủ. Vài sợi tóc mỏng như tơ của cô ấy rũ xuống, đung đưa theo hơi thở, cánh mũi phập phồng trông rất dễ thương. Tiếc là Đức đang lái xe, nên không thể dừng mà chụp cho cô ấy xem. Anh mở list nhạc nhẹ, bật bài Reason OST Trái tim mùa thu cho cô ấy nghe, bài nhạc ấm áp lòng người

Nắng gõ vào cửa kính. Càng đi lâu, đường càng nhỏ và cũ, không còn hơi thở ngọt ngào của thành phố nữa. Hai bên đường, vẫn là hàng sấu đã bao lâu nay, như người ta nói, sấu là linh hồn của Hà Nội xưa vậy.

Anh đạp phanh từ từ, dừng lại, bàng khuâng nghĩ, không biết đã bao lâu mình không đến đây rồi.

“Đến rồi hả anh?” Giang dụi mắt tỉnh dậy, cảm thấy những ngón tay mất linh hoạt vì hơi lạnh. Tại cô nhiều đời mở kính nên gió mới lùa vào khoang xe đây mà. Giang ngồi dậy, xoa hai tay vào nhau, vén mấy lọn tóc, ngạc nhiên nhìn cảnh vật xung quanh. Những ngôi nhà cũ, nhiều ngôi nhà còn bị bỏ hoang không biết đã bao lâu rồi. Những con đường nhỏ, rẽ dọc rẽ ngang, thật phục Đức vì đường như thế mà anh ấy vẫn cho xe vào được. Hai hàng sấu bên đường tuy tốc độ tăng trưởng không kinh khủng như cây lộc vừng bị cho nhiều phân bón, những cũng nhú lên những mầm non của mùa xuân. Vài chiếc tổ bị bỏ không, chao qua chao lại trong gió, có lẽ là chim én đi tránh rét vẫn chưa về. Không khí ở đây cũng thật dễ chịu, cô hít sâu, cảm thấy hơi lạnh tràn vào phổi, nhìn lại những ngón tay lạnh cóng, liền vội vã xoa tay vào nhau

“Em lạnh à?” Đức hỏi, thực ra anh cũng lo vấn đề này từ nãy rồi. Anh cứ chiều cô nên mở cửa, nhìn ngón tay cô đỏ hồng lên là biết rồi. Anh nắm lấy tay cô, nói:

- Thôi được rồi, để xe ở đây đi thôi

“Dạ?” Tình trạng này, tạm bình luận là “*****”. Giang ngơ ngác nhìn con đường không thấy điểm dừng, rồi nhìn cái xe đang chênh vênh trên móm đất lở loét, bước theo. Cô vốn thích hơi lạnh của những ngón tay anh, nhưng không ngờ hôm nay lại có cảm giác ấm áp an toàn đến vậy. Thì ra đây chính là cảm giác được phần lớn teen girl hâm mộ trong manga, cảm giác có một người con trai sưởi ấm những ngón tay mình. Nghĩ một lúc đầu đầu, Giang quyết định không nghĩ nữa, lững thững đi theo.

Nói gì thì nói, chỗ này nhìn kiểu gì cũng không giống như là thuộc Hà Nội.

Đức dẫn Giang đến một nơi, giống như cái sân chơi, có một cái xích đu cũ mềm, cọt kệt cọt kệt, một vòng đu quay cũng cũ luôn. Nhìn những vết rỉ sét khắp nơi, rồi nhìn tấm bảng hiệu đổ dưới đất đã gãy mất mảng lớn, cô ngạc nhiên, thì ra nơi này đã bị bỏ hoang hơn 15 năm rồi.

“Em có tin vào điều kì diệu không?” Đức mỉm cười hỏi, những đường nét hoàn hảo và khí chất trên khuôn mặt trở nên vô cùng dịu dàng. Ngón tay em miết nhẹ vào xích đu, âm thanh của chiếc xích cũ kĩ vang lên giống như một bản hoà tấu âm vang đến kì lạ. Cổ cũng bước đến, chạm vào cái xích đu, khẽ rút tay lại vì lạnh.

“Em muốn thử không?” Anh kéo tay cô, để cô ngồi lên. Âm thanh của những chiếc xích va vào nhau, âm thanh của những năm tháng bị quên lãng cứ như là bản nhạc của giấc mơ vậy.

“Tại sao một chỗ như thế này lại không bị quy hoạch, trong khi chính quyền lại đang kêu thiếu đất vậy?” Cô ngạc nhiên hỏi, nhìn những đồ vật ngổn ngang. Rất nhiều thứ đang dang dở, rất nhiều thứ chưa hoàn thành xong và đã bị bào mòn bởi sự tàn khốc của thời gian luôn luân chuyển không ngừng nghỉ. Nơi đồng cỏ nát ấy vươn lên một cái cây, có vẻ như là hoa anh đào, những nụ hoa bé li ti của nó đã giấu mình sau những tán lá

“Em thấy con đường không, người ta ghét vào những nơi vướng víu ấy mà. Với cả theo kế hoạch, hình như nơi này vẫn không bị coi là đất trống, nó đã được xin làm thành một khu giải trí, tiếc là bị bỏ hoang” Đức đáp, ngồi vào cái bên cạnh. Trong tiếng kẽo kẹt đầy kinh sợ giữa không gian, Giang ngại không dám nói rằng, đứng lên đi anh, không là nặng quá đứt đấy.

May mà nó không đứt thật

Đức đứng dậy, lại mỉm cười. Một người như anh ấy mà cười nhiều thế này, có vẻ như là không quen lắm. Cô chợt nhớ đến cái máy quay cỡ nhỏ Đức mua cho ngày trước - do quá nhiều chuyện xảy ra, nó đã được coi là cổ vật cấm thư - đứng lùi về một góc quay lại cảnh này.

Nơi này đúng là có cảm giác rất lạ. Cả những tia nắng, mùi hương cũng đều thật khác. Cô tiến đến bên cây anh đào, cọ cọ vào lớp vỏ cây:

- Trong manga, người ta nói rằng, lời hứa màu hồng chính là lời hứa vững chắc nhất. Anh có dám hứa với em không? “Hứa cái gì?” Đức thắc mắc, những ngón tay út lên “Được thôi”

“Không phải cái đó” Cô lắc đầu, chỉ lên cây anh đào “Viết lên đó, dù có chuyện gì xảy ra cũng không được ngừng yêu em. Bù lại, em sẽ hứa với anh một điều tự chọn”

“Lấy cái gì để khắc đây?” Đức rất vui, những cũng hơi bối rối. Đột ngột thế khắc kiểu gì chứ?

“Đây, phi tiêu” Hôm trước vừa có Shinobi festival, em gái Giang không được đi ức quá nhờ chị mua. Cô cũng chỉ cầm chơi thôi, ai ngờ lại dùng đến thật. Nhìn cô hớn hở giơ phi tiêu ra, não Đức tê liệt, cố gắng lắm để không rớt cầm xuống đất, thật bó tay cô nàng này.

Mỗi vết khắc được khắc mạnh xuống, sâu mà quả cảm. Một lời hứa màu hồng, anh hứa “dù có xảy ra chuyện gì cũng không ngừng yêu cô”. Mặt Giang đỏ hồng vì hạnh phúc

“Anh muốn em hứa gì nào?” Cô cầm cái phi tiêu trên tay bằng ánh mắt chờ đợi. Anh nghĩ ngợi một lúc rồi đáp:

- Vậy em có thể hứa “dù em có không còn yêu anh nữa, nhưng vẫn hãy để anh yêu em” được không?

Giang suýt khóc vì cảm động

Trong quá khứ, anh ấy yêu cô, thậm chí làm tất cả chỉ vì cô

Trong hiện tại, anh ấy yêu cô, có thể hứa không ngừng yêu cô nhưng không cần cô phải yêu anh mãi mãi.

Cô nhẹ nhàng khắc vào tấm thân của hoa anh đào, cảm thấy ngón tay mình khẽ run lên. Mỗi giây phút hạnh phúc đều thật hiếm có khó tìm, vì vậy nên giữ những khoảnh khắc đẹp để ấy bất cứ khi nào có thể. Nụ cười anh ấy, không biết bao giờ đã trở nên hiền hoà như vậy, giống như một dòng nước ngọt ngào ấm áp chẳng thể quên. Dòng chữ anh khắc trên thân cây ấy, giống như là khắc vào trái tim cô vậy “Rồi, đi theo anh” Con đường đất còn chạy dài mãi, len lỏi khắp cái khe đá và um tùm cỏ, dẫn ra một lạch nước nhỏ, nước bắn tung toé. Phía bên trái là một chân đê cũ đã xuống cấp, rêu phong phủ đầy và nước cạn sâu dưới chân đê. Giang leo lên, chơi với, bám lấy tay Đức. Anh khẽ nhắc:

- Cần thận nào

Như ở một thế giới khác, những tảng đá lớn đổ dốc khắp mọi nơi, phủ đầy rêu phong, những bông thược được màu mặt trời vẫn hiên ngang trước gió. Cô thích cảm giác có chỗ dựa, cảm giác khi chơi với, lại có bàn tay của một người xoè ra, đứng đó và mỉm cười nói, không cần phải vội, cứ kiên nhẫn, anh sẽ luôn ở đây chờ em mà. Ngón tay của cô nóng bừng lên, đứng bật dậy, mỉm cười:

- Em sẽ khuyến mãi thêm cho anh lời hứa này.

“Sao?” Đức ngạc nhiên hỏi, nói “Anh thấy em rất thích rải những lời hứa của mình đi khắp nơi thì phải?”

“Anh im lặng, cấm ý kiến, tụt cả hứng em” Giang chống nạnh chuyên quyền, nhướn mày lên, trông rất “bà hàng cá”, rồi kiễng chân trên đê, hét lên “Tôi là Phạm Linh Giang, trịnh trọng tuyên bố lời hứa này: Có thể em không thể hứa rằng yêu anh mãi mãi, em không hứa suông như vậy, nhưng hứa rằng sẽ yêu anh đến khi nào anh ngừng yêu em”

Chiếc máy ghi âm trong túi lắc lắc, lời hứa này không chỉ ghi vào dòng sông, ghi vào lòng mà sẽ còn được nhớ đến mãi mãi

“Anh cũng muốn hứa, nhưng không hét to được không?” Đức thì thầm vào tai Giang, hơi thở ấm nóng vuốt ve vành tai. Cô nhảy dựng lên, đỏ mặt:

- Kh...không...không đâu, anh phải hét to lên cơ...

“Vậy...em không được cười” Anh ấy rõ ràng là đang ngượng, nhưng thật là hận mấy người có khí chất, ngượng thế mặt vẫn chẳng ửng lên chút nào. Giang thở dài ngao ngán, gật đầu lia lịa, tay bấm nút trong túi áo. Đức nhắm mắt hét lên:

- Vậy thì anh hứa, sẽ yêu em bây giờ và mãi mãi về sau!

“Anh hét bé...” Cô mím môi, vành tai giờ cũng đỏ bừng, nắm chặt cái máy ghi âm. Bầu trời lúc chạng vạng, hoàng hôn buông xuống thật đẹp, những dải mây màu cam, những rặng núi mù sương phía xa, chìm về tổ sau một ngày kiếm ăn vất vả. Hai người nắm tay nhau, trèo xuống, lững thững bước cùng nhau đến cuối con đường

“Ôi, ở đây có một hàng bán đồ lưu niệm này” Giang ngạc nhiên nói. Đó là một quán hàng cũ, người trông hàng là một bà lão đã già, nhìn thấy hai người thì nhân hậu mỉm cười:

- Không ngờ cũng có người đến thăm nơi này. Thế mà bà còn có ý định chuyển đi

“Vâng ạ” Giang gật đầu lễ phép, nhìn qua một lượt. Mọi thứ nơi này đều toát lên vẻ cũ kĩ hiếm có, đến những món đồ cũng không giống bây giờ. Trên nóc tủ có đặt một cái giá cốc, mẫu giá cốc mà hồi còn bé xiu, Giang luôn nhìn và ước ao nên thật sự rất khó quên. Cô nhìn ra giá trang sức, và ngắm một chiếc nhẫn cũ lồng vào cái dây nhỏ bằng bạc. Chiếc nhẫn không tinh xảo lắm, chỉ là một chiếc nhẫn thô bình thường bằng bạc, với dòng chữ I love you forever. Đức thấy cô ngắm liên vòng tay ôm lấy cô, hỏi:

- Em muốn anh mua cho em không?

“Không hề” Thực ra cô không thích trang sức, đeo rất vướng víu, nhưng chợt nhớ đến một cuốn tiểu thuyết đọc trên mạng hồi lớp 10, trong đó cô gái nói: “Nếu anh ấy tặng tôi một chiếc nhẫn, dù là chiếc nhẫn bằng mĩ kí thôi, thì tôi vẫn hứa sẽ trân trọng nó suốt đời”. Đó có lẽ là cái kết viên mãn nhất cho cả một lời hứa, để khi mình nhìn lại thì mỉm cười thốt lên rằng, ồ, thì ra những điều mình nhớ là hiện thực chứ chẳng phải giấc mơ tuổi thanh xuân. Cô còn đang ngẩn ngừ thì Đức đã nói:

- Bà bán cho cháu nhé bà.

Bà lão hiền từ đáp:

- Không cần đâu, ta tặng các cháu luôn. Dù gì thì ta cũng sắp chuyển đi rồi. Những đồ lại, hứa với bà các cháu sẽ không phụ lời hứa trên cái nhẫn nhé?

I love you forever, môi Đức mấp máy, đúng là điều anh hứa với cô, sẽ cùng cô đi đến cuối con đường. Hai người bước ra khỏi cửa hàng, trời sấm tối. Cô nghiêng người, cởi giày, những ngón chân sưng lên, nhúu mảy nói:

- Lúc này em trèo lên mỏm đá, bị trẹo chân, không quan tâm lắm nên bây giờ sưng lên rồi.

Đức cười gian tà:

- Sao anh cứ thấy như thể em cố ý thế nhỉ?

“Không...không có” Giang đỏ mặt lấp bắp thì bị Đức ngắt lời:

- Lên đây anh công nào.

Giang dựa vào người anh, tấm lưng rất rộng, vai cũng rất rộng, có lẽ con trai ai cũng thế, khiến cô thấy buồn ngủ. Cô lơ mơ hỏi:

- Chúng ta có thể...mãi mãi như thế này được không?

Mãi mãi bên nhau, không bao giờ bị chia cắt, dù giận dỗi, dù vô lý cũng bỏ qua và không buông tay ra. Rặng sáu rì rào trong gió, bước chân anh ngày một chậm hơn, khiến giọng nói cũng trở nên mơ hồ như những cơn gió vậy:

- Dĩ nhiên là có thể. Chỉ cần chúng ta mạnh mẽ và luôn cố gắng là được mà.

Rất nhiều năm sau đó, khi nhớ lại câu nói đó, Giang vẫn thấy ngọt ngào dư vị hạnh phúc của một ngày đầu xuân. Cô nắm lấy chiếc nhẫn trên cổ và mỉm cười

Cupid gật đầu vui vẻ: Hai người nhớ cố lên nhé! ^^~

28. Chương 28

Cuộc sống giống như đồng thuốc nổ trên băng chuyền, không ai biết ngày mai sẽ thế nào, bom đến được đích hay nổ bất đắc kì tử. Bất kể mùa nắng hay mùa mưa, thì khả năng phát nổ của đồng bom là không thể biết trước. Có lẽ vì thế mà rắc rối xảy ra thật.

Giang mơ một giấc mơ kì lạ. Trong giấc mơ, không điểm đầu và điểm cuối, chỉ là một khoảng không gian rộng lớn bất định. Cô thấy chiếc nhẫn lơ lửng giữa không gian, chiếc dây bạc của nó lấp lánh, chỉ cần chạm vào là lấy được, nhưng cô không chạm vào. Lặng lẽ nhìn nó bay xa, nhìn nó rớt xuống đất, rồi quay người bước đi. Đức đứng đó, nhìn cô rồi khẽ mỉm cười.

Chiếc nhẫn phủ bụi ở khe tủ, sau đó vỡ toác thành hai mảnh, lặn lông lốc.

Bật dậy, mồ hôi vã ra như tắm, Giang nắm chặt chiếc nhẫn trên cổ, sau đó bật dậy nhìn đồng hồ

Mới có 3h sáng

Nhìn lại lịch, hôm nay đã là ngày 16, vậy là đã 3 ngày cô không gặp anh rồi.

Ngoài trời gió nhẹ, cây thường xuân ở bức tường đối diện cửa sổ khẽ đung đưa, vầng trăng tròn vành vạch sáng đến nhức nhối. Trời hơi lạnh, cô quần chăn vào người rồi ol face

Đầu ngón tay lạnh cóng, giấc mơ đáng sợ, trái tim nhức nhối đến lạ kì...Giang hoàn toàn chẳng để tâm. Với cô gái, cuộc sống vẫn thế, hoàn toàn chẳng cả gì đáng lo cả.

Làn sương mỏng giăng qua những con đường, dần đem đi cái lạnh của mùa đông. Cách đó không xa lắm, một chàng trai đang mệt mỏi dựa vào lưng ghế, khẽ thở dài.

Thời gian trôi đi như chẳng đợi ai

Anh nhìn đồng hồ, 3h sáng, chắc giờ này cô ấy ngủ rồi

Dù bạn cũng muốn gửi cho cô ấy một câu: 'Chúc ngủ ngon' để cô ấy khỏi lo nhưng cũng không đủ sức nhớ. Muốn ôm cô ấy vào lòng, dỗ dành cô ấy, chẳng sao đâu, đừng lo nhưng cũng chẳng có thời gian. Khớp ngón tay kêu răng rắc, cả cổ cả óc đều mỏi nhừ. Anh mở tập hồ sơ đầy những dãy số, rà soát lại số liệu, bản khoản không biết Kiểm toán thấy ngân sách công ty con thất thoát ở chỗ nào. Hai mắt mỏi nhừ, có lẽ phải xin nghỉ học

Cốc! Cốc! Cốc!

Có tiếng gõ cửa, Đức thuận miệng đáp: "Mời vào". Người nhà anh vốn rất vô duyên, vậy mà hôm nay biết ý quá, thấy anh làm việc mệt nên không đập cửa. Đang day day huyết thái dương thì một cốc cà phê nóng hổi được bưng tới, kèm theo một giọng nói ngọt ngào đến khó tả:

- Anh uống cho đỡ mệt!

Đức ngẩng đầu lên, quá mệt mỏi để ngạc nhiên nên chỉ nhú mày, lạnh lùng hỏi:

- Sao em lại ở đây?

Anh vốn chẳng ghét bỏ gì Lương Duyệt, nhưng mỗi lần để cô lại gần thật sự mệt mỏi. Cảm giác ngoại giao len sâu vào từng lời nói, từng biểu cảm, giống như một cuộc đàm phán giành giật công tư cung cấp vật liệu xây dựng. Hơn nữa, cô thường cố ý ôm anh từ đằng sau, anh đã rất mệt rồi, thực sự không muốn phải nghĩ ngợi thêm điều gì nữa

Con gái khi yêu rất đáng sợ.

"Hôm nay em bảo bác trai em chưa thuê được khách sạn, nên bác cho em chìa khoá nhà. Em ngủ từ lúc anh đang đi đàm phán, lúc này tỉnh dậy thấy anh vẫn làm nên pha cho anh cốc cà phê" Reach vừa cười vừa đáp, khiến lớp kem dưỡng bị nhấn lại. Cô gái này rất thông minh, luôn biết lợi dụng thời cơ và địa thế gia đình, biết mẹ anh đi nên mới lợi dụng lòng tốt của bố anh. Đức ôm đầu mệt mỏi, rất muốn đuổi cô ra ngoài nhưng mệt quá không nghĩ được cách gì khéo léo, nên nói thẳng:

- Em ra ngoài đi, anh mệt lắm.

Lương Duyệt đan tay vào nhau, những ngón tay nóng đến phát bỏng. Anh ấy quên rồi? Cô suy nghĩ rất lâu, cuối cùng vẫn quyết định trở về tiếp tục yêu anh để rồi nhận lại lời nói lạnh lùng thế này ư? Thương trường là chiến trường, tình trường cũng không ngoại lệ, cần mặt dày, bộ não và dây thần kinh thép thì mới chiến thắng được. Để mặc nước mắt cay xè mũi, cô ta ngồi xuống tiếp tục mỉm cười:

- Em có thể làm giúp anh phần 3.

“...Được thôi” Đức nghĩ một lát rồi gật đầu. Bây giờ anh rất mệt rồi, dù có thể coi là lợi dụng, nhưng cần có người giúp. Thực ra anh rất muốn nhờ Giang, vấn đề tính toán đã từng làm thử cùng cô ấy một lần, có vẻ rất khá nhưng lại sợ cô ấy lo. Dù My hừ mũi, bảo là anh hùng quên nhưng cũng chẳng sao, chỉ cần cô ấy luôn hạnh phúc và vui vẻ là được

Đáng tiếc thay, tấm lòng cao đẹp ấy mang lại kết quả đáng sợ, một điều đen đủi thực sự không ngờ tới

Bầu trời đang chuyển dần sang màu xanh, ánh mặt trời ló rạng từ phía chân đồi

Đức vươn vai, nhìn đồng hồ, nghĩ thầm, rồi nhắn cho cô một tin: “chúc em một ngày tốt lành”

Giang mỉm cười, vô lo, tưởng anh ấy đã ngủ một giấc thật đã rồi thức dậy như mình mà không biết rắc rối đến liên miên, nên vô tư nhắn lại: “Anh cũng thế ^^~”

* Tiết học Triết vẫn chán ngắt như thường lệ

Giang ngồi nhìn bảng, nghe nghe nghe, nghe mãi vẫn không hiểu nổi điều gì, thực sự là rối tinh rối mù như một mớ bòng bong. Cô chỉ nghe loáng thoáng, cái gì mà: “Nhìn thấy cây mà không thấy rừng”, “Thay vì khóc và tìm cách hong khô khi ngã vào vũng nước, hãy mang cái áo ướt đó đến vũng nước tiếp theo”. Xoay mình trên ghế, cựa quậy một cách chán nản, thấy cô bạn bên cạnh chăm chú mà buồn thiu. Nhìn vào màn hình điện thoại tối om, thực sự không biết nên làm gì

Dạo này công ty nhà Đức rất bận.

Theo lời My, tập đoàn này làm về bất động sản, là một tập đoàn có tiếp xúc ở Nhật Bản, Trung Quốc,... trong giới nhà đất. Dạo này tình hình nhà đất ở gặp rắc rối liên miên, nên anh phải làm, bận đến nỗi còn kéo My theo nữa. Cô nghĩ ngợi một lúc, trách mình vô dụng, rồi nhắn tin cho Đức: “Em có thể giúp gì cho anh không?”

Đức rất ít khi nhắn tin, kể cả trong giao tiếp lẫn trong công việc. Anh nói, phiền, mỗi lần phải dò chữ đến 6 7 lần rất ức chế, còn có nguy cơ bị lừa tình rất là cao. Anh còn bảo, anh thích nghe giọng cô, cái gì mà giọng nói ấm áp như dòng suối, 80% là chém, được My ghi nhận là hiệu ứng “tình yêu nở hoa”. Nhưng bây giờ, bận bịu thế này, cô không quan tâm rõ ràng là sai, nhưng quan tâm thái quá thì phiền là cái chắc. Sợ anh bực mình, cô còn gửi kèm theo một tin khác: Nếu anh thấy phiền thì đừng nhắn lại.

Dĩ nhiên là anh không thấy phiền

Mấy hôm nay không gặp cô, tin nhắn cuối cùng cũng là cách đây 3 ngày rỗng rã, cảm thấy nhớ da diết nhưng không tài nào sắp đủ thời gian mà đến thăm cô được. Có thể thấy rõ ràng là cô lo sốt vó, ngày nào cũng gọi cho My 1 cuộc đều đặn, sợ anh ăn ngủ không đủ lại lăn ra ốm thì phiền. My bực bội nói, vợ chồng nhà các người hủ hỉ, sao lười ta ra làm trung gian, anh chỉ cười trừ không nói gì. Nhìn tin nhắn được viết có dấu cẩn thận, còn chèn cả icon hôn rất dễ thương, anh khẽ mỉm cười rồi thận trọng nhắn lại:

- Chỉ là vài việc nhỏ thôi mà, em không cần lo. Muốn giúp anh thì tặng cho anh một món quà ngọt ngào là được

Cô biết thừa là anh đùa

Biết thừa là anh nói dối

Cảm giác lo lắng không những không nguôi nổi mà còn tăng đến điểm cực, khiến tiết Kinh tế trung cấp bậc I nóng gần phát điên. Anh không muốn cô lo lắng để rồi sao? để cô nhìn người mình yêu ngồi trên lò lửa, còn mình thì không hay biết nằm điều hoà mát lạnh ở nhà? Ngón tay xoay bút một cách khó chịu, vạch vài nét hờn dỗi trên quyển thép trắng

“Này, này” Hương Trà ngồi gần khẽ huých cô, cuối cùng cô ấy cũng chịu rời mắt khỏi quyển sách đầy màu sắc dày cộm, thì thầm vào tai Giang:

- Cậu thích nấu soup không?

“Hả?” Lại ý tưởng quái đản gì nữa vậy?

“Khi người ta mệt mỏi, ăn soup là tốt nhất. Cậu nên nấu để tắm bổ cho người yêu cậu, anh ấy bận lắm phải không?” Hương Trà có vẻ hào hứng, quả không hổ danh là bà mối đỉnh cấp, đệ tử của thần ái tình. Cô ấy còn dự định sẽ mở một công ty mai mối hôn nhân giống trong phim Hàn quốc, nhưng mục đích thật sự là lừa tình nhân dân rồi tuồn mĩ nữ ra nước ngoài. Giang nghe xong vụ đó dở khóc dở cười, chỉ gật đầu phụ họa.

Soup cũng là một ý tưởng không tồi Chủ đề là soup gà, vừa ngon vừa dễ nấu. Trà đóng đô suốt ở phòng trọ của cô, lên án bạn mình biến thái, tải Gintama cả bộ nhưng vẫn ngồi xem ngẫu nhiên, không bỏ sót một tập nào, lại còn lôi cả đồng đồ ăn vặt. Mỗi lần thấy các tập bị dở, cô ấy lại hét lên, sack, rồi ngó xem Giang nấu xong chưa, ném rồi lại xem, mặc Giang tự vật lộn trong bếp. Thịt gà thái sợi, gà lọc mỡ lấy chất dinh dưỡng, cháo gạo ninh nhừ, khoai tây cà rốt ninh nhừ ép nước rồi đổ vào nồi nguấy lên. Nữ chính biến thái vô độ, hoặc là không có năng khiếu hoặc là bị vùi dập tài năng với bà mẹ nấu ăn dở tệ suốt 18 năm, nên nấu mãi không ngon được. Trà ăn được khoảng 5 bát, đau bụng phải vào nhà vệ sinh nhưng vẫn không ngừng xem, vừa xem vừa thét lên: Gintama thật là dở. Giang nếm nhiều quá, vị giác bị phá hoại nghiêm trọng, chỉ còn biết cầu cứu bạn bè năm châu dần dần.

Ngọc Anh nghe tin, phá cửa vào với bộ mặt cực kì phẫn

“Bạn tốt, cậu sang ăn cho tớ sao?” Giang mắt long lanh, đúng là bạn bè luôn giúp nhau lúc khó khăn hoạn nạn

“T.O.P, tớ không sang đây nạp mạng cho cậu mà là sang xem phim. Nhà trọ đông người tao bật loa to bị mắng, sang đây xin ít diện tích”

Loa máy tính vang lên tiếng cười man rợ, máu nhân vật nữ bắn toé lên màn hình, đổ lôm. Cái đầu cổ, trong đồng máu be bét ấy, lắc lư lắc lư, rồi rớt ra.

“Cậu đeo headphone không được ak?” Giang nhăn nhó nói, sao số mình lại đen đui vậy?

“Silly, bật loa mới tạo cảm giác thật, đeo headphone thì thật cái gì?” Ngụy biện, cậu ta chắc chắn muốn dọa dân “Nhưng thôi, vì lời thề với Thi quỷ của tớ, tớ sẽ ăn cho cậu”

Zét sờ!

Lưỡi Giang giờ đã bị huỷ hoại nghiêm trọng, thật sự chẳng biết bát soup thứ 10 này có vị gì. Ngọc Anh vừa đổ vào miệng, lập tức mở cửa phun ra

“#\$%, cậu là đệ tử của Otae chắc, định ám sát tớ à?” Mặt Ngọc Anh biến sắc “Nhiều mỡ chết đi được, miếng khoai tây nghiền thì cứng đơ như bột gỗ, mày nghiền bằng bàn tay sắt ak? Thôi để yên tao xem phim, không tao bẻ cổ mày bắt xe ném xuống sông Đà đây”

Giang nghe câu này càng thêm phần náo nê, chờ vị giác ổn định lại tiếp tục ăn. Hương Trà bị Gintama dụ dỗ, đang xem dở nên tiếp tục ăn. Ngọc Anh giận quá lao về, bị đuổi thẳng cô lại phải ăn tiếp. rờn rã hai ngày, máu chảy thành sông, đầu Giang giờ chỉ vang vang tiếng thét kinh hoàng và tiếng khóc khiến người yếu tim có nguy cơ đột tử mà chết, Hương Trà xem hết phần 1, xem đến độ tẩu hỏa nhập ma, đoạn nào hấp dẫn quá nhảy hẫng sang bản Eng xem, giờ thành Koala chính hiệu, cuối cùng cũng nấu được món soup hơi ngon một chút. Cô định nhắn tin cho Đức, nhưng rồi quyết định tạo bất ngờ

Anh ấy nhất định sẽ rất vui

Cô mặc một chiếc áo len cổ lọ màu trắng, tóc buộc cao, nhìn như nữ sinh cấp 3, Rin tưởng tượng mà đập đầu vào tường vì ghen tị, đổ soup vào cặp lồng, mượn xe máy đến biệt thự nhà Đức.

Ráng chiều rực đỏ, những ngọn cỏ mới nhú lên khê đung đưa. Cô cảm thấy hạnh phúc viên mãn bước vào biệt thự, nghĩ đến việc anh sẽ hạnh phúc đến nhường nào khi nhìn thấy cái này. Nhớ rằng cô không quên anh, luôn luôn lo lắng cho anh để anh không qua mệt mỏi

Tầm rèm cửa màu trắng tung lên, khuôn mặt mệt mỏi của anh in trong đáy mắt khiến cô không khỏi đau xót. Anh đã cố gắng đến nhường nào, người như cô không thể tưởng tượng được.

“Phần này em làm xong rồi, anh kiểm tra loại xem” Cánh cửa đẩy ra, bóng người con gái kiều ngạo đó hất lên bóng anh khiến ngón tay Giang khựng lại. Giọng nói lơ lơ của cô ta, nụ cười hạnh phúc của cô ta, cả

khuôn mặt mệt mỏi với bờ môi khẽ nhếch lên in sâu trong bộ não cô, không dứt ra được.

Cô đúng là con ngốc

Anh ấy yêu cô rất nhiều, cô biết và hiểu. Cô tin anh không nói dối cô. Nhưng giờ đây, đứng đây, nhìn hai con người đó đang cùng nhau làm việc, cô chợt nghĩ, nếu cô là người thua cuộc thì anh sẽ sống tốt hơn biết nhường nào. Khi anh mệt mỏi cô lại chẳng giúp gì được, chỉ biết ở nhà, nghỉ ngơi vớ vẩn, làm những chuyện ngốc nghếch. Cô không thích tính toán, cô không sắc sảo, cô nấu ăn tồi, lúc nào cũng để anh phải bảo vệ cô. Khi anh ấy gặp khó khăn, chỉ có cô ta mới cùng chung hoạn nạn. Cánh tay phải đang gờ trên không trung khựng lại, rồi từ từ buông thõng xuống

Cô đặt chiếc cặp lồng trên bậc cửa, nhắn tin cho Đức: “Em nấu soup, anh ăn cho khỏe. Cố làm việc nhé”

Bước chân trở nên vội vã, lao qua khu vườn tàn tạ trống vắng, lao qua cánh cổng sắt han rỉ, rồi lao ra đường nghĩ rằng, mình không được làm phiền anh

Không biết rằng, tin nhắn đã không đến được tay người nhận, món soup làm bằng cả tấm lòng ấy đã bị ném vào sọt rác tái chế ngoài lề đường

Reach đứng trên bậc cửa, cả người run bần bật, vò nát tờ quảng cáo vừa được ném vào nhà, mím môi rít lên:

- Cô ta...không được phép yêu anh ấy!

29. Chương 29

Lúc Giang về thì trời đã khuya.

Tâm trạng cô rất buồn, rất tệ nên đã đi lượn mấy vòng, lượn xa đến nỗi nhìn đồng hồ đã gần 9 giờ. Chị Phương nhận được cái xe, nổi trận lôi đình gào lên, em bảo đi một chút mà đi lâu làm chị lo gần chết. Giang chỉ cười trừ gật đầu, xin lỗi rồi rít rồi lao về phòng

sớm

Bụng sôi òng ọc, Giang lôi được môi ý thức hiếm hoi trong tổ tò vò bộ não, nhớ ra mình chưa ăn tối, chỉ thấy cộm lên dạ dày. Cô vốn là người ăn được ngủ được, quên ăn quên ngủ là chuyện bất thường, nên cơ thể không ngừng biểu tình là phải. Cô định lấy ít mì gói thì thất tú lạnh trống trơn, đành gọi lại cho Ngọc Anh

“Bonsoir, ment tu t'appelles?” Giọng nói the thé của cô bạn được thay bằng giọng mũi tiếng Pháp, tuy vẫn the thé nhưng lại có gì đó kì lạ. Biết rõ cô nàng định trêu mình, Giang cũng chọc:

- Ngọc Anh onee chan...

“Con đàn, không cháo muối gì hết” Tiếng chuẩn bị đập máy

“T.O.P, đừng nóng, tớ thẻ độc không ép cậu ăn gì cả, chỉ cần mang cho tớ hũ gạo cứu đói, cho xem phim ma thoả mái luôn” Giang nói nhanh như bão táp, chỉ sợ đang nói chị em tốt đập máy. Con bé ấy đúng là, buồn đau gì ngoài hết cả

“OK!” Ngọc Anh hét lên, lao sang như Tia Chớp thì thấy Giang đang phơi xác trên giường. Phòng không bật điện, ánh trăng từ cửa sổ hắt lên khuôn mặt buồn rười rượi của nó, bản On rain days vang lên

”Giờ đây chúng ta đã kết thúc, anh biết chứ

Thứ tình cảm này chỉ là khờ dại, anh biết chứ

Anh cũng biết những lời nói kia chỉ là giả dối

Anh thất vọng tột cùng về bản thân mình

Bởi anh không giữ nổi em

Anh không thể gạt bỏ lòng kiêu hãnh tồi tệ kia”

Một giọt nước long lanh phản chiếu ánh trăng từ khoé mắt nhẹ nhàng rơi xuống

Ngọc Anh mím môi, bước nhẹ, biết bạn buồn, cười khan:

- Con heo ngốc như cậu mà cũng quên ăn sao, lạ nhỉ

“Ừm...” Giang khẽ cười đáp lại, ngồi dậy. Bài hát trên chiếc điện thoại vẫn vang lên đều đều

“Quyết định rồi, hôm nay tớ không xem phim kinh dị nữa, ngồi chịu đựng xem phim tình cảm suốt mướt với cậu” Ngọc Anh vừa nói vừa mở hộp đồ ăn ra, bên trong có kimpap với trứng cuộn “Tao vừa mua ở hàng đồ ăn Hàn xong”

Hai đứa bật “Sẽ có thiên thần thay anh yêu em”, vừa ăn vừa xem ngấu nghiến

Bầu trời đêm bàng bạc, phòng không bật đèn, ánh sáng của màn hình laptop hắt lên cái tường màu xanh

Tiểu Mễ chạy như bay trên đường chạy, mồ hôi túa ra ướt đầm vai áo, ngất xỉu

Tiểu Mễ giữa mùa đông nhảy xuống đài phun nước, tìm chiếc khuyen mũi lấp lánh như viên kim cương

Đến đoạn Tiểu Mễ cắt tay, Ngọc Anh không cho Giang xem nữa, chỉ ôm cô mà vỗ về nhẹ nhàng

“Nín đi, không xem nữa, được không? Cậu đừng khóc nữa, nín đi mà”

“Tớ sợ lắm Ngọc Anh...tớ sợ mình không làm gì được cho anh ấy...sợ anh ấy ở bên tớ sẽ không được hạnh phúc viên mãn”

Hai người bạn đã thân nhau bao nhiêu lâu, ngồi thủ thủ, nước mắt ướt đầm vai áo. Ngọc Anh vô cùng kiên nhẫn nghe, trong lúc nghe không nói một lời nào, chỉ vỗ về nhẹ nhẹ. Trên I tv vang lên một bài hát đã lâu không chiếu, bài Chỉ vì anh quá yêu em của The men

”Tìm ai đó khác đi, không phải, là anh

Tìm ai đó khác đi, yêu em hơn anh

Chẳng mong gì đâu nơi này

Phút giây bình yên qua rồi

Chỉ còn lại bên anh nỗi đau...”

Đêm hôm đó, cả hai thức trắng

Cả hai quyết định xem tiếp. Đoạn kết, Tiểu Mễ gặp lại Doãn Đường Diệu, vòi nước phun trắng loá, hai người đó khẽ mỉm cười

Ngọc Anh dỗ Giang ngủ, sau đó nhìn ra cửa sổ, khẽ thì thầm:

“Ước gì ngày mai đừng mưa...”

*

Tiếng trống tan trường vang lên, khiến các sinh viên đều lao như bay khỏi lớp. Sắp hết rồi, ai cũng mong về au. Hương Trà quê ở Bắc Ninh cũng muốn xin về trước, còn sốt sắng xin địa chỉ hội phát cuồng Gintama để gia nhập. Mấy hôm nay không gặp Mỹ, cô cảm thấy tâm trọng càng thêm u uất, chỉ gạt đầu rồi khe khẽ nhếch môi cười

Bước ra cổng trường, Giang cảm thấy hơi nóng. Nắng rất một cách kì lạ, cả gió cũng không mềm mại và ngọt ngào như những nơi có núi, sắc mùi khói bụi. Giang đang ho khụ khụ thì có một giọng nói vang lên từ đằng sau:

- Tôi có thể nói chuyện với cô được chứ? Reach không học đại học, nên cô ta cảm thấy một quán cà phê toàn sinh viên thật đáng khinh. Quán không quá chật chội nhưng không có điều hoà, nhiều người bằng tuổi cô

ta mà trông nhí nhảnh như trẻ con. Tầm kính để nhìn ra ngoài đường bị che khuất bởi một dòng giới thiệu lớn, chiếu bàn khá nhỏ. Giang gọi trà sữa chân châu, còn Reach chỉ gọi một cốc nước lọc

“Vây...chị muốn gặp tôi có chuyện gì?” Giang khẽ cắn ống bút, nhớ lại vẻ mặt hạnh phúc của cô ta khi ở bên anh ấy. Có lẽ với cô ta, giống như với cô, ở bên Đức luôn là điều hạnh phúc nhất trần đời

Nhưng anh chọn ở bên ai, thì hai người đều không biết trước được

Reach đã ra đi nhiều năm, anh ấy đã ở bên cô khá lâu rồi, cô ta hoàn toàn biết. Tình yêu đã lỡ dở khó lòng hàn gắn lại. Cô thanh khiết giống như một dòng nước, anh yêu cô giống như đỡ một cánh hoa trên đầu ngón tay. Cô là người mà anh yêu nhất, mỗi khi nhận được tin nhắn của cô, anh đều mỉm cười hạnh phúc. Anh làm tất cả cũng đều vì không muốn cô lo, cô ta hoàn toàn hiểu. Nghĩ đến phím bấm nhanh trong điện thoại anh, số 1 đầu bảng, ngón tay Reach bóp chặt lấy cái cốc thủy tinh, cảm thấy khuôn mặt như méo mó đi, từng mảng phần trên khuôn mặt đã trải đời từ sớm co kéo vụn vụn

Không phải chỉ có đứa con gái thuần khiết ấy mới biết đau đớn

Reach nhìn lên, quét một lần qua cô gái đối diện. Mặt bừng ra sữa, tóc loà xoà trên gương mặt, dưới mắt còn có quầng thâm mờ mờ. Mắt hơi sưng, có vẻ đêm qua đã làm gì đó để phải khóc rất lớn. Trang phục bình thường, một chiếc áo bóng chày màu xanh xám, quần bò màu tím than, giày lười. Cô ta nhìn thẳng lên, nhìn vào mắt cô, cô cũng lạnh lùng nhìn lại, ánh mắt kiên định đánh đổ sự tự tin ít ỏi của người khác

Não cô ta thật thà nói, Reach ơi, ngừng lại đi, thực ra mày đã thua từ lâu lắm rồi

Trái tim cô ta bác bỏ luôn, không, anh ấy chưa tuyệt tình với ta, mi biết cái gì mà nói

Lòng kiêu hãnh không cho cô ta ngừng lại

Uống một ngụm nước cho đỡ khô cô, Reach nói vừa để hai người nghe thấy:

- Cô và anh ấy chia tay đi!

Giang đã có cảm giác cô ta sẽ nói câu này từ rất lâu rồi

Cô ta không đủ tự tin, cô ta không thể dành được trái tim anh nên chắc chắn sẽ nói thế. Đáng lẽ Giang đã toàn thắng, nhưng cô lại do dự. Cô hoảng sợ nghĩ, có thể lời khuyên đó là đúng đắn chăng...

“Anh Đức yêu cô, tôi biết” Reach không để Giang nói đã tiếp lời “Nhưng cô có đủ tự tin để giúp anh ấy luôn hạnh phúc không?”

(ăn cơm đã, tối gõ tiếp) “Tôi...” Giang ngập ngừng, rốt cục cô sợ điều gì? Sợ kết cục sẽ méo mó, không được như tiểu thuyết tình yêu? Hay giống như trước kia, sợ rằng nếu ngoài đời thật thì câu chuyện về Ariel và Hoàng tử không trọn vẹn, tiên cá mãi chỉ là tiên cá, con người chỉ có thể chọn con người? Giang đan hai tay vào nhau, bóp chặt đến nỗi có thể tự làm đau mình, vết móng tay hằn trên làn da mềm mại mỏng manh

Đá trong cốc trà sữa đã tan hết tự khi nào

“Tôi yêu anh ấy, và tôi sẽ làm tất cả vì anh ấy” Giang ngẩng lên, nhẹ nhàng nói, uy nhiên ánh mắt có phần thiếu kiên định. Lương Duyệt nhếch môi, nụ cười đắng ngắt, vết son trên môi kéo thành một đường thật dài:

- Cô có thể tự tin vì anh ấy yêu mình, nhưng suy cho cùng cùng chỉ là tình cảm nhất thời nông nổi. Tôi quen anh ấy 7 năm, chẳng lẽ lại không bằng cô quen anh ấy vài tháng? Hai người có thể cùng nắm tay nhau đi trên sa mạc, dù nắng gắt cũng cảm thấy ngọt ngào. Nhưng khi cát lún, việc duy nhất cô có thể làm là nhảy xuống, chịu khổ cùng anh ấy, cùng anh ấy chết chìm, chỉ có tôi đứng bên trên mới đủ năng lực để kéo anh ấy lên. Đây không phải là cổ tích, là hiện thực, hòn đá cũng biết ai là người đủ sức để đi cùng anh ấy suốt đời

Dù anh ấy yêu cô cũng không sao, thời gian đủ để xóa đi dấu ấn của cô ta thì cũng đủ sức để xóa đi vết thương trong tim anh ấy

Gió mạnh đập vào cửa sổ, cái nắng rất cũng bị xoá tan tự khi nào. Cốc trà sữa được gọi đến từ rất lâu còn chưa uống hết được một nửa. Thời gian như ngừng trôi, tim cũng ngừng đập, chỉ còn tiếng ồn của cái quan như vọng ra từ nơi xa xăm lắm

Giang nghĩ rất lâu, rồi thở hắt ra, đứng lên

“Tôi có thể về được chưa?”

“Cô cần thời gian suy nghĩ?” Lương Duyệt cảm thấy kế hoạch của mình hoàn toàn không có hiệu nghiệm

“Không hề” Giang đáp chắc nịch, khoác cặp, trả tiền rồi vẫy tay “Tôi đã quyết định xong, chỉ là không nói cho cô biết được thôi”

Trời xanh trong, lâu lắm rồi không xanh như thế. Giang thu lại nụ cười hững hờ lặng ngắt trên mặt, lấy Ipod nghe nhạc, không để nước mắt rơi xuống một giọt nào

“...Hai người có thể cùng nắm tay nhau đi trên sa mạc, dù nắng gắt cũng cảm thấy ngọt ngào. Nhưng khi cát lún, việc duy nhất cô có thể làm là nhảy xuống, chịu khổ cùng anh ấy, cùng anh ấy chết chìm, chỉ có tôi đứng bên trên mới đủ năng lực để kéo anh ấy lên. Đây không phải là cổ tích, là hiện thực, hòn đá cũng biết ai là người đủ sức để đi cùng anh ấy suốt đời...”

Cô có niềm tin vào tình yêu, nhưng không đủ tự tin để nắm lấy tình yêu đó

Vì vậy nên buông tay? Hay giữ lấy hy vọng mỏng manh duy nhất, cố hết sức để giữ nó lại?

Giang ngồi trên băng ghế nghĩ rất lâu, không khóc nức lên, chỉ lặng lẽ để nước mắt chảy dài trên má, khóc đến khi trời đất chuyển màu, sau đó gọi cho anh

Tiếng tút tút quen thuộc, đã nghe bao nhiêu lần, qua khoảnh khắc ấy sẽ chẳng còn thuộc về cô nữa

“Alo” Giọng anh khàn khàn, qua khoảnh khắc ấy cũng sẽ chẳng còn thuộc về cô “Sao thế, nhớ anh à?”

Giang lấy giọng rất cao, rất vui vẻ, mỗi lời nói đều vô cùng nhẹ nhõm:

- Mai anh có thể cho em hai tiếng được không?

Bên này có một người ôm mặt dưới ánh chiều tà đỏ rực, nước mắt lặng lẽ rơi, móng tay bầu vào da tấy đỏ và rỉ máu

Bên kia có một người mỉm cười hạnh phúc, nhìn lại đồng công việc gặt đầu:

- Khi nào được anh sẽ gọi cho em được không?

Gió thổi mạnh, dải mây trôi vội vã về phía cuối chân trời

”Em sẽ yêu anh đến khi anh không còn yêu em nữa, được không?”

30. Chương 30

Một buổi tối đầu xuân, một người nhớ một người, một người đau vì một người, một người buông tay vì hạnh phúc của một người

Gió lạnh lạnh, nhưng Giang chỉ mặc mỗi áo dây quần đùi, ngồi cuộn chăn trên giường, ôm máy tính. Ngọc Anh ngồi dưới chiếu, ôm cả chục quyển Naruto, lại còn ầm ường nghe nhạc chế. Mấy hôm nay Ngọc Anh sang hẳn bên này ngủ với Giang

“Ngọc Anh ơi, mình muốn on Gun ” Giang sụt sịt khóc

“Thì ơ đi” Ngọc Anh dừng dừng đáp, miệng vừa xé miếng bò hun khói một cách dã man tàn bạo

“Muốn lên Guild...” Lại sụt sịt khóc, nước mắt lưng chừng

“Lên đi...” Đáp hờ hững, tàn bạo cắn cái vỏ giấy bóng rồi lại nhai tóp tép trong mồm

“Muốn chat Guild...” Nước mắt như mưa

“#%\$, muốn về với chúa không, đã bảo muốn làm gì thì làm cơ mà!” Bà chị khoa Luật bùng phát tức thời, xé tan quyển truyện, máu chảy thành sông. Trang truyện rách bay bay, hình Nar vận Rasengan cũng bay bay trong gió. Giang không dám nhắc, chị ơi, truyện này là chị thuê đây ạ. Ngọc Anh giật máy khỏi tay Giang, nhìn Zing đã ol sẵn sau đó ol Gun, rửa xả:

- Mà còn làm phiền chị nữa chị tét mông

Ngọc Anh đại nhân thân thủ phi phạm, Giang không chấp. Hôm nay thực sự người ta rất tâm trạng, mai phải làm cái việc tàn nhẫn đó rồi, gọi sang an ủi thế mà còn mang theo cả đồng truyện bạo lực. Chưa kể cái đồng lỗi lỗi lên trong túi hình quả dâu được tặng miễn phí khi mua đồ trong siêu thị, 90% là truyện của Người khăn trắng

Máu rỏ từ khoé mắt, xác chết biết đi, đọc cái này buổi tối thật sự là...man rợ.

Mặc kệ bà cô khoa luật ghê gớm, Giang quay lại cái màn hình Gun của mình. Màn hình hiển thị đang load, phiên bản mới 6.3, không biết đã bao lâu mình không ol rồi

Đưa tay dụi dụi, nước mắt chuẩn bị rơi

“#%\$, thằng ngu nào gọi đến này nữ vương. Nhận điện thoại nào, Nữ vương thông minh xinh đẹp” Cái chuông điện thoại cực kì khủng vang lên, nước mắt chưa kịp rơi đã khô cháy. Nữ vương đại nhân giờ đã chuyển từ bò khô sang bim bim Oishi ớt đỏ, nhai rôm rốp ôm quyển truyện nghe máy:

- Mà tìm chị có việc gì?

Ngồi sát nhau nên giọng nam rất to vang lên từ bên kia điện thoại:

- Em yêu, mình đi ăn khuya đi

“Em trai ngoan, chị hoàn toàn không có thời gian rảnh” Hia người thần kinh, mỗi người xưng hô một kiểu, khiến đoạn hội thoại trở nên ko ăn nhập vô đối. Sau một hồi chơi bóng truyền miệng lưỡi, Ngọc Anh dập bụp máy rồi bóc gói Oishi tiếp theo

“Cậu ăn ít thôi” Giang từ tốn nói “Mà cậu thành nữ vương từ khi nào vậy?”

Bà cô khoa Luật suy nghĩ một lát, rồi vỡ lẽ:

- Ak...có phải là...từ khi còn ở trong bụng mẹ không?

=_=, thực sự là hết còn gì để nói.

Gun ol đã ol rồi, nhân vật hiện lên thật lấp lánh. Hình chibi dễ thương, giấc mơ hồng theo đuôi khắp những năm tháng cấp 3 như trong mơ trong mộng (mong là được như thế). Mái tóc vàng xoăn nhẹ, quần áo cao bồi, mặt cool có gắn một cái băng dán là của Đức mua cho. Tên chồng hiện lên bên cạnh: Noname_SDS

Những tưởng đó là duyên phận, là tình yên ổn định, bình yên mà cô hằng ước mong

Những tưởng đó là người con trai yêu cô nhất, hiểu cô nhất, cố gắng là có thể nắm tay nhau đi đến hết cuộc đời

Sâu thẳm trái tim, Giang không hề muốn buông tay

Nước mắt cứ thế tuôn rơi, ướt đầm cả bàn phím. Giang vốn là người nhạy cảm, hồi trước xem đoạn kết của Doremon cũng khóc, xem One piece cũng khóc, khóc cho người dễ dễ khóc ỉnh. Ấn băng chất Guild, định nhấn vài câu khách sáo thì nhân dân đã đồng thanh

[Nản quá hoá rồ]: Cinder, thần tượng trong truyền thuyết của em ol rồi này

[Cinderella là con ngu]: A, 1 trong bộ 6 đại thần đỉnh nhất Guild

Giang đỏ mặt vì sung sướng. Aaaa, cô thành đại thần từ lúc nào vậy?

[Tớ học lớp 10 đẩy các bạn ạ]: Đại thần là cái gì? Đứng dùng tiếng Trung ở đây, mất gốc lắm. Là siêu thần tượng, siêu thần tượng. Mấy người này chắc mới vào chơi, loanh quanh ở cấp 20 với 19. Giang cảm khái bội phần, quay lại khinh bỉ nhìn bà cô khoa Luật đang phá gia chi tử, huỷ hoại dạ dày, vui hơn đôi chút gõ

[Lilithy_death]: Cảm ơn các em rất nhiều. Thực ra chị cũng chẳng phải siêu phàm gì đâu

Lấy một chai Teppì, giặt nắp tàn bạo, ngọt ngào quá ngọt ngào quá

[Cinderella là con ngu]: Không đâu, chị đừng khiêm tốn, em biết tài năng của chị mà

Teppi ngon ngon, ôi ôi...

[Tớ học lớp 10 đẩy các bạn ạ]: Đúng, chị khiêm tốn quá, ai cũng biết các anh chị là những người biến thái biến chất nhất đấy

Giang sặc! Teppì ơi Teppì, mi hại ta rồi, lần sau ko thèm uống mi nữa! Nhìn dòng tin nhắn của cô bé lớp 10 láo xược, Giang nghĩ thầm, ai bảo mình thuộc top 6 những người biến thái nhất chứ? Cùng lắm là trong top 10 thôi (= =!)

[Lilithy_death]: Lịch sự từ tốn Ai tung cho các em tin đồn nhằm đó vậy?

[Nản quá hoá rồi]: Chủ Guild chị ạ. Gần tháng chả thấy ai lên, em cứ tưởng các anh chị bận học hết rồi Học thì không bận, nhưng thực ra là bận cái khác...

[Lilithy_death]: Người biến thái nhất nhìn ai cũng thấy biến thái.

Giang gật gù bình luận, Trương Tam Phong ơi Trương Tam Phong, tôi chu di cửu tộc họ nhà anh, nguyên rủa anh “trăm thân phơi ngoài nội cỏ”, “nghìn xác gói trong da ngựa”, dám bảo tôi biến thái mới sợ chứ

[Rin so cute love Gin-san]: Vậy chị thấy bọn em biến thái ạ?

..., cô bé này thật sự quá chậm hiểu, đúng là cùng tên với tác giả có khác

[Cinderella là đồ ngu]: Ý chị ấy là, đàn anh Bánh Mì kẹp ruốc mới là biến thái nhất...

Giang gật gù, cô bé này dần hiểu ra rồi đấy

[Cinderella là đồ ngu]: ...Còn chị ấy là biến thái thứ nhì ^^~

#\$, ôi thanh danh của tôi, thanh danh của tôi

Nằm ngửa ra giường, cảm thấy nhẹ nhõm bớt phần nào những giờ phút căng thẳng. Có vậy mới quên đi rằng, mình sắp phải nói lời chia tay với người mà mình cực kì yêu

Tên chồng: Noname_SDS ở bên cạnh đột nhiên nhức nhối đến đau mắt. Giang tắt màn hình đi, giúp Cinderella làm nhiệm vụ tổ đội. Muốn làm gì là phải làm cho hết, để khỏi hối hận về sau

Cinder đáng thương, siêu thần tượng của em là con cóc, sắp tắt nick mãi mãi rồi

Tắt máy, chui vào chăn, mắt nhoà lệ ướt đầm tấm ga màu vàng nhạt. Ngọc Anh chỉ khẽ vỗ vỗ vai, ôm lấy cô, nhỏ nhẹ:

- Khóc đi, khóc sẽ làm nhẹ lòng hơn.

Giang đang khóc thì ngửi thấy mùi cay cay liền hắt Ngọc Anh ra, hét lên:

- Aaa, đòi lừa đảo, cậu lau tay vào áo tớ!

Cả hai cô gái cùng cãi nhau trí troé, cười vang. Giang ôm mặt khóc, nhưng khoé môi vẫn nhếch lên cười:

- Cảm ơn cậu đã giúp đỡ tớ đến tận hôm nay. Ngày mai, tớ sẽ phải tự mình làm tất cả

Ngọc Anh, mở ngoặc, đã lau tay, đóng ngoặc, cười nói:

- Phải mạnh mẽ lên, hiểu chưa? Mạnh mẽ thì mới dễ từ bỏ

Mạnh mẽ thì khi từ bỏ mới không đau quá...

Đài FM phát một chương trình cũ, một bài hát cũ, hình như là Mỉm cười khi anh ra đi của Đông Nhi

Mùa xuân của cô sắp kết thúc

Đúng lúc mùa xuân của vạn vật bắt đầu.

*

Đức làm việc như điên như dại, như đứa vô danh tiểu tốt lớp Pháp muốn dành điểm cao nhất trong kì thi chất lượng đầu năm vậy. Anh làm việc với một sự phấn khích tột độ, cộng thêm sự giúp đỡ về mọi mặt của hội học sinh nên cảm thấy công việc nhanh hơn hẳn. Mọi người hỏi, sao không gọi cô. Anh bảo, nhất định sẽ gọi cho cô ấy

Để cô ấy ngoài cuộc, có lẽ đã khiến cô ấy lo lắng đến quá mức rồi.

3h chiều, công việc hòm hòm, đức gọi cho Giang hứa sẽ đến đón. Cô đáp, nhất định sẽ chờ.

Chờ đến khi đường thẳng của anh vượt qua giao điểm của hai đường thẳng, thành hai đường thẳng cách biệt mãi mãi không giao nhau lần thứ hai nữa Khu nhà không nhộn nhịp lắm, đứng từ tầng hai chỉ thấy mấy anh chị khoá trên dạo này ngày càng vui tươi. Tết sắp đến, dù Đại học không phải là tầng thứ 18 của Địa ngục trần gian như cấp 3, nhưng cũng gần sát tầng 1 địa ngục. Chị Phương ngay sát phòng Giang còn tậu một đồng hồ đặc về nhà, cực kì nhiều quần áo, nói là cho các em. Giang không đáp, chỉ ngậm rồi gật đầu, bước vào phòng

3h 5ph

Về một mặt nào đó, cô thức ra cũng không cầu kì quá, chỉ đi gặp mặt bố mẹ Đức thì có hơi điệu chút, nhưng hôm nay thì bình thường. Áo len dài màu trắng, bên trong là áo phong xăm màu hơn, trên áo in hình đứa bé tóc xù đang đạp xe trên con đường dài bất tận, nhìn mơ hồ khó tả. Một chiếc quần bò xanh, ống quần x xắn lên, giày lười và tất kẻ sọc. Cô đứng lặng trước màn hình điện thoại, chờ biểu tượng màu xanh nhất định sẽ nhấp nháy

Nhạc chuông là khúc Kiss the rain ngọt ngào sâu lắng

Nhạc chờ là Canon in D êm đềm như bầu trời mùa thu

Giọng Đức nhẹ nhàng, hơi khàn, có lẽ là do ảnh hưởng của cà phê:

- Anh chờ em

“Vâng...” Cô cố gắng cười thật tươi, bước xuống tầng. Khoảng sân nhà trọ không rộng, bà chủ nhà lại còn bày lặt ra phơi trong thời tiết chán như điên. Giang bước nhanh, rồi dừng lại trước mặt Đức, thở dốc:

- Xin lỗi đã để anh phải chờ

Ấn tượng đầu tiên? Á khẩu, thực sự quá giống nữ sinh cấp ba

Ấn tượng thứ hai? Cô ấy đi nhầm giày rồi... = ...

Nghĩ thật kĩ, anh vẫn không biết phải nói thế nào cho hợp lý, đành hắng giọng nói:

- Phong cách thời trang của con gái các em thật sự ngày càng độc đáo

“Vâng...” Giang đáp. Cô ấy không hiểu lại còn vâng? Mà nhìn kĩ thì, hình như một cái là giày bệt, một cái nhô lên 3 phân thì phải, một cái màu trắng một cái màu nâu nhạt, chẳng lẽ cô ấy chạy từ tầng hai xuống mà không có cảm giác gì. Nghĩ thêm một lúc, anh lại tiếp:

- Thực ra không phải đi kiểu giày này mới dễ thương đâu

“Dễ thương hơn càng tốt mà...” Cô lại cười, nụ cười mơ hồ, lơ đãng khiến anh muốn đạp đầu vào tường chết. Dĩ nhiên là chỉ người thiếu iốt mới làm thế, ví dụ như tác giả chẳng hạn, còn anh dù tức đến đâu vẫn phải kìm chế cẩn thận. Cuối cùng Đức đành nói:

- Em dậm chân đi, dậm mạnh vào

Cô làm theo, dặm lần 1, không có gì khác lạ. Dặm lần hai thì thấy một bên ột bên thấp, hoảng hốt nhìn xuống, chẳng lẽ mình bị thọt rồi?

Tác giả than thầm, Giang ơi, trí tưởng tượng của chị mới phong phú làm sao .

Sau 5 giây mặc niệm, trái tim rỉ máu, cuối cùng cô phần uất hét lên:

- Anh xoáy em!

“Không hề, anh chỉ nhắc nhở thôi mà” Điem nhiên, diem nhiên, anh diem nhiên bốn mùa luôn đi, thái độ ấy làm con Rồng cháu Tiên ức chế quá

Hai người leo lên xe, anh lao vút đi. Đường xấu mà, sao không đi cẩn thận chứ? T.T

Hai người đến công viên Thủ Lệ, gió lồng lộng tạo nên một bản hoà tấu với đám liễu bên hồ. Con khỉ trong lồng bắt đầu nhảy loi choi, biểu diễn màn múa khoả thân biến thái. Nói theo kiểu nào thì khu vực này lúc nào cũng quá biến thái, tất cả các con vật đều nude toàn tập __ __!

Nam mô a di đà phật, tội lỗi tội lỗi.

Giang thực sự quá giống học sinh cấp 3, giống đến nỗi mấy bà bán tò ha bắt đầu thì thầm to nhỏ. Gì thì gì, Giang cũng khá trẻ con, mặt búng ra sữa, tóc nguyên sơ không nhuộm không tía. Còn Đức, cái tội trí óc phát triển sớm, nhìn kiểu gì cũng giác người đã đi làm. Nghe lỏm cuộc hội thoại có nội dung như sau

Bà tò he A: Haizzz, học sinh bây giờ thật là hư quá

Bà tò he B: Không, cô bé này nhìn ngây thơ thế, có vẻ ngoan, chắc chắn người dụ dỗ là ông chú kia

Bà bán nước: Nhìn là biết có vợ rồi...hiaz..cô vợ đó thật sự đáng thương quá...

Ai đó ngồi ghế đá, sặc. May mà tay Đức không có khí công siêu phàm như tai mình, không thì anh ấy nhất định sẽ...

...

Không tưởng tượng nổi anh ấy sẽ làm gì. >__

Giang không có cảm tình với nước lã, sống ở Hoà Bình 18 năm mà đi suối khoáng Kim Bôi có hai lần, nên quyết định chọn xe đạp đôi thay vì đạp vịt. Hai người ngồi trên cái xe thể theo màu xanh, Giang vuốt mái tóc, chuẩn bị đạp thì chợt nhớ ra một vấn đề:

Anh ấy...biết đi xe đạp chứ?

Ấn tượng về con người không biết đi xe máy khiến cô rùng mình kinh sợ. Mím môi, đứng thẳng, cô dùng một câu hỏi tu từ rất...khách sáo:

- Anh biết em sẽ không trách anh chỉ vì anh không đi được xe đạp mà, đúng không?

Đức nắn bóp bánh xe rồi tươi cười trả lời:

= Đừng lo, xe đạp thì anh biết đi.

Phù~!

Vừa thở phào nhẹ nhõm, leo lên xe của tên lừa đảo nào đó, nhấn bàn đạp, Giang mới nghe được ý nghĩa kinh hoàng của đoạn tiếp theo

“Chỉ là...không đi xe đạp được gần 7 năm rồi thôi”

...

...

...

...

!

Mặt mang màu nho tím đặc trưng, nội dung không còn gì để nói

Thôi thì chúa đã định rồi, đành phó mặc số mệnh em cho anh vậy.

Nhịp đập đều đặn, chậm hơn người đi bộ, thật đáng ngạc nhiên khi hai người này không ngã lộn cổ xuống đất. Gió lồng lộng lướt qua những kẽ ngón tay, ù ù qua tai. Mặt đất hơi gồ ghề sỏi đá, thỉnh thoảng đang đi lại nảy bật lên. đài phun nước ở công viên phun cột nước lớn lên trời, những tia nước nhỏ li ti bắn tung toé xuống mặt đất. Giang ôm lấy Đức, cảm nhận hơi ấm từ anh. Những ngón tay run lên, đan vào nhau, khoé mi lại nhỏ ra một giọt nước, bờ môi mằn mặn.

“Sao em không nói gì?” Đức khẽ hỏi, cô ấy có vẻ khá trầm lắng. Người Giang khẽ đung đưa, nói hơi lớn:

- Em nhất định sẽ ghi nhớ khoảnh khắc này, mãi mãi giống như bầu trời xanh vô tận

“Thực ra em cũng không cần nhớ làm gì. Khi nào xong việc anh sẽ đưa em đi thoả mái luôn” Giọng Đức ngh khá thoả mái, chắc anh đang vui lắm

“...Vâng” Cô im lặng một lúc rồi khẽ khàng đáp, giọng nói đột nhiên trở nên xa xăm đến mơ hồ. Đức đột nhiên có linh cảm không lành, nắm chặt lấy tay cô nói:

- Anh nhất định sẽ mang lại hạnh phúc cho em

Cô không đáp, thực ra trong thâm tâm cô, chỉ cần anh hạnh phúc là đủ. Gió vẫn mang hơi thở của sự sống, dịu dàng vỗ về cô gái bé nhỏ

Xe đạp dừng lại, hai người ngồi bên bờ hồ ngắm mặt nước lặn dần gọn sóng. Anh mua cho cô một cái kem to, giơ lên:

- Em thích kem chứ?

Cả người cô run lên, không ngừng run rẩy, trái tim nhói lên liên hồi. Cô đan hai ngón tay vào nhau, cúi đầu, không để nước mắt rơi, sau đó ngẩng đầu lên cười lãnh đạm, nói:

- Chúng ta chia tay thôi.

Bộp! Kem ốc quế vani trắng tinh, dịu ngọt lặn tròn, loang lổ dưới mặt đất. Nụ cười của cô lạnh lùng, nhạt nhẽo, nhưng đáy mắt lại trống rỗng một cách đáng sợ. Anh cũng cười nhạt, dáng vẻ vẫn lãnh đạm như thế, đứng im như thế, không hỏi một câu nào

Anh đã cố gắng vì cô như thế, tại sao cô vẫn bỏ anh mà đi?

Nhìn vào đáy mắt cô, không thấy nỗi đau, chỉ có sự trống rỗng, sự trống rỗng và im lặng một cách đáng sợ. Đưa tay lên, nắm tay cô, anh thì thầm:

- Anh xin lỗi

“Không, anh chẳng có lỗi gì cả” Nụ cười cố hữu trên mặt, giả tạo lạnh lùng nhưng trái tim thì phồng lên như bị xé ra hàng ngàn mảnh, đau thắt lại. Gió thổi mây trôi, cô tiếp lời “Anh rất tốt, nhưng em chán rồi”

Lời nói lạnh lùng, chán ghét. Ngón tay lạnh cóng, từ từ buông ra. Rất lâu sau, anh mới nói:

- Nếu em muốn...vậy được

Người con gái đang quay lưng về phía anh, người con gái mà anh yêu tha thiết.

Cô nói cô không thích màu đỏ chói lọi, màu hồng giả dối, chỉ thích màu xanh dương dịu dàng vô tận giống như bầu trời.

Thích đi lang thang, thích sống an nhàn, không cần cao sang, chỉ cần có tiền ăn chơi là đủ.

Cô nói, nếu có thể cùng anh đi đến hết cuộc đời thật sự tốt quá

Từng điều của cô, nhỏ nhặt nhất, anh đều ghi nhớ trong đầu không quên. Trời lãnh đạm một màu xám, không mưa không nắng, chỉ có gió thốc lạnh buốt sống lưng. Cô bắt taxi, hốt hoảng, khắp khiêng rồi ra về

Có một điều em chưa nói: "Cám ơn anh vì đã yêu em, vì đã nắm tay em đi trên con đường này. Tiếc rằng em không đủ tự tin, đủ năng lực để cùng anh đi tiếp. Cám ơn vì tất cả những gì anh đã dành cho em

Nước mắt túa ra, lăn lăn chảy xuống sàn, long lanh như những giọt sương, ấm nóng như bàn tay của anh ấy

Nhìn ra cửa sổ, miết nhẹ ngón tay lên cửa kính taxi

Today...

Goodbye my love...

31. Chương 31

Gần Tết lạnh hơn nhiều, mọi người vội vã sắp xếp đồ đạc để về sum họp gia đình. Chợ hoa bày khắp nơi toàn là cành đào, cành quất, lác đác vài ba cây tam xuân. Chùa Một Cột cũng đông trật người, ai cũng mong năm mới phúc lộc an khang.

Vậy mà có hai người đã ngừng thời gian của mình từ khi nào.

Đức lao vào làm việc như điên, người khác nói chỉ khê cười. Thậm chí còn không cho Reach vào nhà mình nữa, thuê khách sạn V.I.P bắt cô ta ở ngoài. Tiếng cười rộn ràng khắp đầu thôn cuối ngõ, Reach tâm trạng u ám kéo va li bước ra khỏi ngôi biệt thự cổ. Trước lúc ra đi, cô ta hít một hơi thật sâu, hỏi:

- Có đáng không?

"Điều gì không đáng?" Đức nhẹ nhàng đáp, khuôn mặt phẳng lặng giống như hồ nước mùa đông vậy. Anh khoát tay nhìn cô rồi từ từ lắc đầu

"Hai người đã chia tay rồi, đúng không? Tại sao anh phải làm thế?" Lương Duyệt giữa trên môi nụ cười giả tạo, nhưng trái tim thì vỡ vụn ra từng mảnh. Cô ta tưởng, Giang chỉ là một cái dây chằng quá chặt, thít chặt đến nỗi không đứt ra được, nhưng khi đã đứt ra thì anh ấy có thể đường hoàng nắm tay cô như rất lâu về trước

Tiếc là...cô đã làm.

Nụ cười cứng đờ trên mặt, chiếc vòng cổ lấp toả ánh sáng bạc lấp lánh. Không gian ảm đạm không gió không mưa, những gợn mây đan vào nhau cũng chẳng buồn trôi về phía cuối chân trời

Anh nói, vì anh đã hứa với Giang sẽ yêu cô ngay cả khi cô không còn yêu anh

Anh bảo, lúc cô ấy ra đi, khi chiếc xe taxi từ từ chuyển bánh anh đã thấy cô khóc nức nở

Lương Duyệt bước đi thật nhanh cô ta cần môi thì thầm với chính mình: "Mình cứ tưởng là mình đã chiến thắng, hoá ra là từ đầu đã không có tư cách để thi đấu rồi"

Công việc giảm dần, những rắc rối dần được giải quyết. Đức nhìn căn phòng trống vắng lạnh lẽo, uống một chút rượu, vị rượu tê tái. Cầm điện thoại trên tay, lướt nhẹ, hoá ra cô ấy đã từ bỏ mình thật rồi

Rượu vào cổ hết ly này đến ly khác, cả người nóng ran lên, anh tắt điện. Cảm giác cả người chìm trong bóng tối lạnh lẽo vô hồn, chưa bao giờ anh cảm nhận được cái gì đáng sợ hơn vậy

Chuông điện thoại reo lên, lại một sáng tạo của cô ấy, hai người đều để Kiss the rain giống như nhau

Ngón tay lướt phím, không buồn nhìn màn hình, anh đáp theo phản xạ: A lo!

"Anh có thể giữ cô ấy lại không?" Giọng nói đột ngột buột rơi giữa không gian, khuấy động tâm hồn anh, như ngọn nến bùng lên đột ngột trong bóng tối. Anh ngồi thẳng dậy, nhíu mày, dè dặt hỏi: "Cô là..."

"Là bạn của Giang, Ngọc Anh"

“Thông báo chính thức: Sang mà chăm vợ anh đi, cô ấy ốm rồi”

Ồm?

Tư duy phiêu lãng phía xa xôi đột ngột bị giật lại. Cô ấy sao có thể ốm được? Cô ấy chia tay rồi cũng phải sống tốt chứ, có mỗi việc chăm sóc mình cũng không tốt là sao?

Đức chỉnh lại giọng để không quá kích động:

- Nói cho tôi biết lí do khiến cô nói thế.

Ngọc Anh do dự một lát, rồi kể một hơi dài chuyện của Giang. Đến đoạn buổi sáng, cô ấy đột nhiên hỏi, cậu có thấy anh ấy gọi điện cho tớ không, cô chợt khựng lại, giọng trầm xuống

Không giống như mình và Trung, Đức đôi với Giang là một thói quen đã ăn sâu vào tâm khảm

“Cô ấy khóc vật vã, trùm chăn kín mít, hôm sau thì người nóng bừng bừng. Lúc đó thì tôi đã về rồi, cô ấy nhất định đuổi tôi ra. Tôi sợ cô ấy ở một mình sẽ tử” Ngọc Anh lặng lẽ kết thúc câu chuyện rồi nói thêm “Cô ấy nói chia tay, nhưng tôi tin rằng cô ấy vẫn yêu anh nhiều lắm”

Nghe đến đây, Đức thở phào nhẹ nhõm, sau đó mỉm cười.

Chiếc BMW lao nhanh trên đường quốc lộ. Nam chính nóng bừng bừng, tay lái điêu luyện lách qua ngõ nhỏ, rồi phanh kít trước nhà trọ cũ kĩ, khí phách lan tỏa, rất chất bước xuống xe.

Bụi có bụi, cát có cát, Đức bước vào nhà trọ. Anh nhìn quanh quất, chợt nhận ra mình mới đến đây một lần

Ngày đó, anh đứng dưới tầng 1 giữa cơn mưa, cô đứng trên cầu thang hạnh phúc mỉm cười, nụ cười đẹp đến nỗi dù là mùa đông cũng phải tan chảy vì ấm áp

Ngày đó, anh quá ngốc, cô chỉ cần một tình yêu chân thành, vậy mà lại lạ lẫm kể với cô.

Phòng cô vẫn ngự trên tầng hai, căn phòng đóng kín, chợt thấy bóng một tên con trai cầm cháo đứng tần ngần

... Mà...có phải anh vừa thấy...một tên con trai không nhỉ? >” Rơi dễ làm người ta mất kiểm soát, ý nghĩ đầu tiên của anh chính là, tên khốn ấy thừa nước đục thả câu, thấy người ta vừa chia tay đã làm những hành động cảm động làm người. Hơi nóng hầm hập, anh chợt lao nhanh lên tầng trên, hét lên:

- Này, cậu muốn là gì?

“Tôi...” Tên con trai mấp máy môi

“Tôi cảnh cáo cậu, đừng đến gần cô ấy, nếu không nhất định cậu sẽ phải hối hận”

“Nhưng...”

“Không nhưng nhị gì hết, đi - về” Đức đang rất bốc, khí huyết sôi sùng sục, nói nhưng câu mà bình thường nhất định anh sẽ không nói. Tên con trai suýt chảy nước mắt

“Còn tiền của tôi thì làm sao?”

?

“Tiền của cậu?”

“Vâng, tôi...tôi là người giao hàng mà”

“...”

Nhìn kĩ lại, cậu ta mặc áo phông “Quán cháo Không thể nào quên”, trong cái cặp lồng chuyên dụng là món cháo trai nghi ngút khói

Anh sốc lại cổ áo, ngượng ngùng trả tiền rồi nói:

- Tôi sẽ nhận giúp cô ấy, cậu đi đi. Không cần trả lại

Giao hàng sượng rơn, cháo 20 nghìn, anh ta đưa mình một chăm, chắc là thẹn quá hoá ...đại gia, quả này mai mình lại đủ trình trả tiền nhà rồi

Giang nằm trên giường, hai tay ôm ngực, mắt đỏ môi khô, rất thảm hại. Ngọc Anh mắng cho rất nhiều, nhất quyết đòi ở lại nhưng cô không muốn. Việc này do cô tự gây ra, tự cô phải sửa lỗi lầm của mình. Cả người đau nhức, tê mõi, nghe tiếng gõ cửa cô lết xác ra giữ hơi thở thật đều. Mùi cháo tri thoang thoảng thật dễ chịu, khiến cô hơi đói

“Có phải hàng cháo ko ak?” Cô nhẹ nhàng hỏi, đinh đẫy cửa. Ruột gan cứ lộn từng phèo lên, may mà quán cháo giao hàng tận nơi, nếu không chắc cô chết đói mất

“Đúng, chúng tôi giao hàng tận nơi đây” Giang nghe giật mình, giọng thật sỗ khanh, lẽ nào là...biến thái?!!!

Nguyên nhân? để giọng khác, nam chính bịt mũi, nói ngang. Anh cũng hốt là sao giọng mình nghe ghê vậy

“Cứ...cứ để...để đấy...đấy đi” Mồ hôi Giang tuôn ra như suối, run rẩy đáp

”Ukm...bế tắc vô biên, Đức đi cộp cộp về phía cuối hành lang, sau đó tháo giày nhón gót. Bây giờ thì giống siêu trộm (ko phải Kaito Kid của Rin đâu nha ^^~) cùng đẳng cấp biết thái

Quả nhiên, nghe tiếng giày đã đi xa, Giang thở phào mở cửa.

Một vòng tay ôm từ đằng sau, vòng tay ấm áp quen thuộc mà trong mơ cô cũng nhớ. Hơi thở người đó phảng phất mùi Sake thơm nhẹ, giọng nói cũng thoang thoảng như gió:

- Anh trở lại rồi!

Cả người cô mềm nhũn ra, tuột xuống. Cô hoảng sợ đẩy anh ra, đóng sầm cửa lại

Nhanh đến nỗi người kia chưa kịp phảng ửng

Giọng nói của Giang thật lạnh lùng:

- Anh đi đi.

“Anh xin lỗi vì đã không giữ em lại lúc đó, anh xin lỗi” Đức nói vừa đủ để người bên trong cánh cửa nghe được “Em ngoan nào, lấy cháo rồi uống thuốc đi được không?”

Cô đưa hai tay day mắt, vục mặt vào chậu nước lạnh, hét lên:

- Anh đi ngay cho tôi

Chưa bao giờ anh cảm thấy chua xót đến thế

Đêm đầy sao, người con trai nhất quyết không đi. Anh ngồi dựa lưng vào cánh cửa, giọng nói đều đều đượm hơi men, thủ thỉ kể chuyện. Cô đã hét rất to, đã lạnh lùng, đã căm ghét, anh vẫn không đi, chỉ gõ nhịp tay vào cánh cửa, nhịp gõ đều đều, nói:

- Cho phép anh nói chuyện với em chứ

Cô chui vào chăn, bịt tai gào lên, anh đi đi, anh đi đi, anh ấy vẫn không đi mà ở lại

“Em nhớ ngày đầu chúng ta gặp nhau không? Trên chuyến xe buýt của bác anh ấy? Lúc đó anh thấy em rất dễ thương, rất đáng yêu, giống như chú thỏ Mashimaro vậy. Em thực sự là một cô gái rất xinh đẹp”

“Thực ra anh đã biết em là Lilithy từ rất lâu anh tin là lâu hơn em tưởng tưởng rất nhiều lần. Anh không hề có ý định muốn đùa vui, em biết đúng không, chỉ muốn hạnh phúc chúng ta thật viên mãn. Em cũng rất ác đấy nhé, rõ ràng biết ăn táo xanh không tốt mà vẫn bắt anh ăn. Lúc đó em dễ thương lắm đấy, biết không?”

“Em nói với anh, em không thích màu đỏ chói lọi, không thích màu hồng giả dối, chỉ thích màu xanh dương, dịu mát và bất tận giống như bầu trời. em muốn tình yêu của chúng mình lúc nào cũng giống như bầu trời, dù có mất mù bao phủ, bão bùng mưa gió, nhưng cuối cùng vẫn bắt tận, vẫn trong xanh”

Giang nghe đến đây khóc nức lên, khóc rất to, thì ra anh vẫn nhớ. Chỉ là một câu nói vu vơ lúc anh kiên nhẫn ngồi cùng cô xem hết 12 tập của Air sky, không chê cô trẻ con cũng không chê cô ấu trĩ, chỉ nói anh nhất định sẽ không để em bay lên bầu trời.

Kí ức của cô cũng tràn về như thác đổ, hình ảnh anh nắm tay cô, cùng khắc trên thân cây anh đào. ANh hứa, dù có chuyện gì xảy ra cũng không ngừng yêu cô. Cô đã chọn dừng lại, tưởng rằng chỉ cần một mình mình tình yêu còn mãi, nhưng cô không biết anh đã yêu mình sâu sắc đến nhường nào. Cô đã muốn giữ lại một lời hứa, một kỉ vật, nhưng bây giờ thì không được. Cô muốn anh hạnh phúc, vì thế cô phải hoàn toàn buông ra. Trang điểm thật kĩ, cô mở cửa, cười nhạt:

- Được thôi, vậy anh đi theo em

Chiếc BMW lao nhanh, gió thổi lồng lộng. Bờ sông Hồng ban đêm cô quạnh, cô đứng bên bờ sông, nhìn chiếc dây chuyền lần cuối rồi đưa tay ra

“Cái này biến mất...rồi chúng ta chia tay hẳn luôn, được chứ? Không níu giữ thêm một chút nào, anh thấy có được không?” Cô mệt gần như muốn lả, cố ngăn không ỉnh vờn lên

Tạm biệt mày, lời hứa màu hồng ngọt ngào nhất của người mà tao yêu rất nhiều

Cảnh quay chậm, Giang buông tay ra, chiếc dây chuyền văng ra bãi bùn, toả ánh sáng bạc lấp lánh rồi chìm xuống

Nhưng, vừa ném đi cô đã thấy hối hận, theo phản xạ đột ngột lao ra

Nếu cái này bị ném đi, nghĩa là về sau cô với anh hoàn toàn xa lạ, hai đường thẳng sẽ xa nhau mãi mãi

Cô hoảng sợ, không biết là mình vừa mới buông lời, vội vã tìm cái nhẫn trong đồng lầy vừa ném ra

Anh đứng thẳng, chạy vội theo rồi nói lớn:

- Giang!

Cô quay lại, đáy mắt lo âu và sợ hãi nhìn anh. Anh tiếp tục tan rã âm lượng;

- Nếu em đã quý nó đến thế...tại sao lại chia tay?

Anh đưa tay ra, định nắm lấy tay cô

“Đừng chạm vào em” Cô hét lên “Em...em không đủ sức để kéo anh khỏi bùn...em sợ anh sẽ vì em mà...xin anh hãy bước đi và đừng nhìn lại, được không? Em van anh” Cô quơ cào loạn xạ, nước mắt tuôn như suối, nhất định không để anh chạm vào. ANh nghe cũng hiểu ra phần nào, vội vã đưa tay ra nói gấp:

- Sự việc không đáng sợ như em nghĩ đâu

“Đừng chạm vào em...đừng tiến lại gần” Cô thì thào, hoảng loạn

Bãi đất sụt xuống

Anh nắm lấy tay cô, theo đà vội vã quanh lên, nhưng chính mình lại ngã xuống bùn

Điều cô hoảng sợ đã thành sự thật?

Vội vã nắm tay anh nhưng những ngón tay sượt qua nhau, anh ngã tùm xuống sông, trước đó vẫn còn nói:

- Sự việc không đáng sợ đến thế đâu, ngốc quá

Cảnh cuối cùng là tiếng còi xe cứu thương hú lên inh ỏi, tất cả chìm vào bóng tối

Cô ngắt Chap cuối

Sự việc không đáng sợ như Giang nghĩ thật

Việc kinh tế suy thoái là chuyện thông thường, rách việc lắm chuyện cũng chẳng có gì đáng nói. Cơ bản là việc kiểm tra đổ dồn lên nhau, một mình anh không chống đỡ nổi, thế mà papa của nam chính lại đi xem chính sự ở Iran. Reach, tính của cô ta thì mọi người đã biết rồi, nhân cơ hội Giang không hiểu vấn đề thừa nước đục thả câu, cần sửa lung tung gây ra thế trận khó lường, thật sự là không lường trước được

Lúc Giang tỉnh dậy thì thấy phòng ốc trắng xoá, mình đang được truyền ít glucozo. Cô hoảng hốt giật dậy, vội vã giật dây truyền lo ra, rên rĩ:

- Anh Đức...

“Kêu cái gì, bị thần kinh chắc” Y tá hét toáng lên, mặt hầm hầm, sao số mình đen đủi, mới ngày đầu tiên đi làm đã gặp phải bệnh nhân tâm thần trốn trại “Cô muốn làm nữ hiệp tự hồi phục đường ak?”

“Y tá, cho tôi hỏi người vào cùng tôi thế nào rồi?” Giang rất hoảng, vẫn bị lôi lại truyền

“Về sau tốt nhất cô đừng cho anh ta ăn rong biển. Chết vì bội thực rồi. Xui xẻo, đúng ngày 30 cũng không cho người ta về

Sặc, hôm nay 30

Mồ hôi túa ra, túa ra, quả nhiên có điện thoại gọi đến, chữ Mama nhảy múa trên màn hình

4 chữ để biểu hiện tình trạng được báo trước lúc về, Chết, Không, Toàn, Thấy

Cô thì thâm qua điện thoại:

“Mẹ ơi con bận, mai con về”

“Bận cái của khỉ nhà cô, mai về đề hạn cả năm ak”

“Thế mong 2 con về”

“Về sớm thế, quý hoá chết đi được thôi đừng về cho nhanh”

“Thế con không về nữa”

“Con gái ngoan,...con - có - muốn - chết - không?”

Đấy biết ngay, chưa nghe hết đã đoán được nội dung rồi

“Khôn hồn thì mang về nhiều đồ đẹp vào, không là con không sống được đâu đấy. Cụp!”

Ôi mẹ tôi...

Giang thở dài ngao ngán, nằm im re cho bác sĩ trị liệu

Nam chính cũng không thoát khỏi thế trận vây kín, bị nhân dân cười vào mặt, đặc biệt là My:

- Há há, anh bị sặc bùn hả?

“Nghe cái người gọi điện báo kể lại câu ngã chắt lăm, môi nở nụ cười tự chế diễu (Giống Sougo - san trong Gintama) rồi 1 2 3 ùm, há ha ha...” Giọng Vũ

“Đừng cười cậu ấy, cậu ấy muốn như Từ Hải, chết đứng cho hiên ngang, nhưng quên mất là đứng được thì phải dạng chân ra, khụy gối xuống chứ không phải chụm chân cho ngã bổ chửng” Giọng Tuấn

“Bảng xếp hạng vk ck trong Guild bị sao vậy chứ, dám xếp hạng vk ck mình biến thái thứ nhì, cấp nhất là Bánh mì ca ca với chị Mai nick mới toanh, còn cặp Lili Noname thứ ba mới sọ. Đáng lẽ hai đứa này phải nhất mới đúng” Giọng Ngọc

30 tết, con Rồng cháu tiên từ bốn phương tràn về, hành xác Đức cho tới số. Giang cũng không ngoại lệ, do ý tá không muốn rắc rối nên bắt cô phải nằm im để còn đi mua sắm

11.30, mọi người đều đi xem pháo hoa, cô mới dám nhón gót sang phòng anh, mở cửa

“...Mời vào” Đức im lặng một lát rồi tươi cười rạng rỡ. Cô do dự một lát rồi bước vào:

- Em xin lỗi

“Vì sao?”

“My bảo em ấu trĩ, lời của tình địch mà cũng nghe”

Đức không đáp, nhìn ra cửa sổ

“Cô ấy đi rồi”

“Đi đâu?” Giang không hiểu

“Sang Irắc. Cô ấy bảo, chúc chúng ta hạnh phúc và gửi lời xin lỗi đến em” Anh mỉm cười, từ từ quay lại, nắm lấy tay cô “Chúng ta có thể hạnh phúc được không?”

Cô đặt tay lên ngực rồi trịnh trọng thể hiện ý chí:

- Một người không ngã hai lần trên một dòng sông, em sẽ cố gắng để làm được.

Anh lúc túi rồi lôi ra cái nhẫn bạc

“Sao anh tìm được?” Cô hét lên vì ngạc nhiên

“May mắn chẳng?” Anh nhớ lúc ngã xuống, ngón tay đột nhiên chạm vào một vật lạnh liền vội vàng nắm lấy. Hoá ra duyên số của cô và anh là sợi chỉ không thể tách rời

“Không còn là một lời hứa nữa...lấy anh nhé...được không?” Đức rời giường, quỳ một chân rồi nắm lấy tay cô “đầu bạc răng long cũng không rời xa, được không?”

Giang ngượng ngùng vờ mép áo

“Chờ đến khi em ra trường, anh có chờ được không?”

Cô xoè tay ra, nhận lấy cái nhẫn:

- Thực ra em thích saphia nhất.

“Oh...một giao ước nhỏ chẳng?” Anh cười ranh mãnh ôm lấy cô, để cô đắm nhẹ vào mình

Nâng cằm cô lên mà hôn, nụ hôn giống như dài hàng thế kỉ giao ước của tương lai và lối đi từ quá khứ

Quá khứ là trải nghiệm, tương lai là một bí ẩn còn hiện tại là một món quà...

Từ cửa sổ có thể nhìn thấy từng chùm pháo hoa rực rỡ bắn lên từ ngoài hồ Gươm, đây thường xuân vẫn vút trên bức tường màu xanh nhạt reo vui với gió

Câu chuyện của họ còn chưa kết thúc

Lặp lại câu nói của các tác giả nổi tiếng: Tất cả chỉ là mới bắt đầu!

The end

Lời cuối: Thời gian qua thực sự là rất đáng nhớ, cuối cùng thì mình đã viết xong câu chuyện này rồi ^^~. Cảm ơn tất cả mọi người, đặc biệt là Yabu, mình có động lực viết từ câu nói đầu tiên của bạn ấy. Bạn Miss cũng rất tốt. Thất sự vô cùng cảm ơn và yêu quý các bạn. Trong truyện tiếp theo, mong mọi người vẫn hết lòng ủng hộ mình. Love all!

P/s: Còn ngoại truyện nữa, rất mong mọi người đều đọc ^^~

32. Ngoại Truyện 1

Câu truyện này xảy ra vào cuối năm hai, lúc Đức ra trường sau lễ tốt nghiệp. Vì một tinh thần vui chơi tới số, cả bọn rủ nhau đi Hạ Long 2 ngày 3 đêm. đêm hôm khuya khoắt, ba nam ba nữ tụ tập trong phòng điều hoà mát lạnh. Giang uống ít bia Hà Nội, ngà ngà say bạo dạn hỏi:

- Anh, kể cho em nghe hồi còn bé của anh đi

“Hồi bé anh ngoan cực” Đức diễu ra khuôn mặt “ngây thơ vô tội” đáp:

- Hồi bé anh rất ngoan mà.

“Đừng ngại, đừng ngại, ai chẳng có thời thơ ấu. Mọi người kể cho em nghe về thời thơ ấu của anh ấy đi”
Giang rất hứng khởi hét lên, bìa vào nóng bừng bừng, còn mọi người thì sa sầm mặt

“Đừng nhắc đến, nhắc đến lại tức” Mọi người đồng thanh đáp, mặc cho ai đó đang gây thơ vô tội với người yêu. Tuấn chọn lọc ý rồi nói:

- Hồi mẫu giáo đầy sóng gió, haizzz...

“Hồi mẫu giáo? Vậy là đến 5 tuổi anh Đức vẫn đá dầm?”

Mặt Ngọc dài ra:

- Trời, tên này mà đá dầm? Có mà từ bé đến giờ chưa bao giờ đá dầm thì có

Mọi người quay lại, nhìn nam chính bằng ánh mắt khinh bỉ rồi tự nhủ thầm: Quái nhân

“Hồi mẫu giáo có một bà già ghê gớm, lại rất thích bầu má các bé trai. Một ngày nọ, bà ấy đến trường, ngồi xuống ghế đổ nước ra uống rồi khóc thét lên. Nhìn vào cốc thì thấy có một con ếch to lù lù còn con ếch kiểng đã không cánh mà bay mất”

“ ... ”

“Người ngồi đằng sau em ấy, bị phát hiện rồi bị lôi lên phòng giám hiệu. Hắn giương đôi mắt long lanh vô tội, nức nở: Cô nghĩ em mà làm thế được sao...”

“Hồi còn chưa biết gì, anh Phòng lừa anh Đức vụ con lợn đất, mấy ngày sau anh Phong bị mất lợn. Nghe kể, anh Đức nói với bác, bác ơi anh Phong lấy lợn của cháu, thế là mất lợn”

“ ... ”

“Hồi cấp ba, có một người **** Đức làm người yêu anh ta không yêu anh ta nữa, Đức nghe rất lâu rồi nói: Anh có chắc làm có người như thế tồn tại trên đời không? Tôi chưa từng gặp người nào như thế cả”

“aaaa...” Giang rên nhẹ nhẹ, rồi quay sang lườm Đức, lắc đầu vẻ không chịu nổi

Anh cười vô tội, đáp:

- Anh đã nói là anh rất ngoan mà.

33. Ngoại Truyện 2

Sau lễ cưới gần 1 năm, Giang có bầu. Nhớ lại tiểu sử của Đức huy hoàng và cực kì kinh hoàng, cô quyết định đào tạo con thành một đứa trẻ ngoan ngoãn, lễ phép, nên thường xuyên cho nghe nhạc nhẹ

9 tháng 10 ngày, nhà vang khắp tiếng nhạc Kiss the rain êm dịu, Canon in D không kém phần dịu êm, và cả tá nhạc êm dịu khác. Tiêu chí: Không giao hưởng, cứ giạt gân như thế, rồi biết đâu con mình cũng vậy

Đứa được sinh ra là bé gái dễ thương, cười tươi như hoa, đúng là một đứa bé ngoan, thật may mắn

Tuy nhiên, sự thật chứng minh là cô đã nhầm

Năm lớp 1, ngay ngày thứ 3 đi học cô đã bị gọi lên ban giám hiệu để chứng kiến xử phạt vì con cô bị kiến nghị ném chuột vào giấy cô giáo

Đứa con gái nhỏ nhắn dễ thương, lon ton chạy lên nức nở, mắt tròn to ngơ ngác giàn giụa nước mắt: “Thầy...sao thầy lại nghĩ về em như thế? Em...hu hu...”

Hiệu trưởng hoảng sợ bối rối:

- Xin lỗi con, thầy nhầm, im nào thầy thương

Cảnh này quen quen, khiến Giang không khỏi giật mình kinh hãi, chỉ muốn nói: Thực ra thầy không nhầm đâu mà...

Vậy là học trò hư đột nhiên trở thành học trò cưng của hiệu trưởng, học giỏi thì có giỏi nhưng chăm ngoan...mọi người đều thấy vậy

Giang bí thắm ngược mặt lên nhìn bầu trời

Trời xanh ơi...

Đúng là cha nào con nấy!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kick-ta-di-than-tinh-yeu-cupid>